

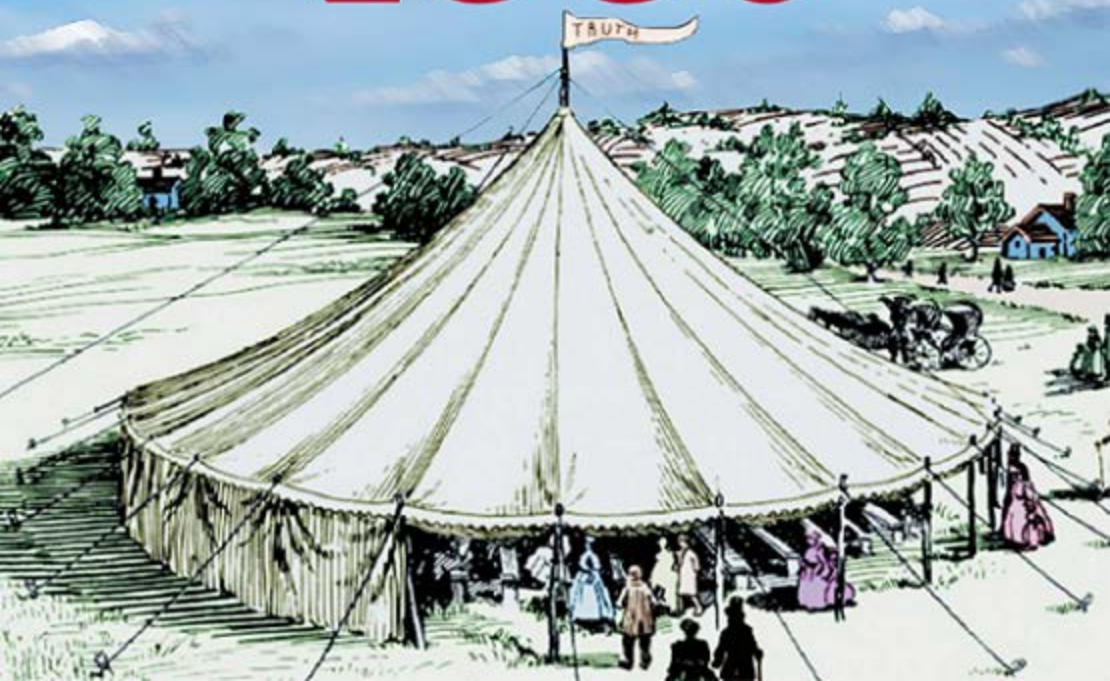
A.T. JONES

THE TOPEKA DAILY CAPITAL

KANSAS

MÁJUS 7 - 28

1889

Alonzo Trévier Jones

Az 1889-es Kansasi sátoros tábor

A mű eredeti címe: „The Topeka Daily Capital Articles -1889”

Fordította: Kovács László

Lektor: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

A szombat megtartása

A szónok 2Móz 20:8 versét olvasta fel bevezető szöveggént: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” Ez - mondta ő - gyakorlatilag a negyedik parancsolat, amely kijelenti, hogy miféle nap ez, és mit kell tennünk vele. A parancsolat folytatása megadja az okot, amiért tiszteletben kell tartanunk ezt a napot - pihennünk kell, mert Isten is megpihent, és szentnek kell tartanunk, mert Isten szentelte meg. Újra meg van írva: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” nem pedig „és szenteld meg”, ahogyan gyakran idézik. Ha nem emlékezünk, hogy megszenteljük, akkor nem szentelhetjük meg, amikor eljön hozzánk. Ezért a „hogy” szócska került oda, és a szó meghatározása lényegében egy tárgy felé történő elmozdulás.

Mikor kezdünk tehát megemlékezni a szombatról? Mikor kezdte Ádám a megemlékezést a szombatról? Miért éppen akkor, amikor az első szombat letelt? Mert Ádám nem tartotta meg az első, mivel Istennek pihennie kellett, mielőtt egy szombat teljesen megszületett volna, így amikor az első szombaton a nap lenyugodott, Ádám elkezdett „megemlékezni” a következő szombat megtartására, és nekünk hasonlóképpen kell tennünk.

Ezért kell megtartanunk a szombatról szóló parancsolatot egész héten, péntekig, majd meg kell tartanunk a szombatot is. Így szombaton megtartjuk a parancsolatot és a szombatot is. Ha ezt elmulasztjuk, akkor gyakran kellemetlen helyzetekkel nézhetünk szembe: javakat hozhatnak aznap, vagy üzleti problémák adódhatnak, vagy figyelmen kívül hagyott dolgok nyomást gyakorolhatnak ránk szombaton.

Ha gondolkodunk a parancsolat megtartásán, akkor megtart-hatjuk a szombatot, amikor eljön, különben nem. A szent szombat megtartása azonnal kezdődik, mihelyt eljött a szombat. Nem nyúj-t-hatjuk a munkánkat a szombat kezdetéig, vagy nem maradhatunk el úgy a munkával, hogy a pénteki napra halmozzuk fel az egészséget, belenyúlva a szombatba, hogy elvégezzük azt, és majd csak utána tart-suk meg a szombatot. Ilyenkor már megszenteltetettük a szent időt, és nem tudunk megfelelni Isten követelményeinek.

Most nézzünk meg egy másik részletet! A parancsolatot nem az emberek fizikai szükségletei miatt adta Isten, miképpen sokan állítják. Az ember fizikai szükséglete egyáltalán nem játszik szerepet ebben a parancsolatban. Csak az ember lelki természetét veszi figyelembe. Az embernek pihennie kell, egyszerűen azért, mert Isten így teremtette. Nem azért, mert fizikai természetének szüksége van rá. Tehát, ha egy ember olyan sokat dolgozik, hogy testének felfris-títéséhez szombaton pihennie kell, akkor nem hogy megszenteli, hanem megsérti a szombatot. Ha úgy érkezünk a szombatra, hogy örömmel tudunk beszélni ezen a napon, akkor áldva leszünk, és képesek leszünk megszentelni ezt a napot. Az érvelés, miszerint az embernek szüksége van a hétből egy pihenőnapra, egy csalás, és csaláson alapul. Maga a parancsolat vagy annak követelményei nem utalnak az ember fizikai szükségleteire.

Tegyük fel, hogy megfelelő módon érkezünk a szombatba. Hogyan lehet megtartani, amikor eljön? A 3Móz 23:3 versben Isten megparancsolta, hogy szent gyülekezési napot tartsanak, vagyis az emberek összejönnek azon a napon. Így az egyik feladat az, hogy olyan összejövetel legyen, amit Isten dicséretére és imádatára tartanak. Most be fogom bizonyítani, hogy a lelki szükségleteink vannak figyelembe véve, és nem a fizikai szükségleteink. Isten nem azért pihent, mert elfáradt, tehát nem a fizikai szükségleteit vette figyelembe, amikor pihent; és a mi esetünkben sem azt veszi figyelembe, mivel mi azért pihenünk, mert Ő is megtette. Ézsaiás próféta leírta a könyvében a 40:28 versben.

A 2Móz 31:16,17 versei elmondják, miért kell pihennünk. Az

a gondolat, hogy Isten „megnyugodott”, „felfrissült”, a héberben úgy hangzik, hogy „örült az alkotásának”, és minden bizonnyal ez az egyetlen nézőpont a pihenésre vonatkozóan, ami Istent illeti. Mivel Isten lélek, csak lelki pihenésről lehet szó, és mi azért pihenünk, mert Ő is így tett, ezért a pihenésünk lelki jellegű kell, hogy legyen, és a „felfrissülés” lelkének kell lennie. Ezután az előadó az 1Móz könyvének első két fejezetéből olvasott, hogy megmutassa, hogy Isten mindent jónak látott, amit teremtett, ezért „felfrissült”.

„Most olvassuk el a Zsolt 114:4 versét! Miért adatott a szombat? Ez egy jel, mely által mindig emlékeznünk kell a Teremtőre. Miért őrizzük meg? Zsoltár 92:1,4 verseit olvassuk el, különösen az utolsót! Isten örült a munkájának, és Dávid azt mondta, hogy ugyanezen okból kell örülnünk nekünk is. Ez felemel minket Istenhez, és segít jobban megismerni Őt, a jóságát és erejét. Én teljesen meg vagyok elégedve azzal, hogy Isten megáldotta a hetedik napot, és áldás kíséri, ami egyetlen más naphoz sem társul. Amikor megértjük kötelességünket, érezni fogjuk a szent jellegét, sokkal jobban, mint most.

Hallgathatunk prédikációkat a hét folyamán is, de amikor szombaton hallgatjuk őket, sokkal szakrálisabbaknak és szenteltebbeknek fognak tűnni. Tehát, ha szombaton a szívünket Istenhez emeljük, akkor közelebb érezzük magunkat Hozzá, és ha elmélkedünk az Ő munkáiban, hogy örvendezzünk azokban, akkor áldottak leszünk. Hiszem, hogy a parancsolat része az, hogy gyermekeinket szombaton a természetbe vigyük, és megmutassuk nekik a teremtés szépségeit, elméjüket Istenhez vezetve. Ha így cselekszünk, megtartjuk a szombatot, ahogy Isten tette, örülve benne, és gyermekeink szívesen fogják várni a szombatot ahelyett, hogy tehernek képzelnék azt.”

Ezután az előadó egy kis történetet mondott el Kepler csillagászról, aki mikor felfedezte a bolygók mozgását, és pályáit, felkiáltott: „A Te gondolataidat gondolom utánad, Ó Istenem!” „Ezt írta Dávid a Zsoltárokból; testvérek, próbáljuk meg Isten gondolatait gondolni Utána, fedezzünk fel mindennap új szépségeket és

fenséges dolgokat Isten teremtésében, és így elménk emelkedjen Hozzá, hogy Isten iránti szeretet és hála töltsön be minket, hogy képessé tegyen bennünket felfogni az irántunk való jóságát, és örülni tudjunk az Ő különleges napján, melyen közeledhetünk Hozzá, és felfrissülhetünk.”

Majd számos illusztrációval bemutatta Isten erejének nagyságát. Leírta az Öböl-áramlatot; a hideg és forró éghajlaton fejlődő különféle farostokat; és bemutatta, hogy a hóvirág a gravitációs törvény által kényszerül elválni fejétől, hogy termést hozzon, és ehhez Istennek meg kellett mérnie a földet, hogy beállítsa a gravitációt, mert ha nem, az első hóvirág az utolsó lett volna. Bemutatta ezeket, hogy megértesse a hallgatósággal, hogy Isten szeretné, ha az ember tanulmányozná ezeket a dolgokat, és megértené, hogy ismerje meg jobban Őt, és örvendezzen az Ő teremtő erejében.

Ezek mind elmélkedésünkre és örömünkre szolgálnak a szombat napján. És ez nem minden! Örök üdvösségünket is tanulmányoznunk kell, és örvendeznünk benne. Ef 3:8,11 versek különösen a 11. vers azt mutatja, hogy Jézus Krisztus evangéliumában az Úr megpróbál az emberrel megértetni valamennyit örök céljaiból. Olvassátok el Ef 2:4-6 verseket! Ezekből megtudhatjuk, hogy ez lesz tanulmányunk tárgya az örök életben is. Ez az élet csak a tanulmányozásunk kezdete Istenről, teremtéséről, és az Ő céljairól. Ez tudomány és ének lesz az örökkévalóságra. Isten azért adta a szombatot, hogy Gondolatait gondoljuk örvendezve alkotó Erejében és közeledve Hozzá, hogy megismerjük az Úrban lévő örömet, és örvendezhessünk Benne, mert megismertük, amint van.

A vallási törvényhozás negatív következményei

Az előadó azt mondta: „A polgári kormányzásról és vallásról szóló tanulmány kezdetén beszélni fogunk a Függetlenségi Nyilatkozatról. Minden ember szabadnak és egyenlőnek születik, és bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal rendelkezik. Abban az időben ez a kijelentés új volt, mert évszázadok óta monarchikus kormányformák voltak, amikor az emberek elismert nemesként születtek.

Hazánk azonban elutasította a születés általi nemességet, és kijelentette, hogy minden ember szabad és egyenlő jogokkal rendelkezik, ezért ebben a nemzetben minden ember rendelkezik minden más ember jogaival, beleértve, hogy magáénak követelje azokat. Az elnöknek nincsenek további jogai a legegyszerűbb polgárokkal szemben. Több tekintélye van, de külön jogai nincsenek. A szenátorok és más törvényhozók szolgák, és mi, a nép, mi uralkodunk. Az elnöknek csak ráruházott autoritása van, melyet a néptől kap, így ebben az országban nincsenek más törvények a népen kívül.

Így minden ember úr és vezető, és azokat, akiket megválasztunk szolgálóinknak, többé-kevésbé szolgálatuknak megfelelően szolgálnak. Ez nem egy új gondolat, hanem pontosan az, amire a szüleink gondoltak a nyilatkozat megtervezésekor. Lincoln elnök kijelentette, hogy kormányunk a „nép kormányja, a nép által, a népért”. Ha mindnyájan ragaszkodnánk ehhez a kijelentéshez, akkor valóban boldog emberek lehetnénk.

A Függetlenségi Nyilatkozat összefoglalja Krisztus evangéliuma által kifejtett minden gondolatot, a teljes szabadság gondolatát.

Abban a pillanatban, amikor egy Köztársaság eléri azt a pontot, amikor megszűnik önmagát kormányozni, akkor egy kormányzó hatalom fog felemelkedni, hogy kormányozza őket, így a köztársaság megszűnik létezni, még a mi esetünkben is. Mivel egyenlőek vagyunk, egyenlő jogokkal, akkor hogyan születik meg egy kormány?

Mindenkinek joga van saját jogát gyakorolni, de a közjó érdekében. Mindenki lemond bizonyos jogokról, de vannak elidegeníthetetlen jogok, amelyeket nem lehet átruházni, beleértve az élet, a szabadság és a boldogság keresésének a jogát. Még vannak más jogok is, látni fogjuk mindjárt. Ha mindenki megtartja minden jogát, és önállóan gyakorolja őket, akkor senki sem jár jobban a másiknál, ha lemond egyik jogáról, ezért mindenki lemond egyes jogokról a közjó érdekében.

Például, mindenkinek joga van személyes védelemre, a család és a személyes tulajdon védelmére, de mivel nem mindenki ismeri el ezt a jogot, egyesek megsértik mások jogait, ezért a védelemről szóló gondolat, amit csak egyesek élveznek, nem jó. Következésképpen emberek gyűltek össze, hogy védelmet nyújtsanak, összerakták erejüket, így mindenki ezerszeresen visszakapja azt, amiről lemondott. Ezért mindenkinek érdeke, hogy ilyen egyezménybe lépjen, és ennek eredményeként megszületett a polgári kormány, így igaz a kijelentés, miszerint a kormányok a néptől kapják hatalmukat.”

Az előadó ezt követően a Massachusettsi Jogok Hirdetményéből olvasott, hogy állításait alátámassza. „A föderáció (nemzetközösség) - mondta ő - közjót jelent (commonwealth), és ezért szerveződnek a kormányok. De vannak bizonyos jogok, amikről senki sem mondhat le úgy, hogy közben ember maradjon, és e jog egyike a lelkiismerethez való jog. A Massachusettsi föderáció például elismeri ezt, és kijelenti, hogy senki sem kaphat e jog helyett valami egyenértékűt. Senki sem mondhat le arról a jogról, hogy higgyen; vagy legalábbis senkinek sincs joga ezt megtenni egyetlen ember vagy kormányzati forma előtt sem. Joga van saját maga számára a Szentírást tanulmányozni, saját magának az igazságot megtalálni, és alávetni magát annak, amit hisz.

Most ahhoz a ponthoz érkeztünk, hogy meg kell, hogy tagadjuk a mindenkori kormánytól azt a jogot, hogy vallási vonatkozásban jogszabályokat alkothasson. A kormánynak nincs joga jogszabályokat kiadni ellene vagy mellette annak, amit az ember hisz. Nincs joga jogszabályokat kiadni a kereszténység mellett vagy ellen. Az emberek soha nem egyezhetnek bele abba, hogy törvényeket hoznak az általuk gyakorolt vallás mellett anélkül, hogy lemondanának arról a jogukról, hogy higgyenek, mert ezáltal arról is lemondanának, hogy később megváltoztathassák hitüket, és ha ezt teszik, feladnák a vallási szabadságukat.

Mindig tagadjátok meg a kormány hatalmától azt a jogot, hogy kedvező jogszabályokat hozzon abban, amit hisztek! Ez a vallásszabadság igazi követelése. Mondjátok ezt el másoknak is, mert a vallásszabadság követelése nem jutott el ideig. Az én jogom követelése, hogy úgy higgyek, ahogy akarok, nem az igazi vallásszabadság, de a ti jogotok követelése, hogy úgy higgyetek, ahogy akartok, ez az igazi vallásszabadság.”

Az előadó Macaulay ironikus érveléséből idézett, miszerint a többségnek joga van hitvallásukat követelni, és arra kényszeríteni a kisebbséget, hogy változtassa meg hitvallását, és harmonizálja a többségével.

„Eljött azonban az ideje annak, hogy követeljük azt a jogot, hogy mindenki úgy higgyen, ahogy akar, és ezt bármikor és mindenhol követeljük. Ha én, vagy Önök közömbösek leszünk, miközben mások jogait megsértik és elveszik, és nem teszünk semmit csak azért, mert minket nem érint, akkor nem lesz jogunk panaszkodni, ha a mi jogainkat sértik meg. Akkor a probléma valódi megoldása mások jogainak érvényesítése. Nem az a probléma, hogy kinek van igaza, hanem az, hogy melyek a személyes jogok.

A baptistának joga van úgy hinnie, mint ahogy teszi, de nincs joga kényszeríteni a methodistát, hogy úgy viselkedjen, mintha baptista lenne, és ez igaz minden felekezetenél. Minden embernek joga van olyannak lennie, amilyennek akar, de anélkül, hogy joga lenne polgári hatalom felhasználására, hogy valakit kényszerítsen enge-

delmeskedni bármely vallásnak. Az embernek joga van pogánynak vagy kereszténynek lenni, ahogy akarja, és ebben senkinek sincs joga beavatkozni. Amíg az Alkotmány ezt szavatolja, mindenki védve van jogaiban, és még ha pogányok és katolikusok ülnek a Kongresszusban, akkor sem adhatnak ki a kereszténységre káros törvényeket, mert az Alkotmány tiltja a vallási törvényalkotást. Most testvéreim, ne felejtjük el, hogy az Alkotmányról és a Függetlenségi Nyilatkozatról beszéltünk.”

A vallási törvényhozás negatív következményei – Pontosítások

Minden reggel 9:15-kor találkozott az osztály, hogy kérdéseket tegyenek fel a korábbi prédikációkkal és előadásokkal kapcsolatban, hogy lehetőséget biztosítsanak világossá tenni a tisztázatlan vagy nem kellően megvitatott pontokat. Száz ember gyűlt össze, és A.T. Jones „A vallási törvényhozás negatív következményei” című prédikációjával kezdtek.

A presbiter nyilatkozatait követően kiderült, hogy annak ellenére, hogy kormányunk a Függetlenségi Nyilatkozaton alapul, csak kevesen olvasták el az egészet. A Nyilatkozat tartalmával kapcsolatos kérdésre válaszként a következők hangzottak el: „minden ember szabadnak és egyenlőnek születik”. De nem ezek a szavak állnak a Nyilatkozatban, hanem „minden ember egyenlőnek van teremtve”. Ezáltal a presbiter rávilágított arra, hogy szükséges pontosan idézni egy hatóságot. Az elidegeníthető jogokat a következőképpen határozza meg: valaki, aki egy másik országból való, az idegen.

„Elidegeníthetőnek lenni annyit jelent, képesnek lenni lemondani jogokról, nem pedig azt, hogy képesnek lenni jogokat követelni. Egy angol akkor válik idegenné, amikor elhagyja Angliát, és egy idegen Amerikában feladja azokat a jogokat, amelyekkel rendelkezett Angliában, mert nem tudja gyakorolni angol jogait Amerikában. Ezért az elidegeníthetetlen jogok ellentétben állnak az elidegeníthető jogokkal, ami azt jelenti, hogy nem lehet őket megszüntetni, és nem lehet lemondani róluk, mint például az élethez, a szabadsághoz és a boldogságra való törekvéshez való jog. Az életet

nem lehet elidegeníteni csak az öngyilkosság által, de ugyanúgy nem lehet elidegeníteni sem a szabadságot vagy azokat a dolgokat, amelyek az élet igazi öröméhez tartoznak.

Minden igaz hatalom a kormányzottak beleegyezéséből származik. Ők csak igazságos hatalmat szereznek, a bitorlás, a zsarnokság és a despotizmus pedig igazságtalan hatalmak. Amikor az emberek egyenlőek, mindenkinek jogai vannak, és mindenki beleegyezése megadja a kormány hatalmát. Az első dolog, amit az összegyülekező embereknek meg kell tenniük, hogy szerveződjenek, - ez a kormányzás. Ezért a kormányzat az emberek közötti dolgok természetéből fakadóan öröklődik. A vallásszabadság az öröklött igaz jogelv. Ha az emberek úgy tartanák, hogy az élet a legdrágább, akkor egy nagyon kevés előrelépés történt volna a kereszténységben. A Függetlenségi Nyilatkozat megemlíti ezeket az elidegeníthetetlen jogokat, de a vallásszabadság mindezek között drágább és fontosabb. Egyesek jobban szerették a polgári szabadságot saját életüknél, és ennek köszönhetően a világ megszabadult a despotizmusból.”

Az egyház - Isten háza

A lecke tárgya az egyház volt, mint Isten háza, összefogva azokat a bibliaverseket, amelyek az egyházzól, mint testről szólnak.

„Az első dolog, amire szeretném felhívni a figyelmeteket, az 1Tim 3:14,15 versei, ahol Isten háza Isten egyházának van nevezve. Itt Pál apostol célja az volt, hogy bemutassa, hogyan viselkedjünk az egyházban. Ez egy nagyon fontos tanulmány, és ennek ismerete nélkül sok probléma születik az egyházban, de én azért olvasom a szöveget, hogy megértsük, hogy Isten háza az Úr egyháza.

A Zsid 3:6 versből megtudjuk, hogy Krisztus háza vagyunk, és a fejezet megmutatja, mennyire hűséges volt Krisztus a maga háza felett. Mózes hű volt a háza felett, mint szolga, de Krisztus hű volt, mint Úr, ezért azt akarja, hogy hűek legyünk Isten házában, mint annak szolgálói, Aki elhívott minket - hűek legyünk mindenben. A 17. versben Pál apostol bemutatja Krisztust, aki Ádám hasonlóságában jött, és Aki szenvedés által vált tökéletessé. Megkísértetett azért, hogy megszabadítson a kísértésekből - mindent megtett azért, hogy mi az Ő hatalmában győztesek lehessünk. Csak Ő általa lehetünk hűségesek. Krisztus minden kísértésnek ellenállt, amellyel mi is szembenézhetünk. Minden kísértés helyére a Benne való hitet helyezte el, ezáltal rendelkezünk az Ő erejével, hogy győzzünk és hűségesek legyünk.

Az 1Kor 3:9 kijelenti, hogy mi vagyunk Isten háza. A világban nincs megfelelő nézet arról, hogy mi Isten Egyháza, és arról, hogy tagjai milyen kapcsolatban vannak vele. Gyakran mondják: „Ugyanolyan jó keresztény lehetek az egyházon kívül is, mint az

egyházon belül”, de ez nem igaz. Senki sem válhat el az egyháztól és közben keresztény maradjon, mert az ilyen Krisztuson kívül van. Az 1Pét 2:1-5 versekben az apostol folytatja Pál gondolatát, és beszél egy lelki házról, amely élő kövekből épül fel - Krisztus az élő Kő, mi pedig, akik élünk, Ő általa élő kövekké tétetünk. Ugyanúgy a parancsolatok „élő orákulumnak” vannak nevezve, melyek az élő Isten törvényei. Azáltal, hogy Hozzá jövünk, és élő kövekké válunk, ingyen kapjuk az életet, és belépünk a lelki házba.

A folytatásban az élő Kő drágának van nevezve. Az élő kövek fényt szolgáltatnak, és csiszolhatóak, hogy visszatükrözzenek egy képet. A Szentírás ezt a gondolatot Krisztussal kapcsolatban használja, egy értékes Kőnek írja le, amit minden ember elé helyeznek, és mi Őt szemlélve saját magunkat látjuk, Őrá tekintve, látva az Ő tökéletességét, olyanná válunk, mint Ő, és ezáltal Benne épülünk.

Erről a gondolatról ír a 2Kor 3:18 verse; mi az Úrra nézünk, mint egy tükörbe, átalakulunk dicsőségről dicsőségre, ugyanazon ábrázatra. Erről a gondolatról ír a negyedik fejezet 6. verse is. Ugyanaz, Aki kezdetben világosságot hozott a sötétségbe, megvilágította szívünket, és megváltoztatott az Ő képére. Tehát Krisztus az élő Kő, és amikor Hozzá jövünk, lelki házzá épülünk. (1Pét 2:6,7) Kimondhatjuk mindnyájan, hogy olyan mértékben hiszünk Benne, hogy értékes számunkra? Hinnünk kellene. Ebben a szövegben Péter apostol Ézsaiás 28:16. versére utal.

Most nyissátok meg a Bibliát 1Kor 3:10 versnél! Itt megtaláljuk az alapot, azt az élő és értékes követ, és mi, mint élő kövek, az alapra épülünk lelki házzá. Olvassuk el Ef 2:19-22 verseket! Itt megtaláljuk az egész épületet. Krisztus a Szegletkő, a próféták az alap, és mi az alapra építünk. Krisztusban az épület összetart (nem voltunk élő kövek, mielőtt Hozzá jöttünk volna), növekedve szent templommá az Úrban. Ez az egyház, és mi Isten lakóhelyeként vagyunk felépítve.

Amikor ilyen képet kapunk Isten házáról, nem fontosabb számunkra, hogy tagok legyünk benne, mint valaha gondoltuk eddig? Ha nem tudunk békében élni Isten földi lelki házában, akkor megtesszük ezt az eljövendő házban? A 2Kor 6:16 és 1Kor 3:16

kifejezéseiből megfigyelhetjük, hogy Krisztus lakhelye vagyunk, így Krisztus bennünk lakik, és mi összhangban vagyunk Vele. Krisztus közöttünk lakozik Szentlelke által. A Jelenések könyvében az Új Jeruzsálemről olvasunk, melynek alapjait a legdrágább kövek alkotják, a legértékesebb közülük pedig a jáspis.

Ki a legértékesebb kő a mi lelki házunkban? Természetesen Krisztus! Rajta épült a fal színes kövekből, a tetejére pedig újra a jáspis kő, és Istennek dicsősége ragyog (mert ott lakik Isten), és nincs szüksége napra, annak ellenére, hogy a nap hétszerte jobban ragyog, mint most. Milyen messziről lehet látni ezt a várost az új Földről? Meddig terjed a látomás? Van valami hasonló Isten szent templomában, az egyházban. Krisztus a jáspisból való szegletkő, az apostolok és mi a fal, és az Ő arcának dicsősége ragyog mindenkire. Mi vagyunk a világ világossága, mint a hegyen épített város.

Olvassuk el Mt 5:14, majd Fil 2:15 verseket! Utána nem fogunk többé zúgolódni, sem veszekedni. Ártatlanoknak kell lennünk, mielőtt Krisztus gyermekei lennénk, és megszűnünk zúgolódni és veszekedni. Mint a hegyen épített város esetében is, a világosságunknak úgy kell világítania, hogy fénye nem lehet elrejtettebb, mint a szent város dicsősége az új Földön. Ilyen tagokból álló egyháza lesz Krisztusnak, egy olyan egyház, melyet ezen a világon senki sem rejthet el, és amelyben az emberek látni fogják Isten dicsőségét - egy olyan egyház, ahová minden őszinte ember eljön, mint a galambok, melyek berepülnek a nyitott ablakon. Ezért testvéreim, nem lehet szentebb semmi, mint a menny, és ha ennél kevesebbet képzelünk el róla, nem fogjuk tudni eléggé értékelni. Ezért vessük el azt a közös nézőpontot Isten házának építéséről vagy lakásáról.”

A vallási törvényhozás hátrányai (I)

„Ma este mindenekelőtt rögzíteni fogom a polgári fogalom meghatározását: „Egy városhoz vagy államhoz való tartozás, vagy a polgárok városhoz vagy államhoz való kapcsolódása.” Civilnek hívjuk a kormányt, törvényeit pedig polgári törvénynek. Akkor mi köze lehet a polgári kormánynak olyan valamihez, ami Istenre tartozik? A kormány teljes egészében földi dolgokkal foglalkozik, az ember és az állam közötti kapcsolattal. Még a definíció szerint is, egyik kormánynak sincs semmi köze Istenhez vagy a valláshoz. A vallási dolgok vallásosak, a civil dolgok civilek.

Mivel a témám a polgári kormány és a vallás, határozzuk meg, mi a vallás: „Isten elismerése, mint imádat, szeretet és engedelmeség tárgya.” Van azonban egy mélyebb jelentése is. Minden népnek volt egyfajta istensége, amelyet imádtak és tiszteltek. Természetesen vannak hitetlenek is, és csak ott léteznek, ahol bemutatták Istent, de a pogányok között nem. Ezért ez lenne a jobb meghatározás: „Isten elismerése”. Egy másik meghatározás a következő: „Az ember Isten iránti hitről és engedelmességről szóló személyes köteleke.” Ez a kettő határozza meg a vallást.

Mi köze tehát bármely kormánynak a valláshoz? Mit számít nektek, ha én szeretem, engedelmeskedem, és tisztelem Istent vagy nem? Milyen rossz fog származni, ha nem teszem meg mindezeket? Mi köze van ehhez bármelyik közgyűlésnek vagy kormánynak? Semmi köze! A polgári eszme meghatározása pedig megfosztja a kormányt attól, hogy bármi köze legyen a valláshoz. A Szentírás is ezt tanítja.

Nyissátok meg a Bibliát Mt 22:15-23 verseknél! A császár volt a római kormány feje - az egész világe - és amikor Krisztus azt mondta: „Adjátok a császárnak, ami a császáré”, akkor Ő a polgári kormányra utalt. Mit kellett adni a császárnak? Azt, ami az Istenhez tartozott? Nem, mert továbbá Jézus azt mondta: „és Istennek, ami az Istené” - világosan megkülönböztetve azokat a dolgokat, amelyek Istenhez tartoznak, és azokat, amelyek a császáré. Vannak olyan dolgok, amelyek egyformán vagy részben Istenhez és a császárhoz is tartoznak? Ha igen, hol kellene különbséget tennünk? Ezt csak akkor tehetjük meg, ha egyértelműen megkülönböztetjük őket. Most figyeljétek meg, mit tettek a farizeusok, hogy törbe csalják Jézust. Így gondolkodtak: „Ha ezek olyan dolgok, amelyek mind a császáré mind az Istené, akkor elkapjuk Jézust”. A farizeusok viszont kudarcot vallottak.

Amikor elismerték, hogy az érme a császáré, akkor ők elismerték azt a tárgyat, amellyel törbe akarták csalni Őt. Krisztus azzal folytatta, hogy adják meg Istennek azt, ami az Istenhez tartozik. Tehát meg kell adnunk Istennek, ami az övé, de nem a császár közvetítésével, hanem a császár kizárásával. A kongresszus legutóbbi közgyűlésének törvényjavaslata azt állította, hogy az „Úr napjának” jobb megtartása mellett áll. Akkor kérdezzük meg, kinek az arca és szavai vannak ráírva? Azt fogják mondani, hogy az Isten szavai, de akkor mi köze a császárnak ehhez? Ha az Úré, akkor a császár elrabolja az Úr napját, nem igaz?

Vegyük át újra! Ők azt mondják, hogy a szombatot meg kell tartani polgári intézkedések mellett. Akkor hogyan lehet egy vallási intézményt polgári módon megtartani? Krisztus szava ellentétes a szombat vagy bármely más vallási intézményre vonatkozó törvény alkotásával. Számos államnak vannak törvényei az erkölcstelenység vagy az erkölcsi visszaélések ellen, valamint olyan törvények, melyek tiltják az Isten elleni káromlást. Nincs joguk, hogy ilyen törvényeik legyenek. Ezzel az Isten fölé helyezik magukat. Honnan tudhatnák másképp, hogy mi az, és mi nem az Úr iránti sértés? Mi köze a kormánynak a vallás gyalázásához? Ez fanatikussá változtatja a kormány jellemét.

Ahhoz, hogy a kormány megbüntesse az Isten gyalázatát, neki egy pogány jellege kell, hogy legyen. A pogány kormányoknak kötelezővé kellett tenniük a pogány istenek imádatát, mert az istenek nem voltak képesek gondoskodni saját becsületükről, viszont Isten teljes mértékben képes saját Magáról gondoskodni. Államaink alapszabályzataiban pogány törvények vannak, melyek ellentétesek minden keresztény elvvel. Ezek számára a Bír 6:25-32 verseinek tanulmányozása valódi hasznot jelentene. Ezek a bíróságok, akik büntetni merik azokat, akik Isten ellen vannak, ugyanúgy érvelnek, mint Baál imádói. Ők bölcsességet kaphatnak Joás válaszából.

Ezek az államok bitorolják Isten előjogait, amikor megpróbálják megbüntetni azokat, akik Ellene szólnak. A vallás elleni káromlások magukban foglalják az istenkáromlást, ami azt jelenti, tiszteletlenül beszélni az elismert vallásról, és vannak törvények, melyek büntetik az ilyen istenkáromlást. De minden embernek joga van beszélni, bármely vallás ellen. Jézusnak, az apostoloknak és minden kereszténynek joga van beszélni vallások ellen. A pennsylvaniai, a New York-i és más államok törvényei mindent ellenőriztek, ezért a kereszténység terjesztése nem volt lehetséges, mert annak hirdetéséhez az elfogadott vallás ellen kellett felszólalni.

Egy másik meghatározás az erkölcs: „Egy cselekmény kapcsolata vagy konformitása az Isten törvényéhez”. Az isteni törvény meghatározása pedig: „kötelező a lelkiismeret számára”. Ha ezek az állapotok kapcsolódnak az erkölcshez, akkor figyelembe kell venniük az ember lelkiismeretét. „Az erkölcsi törvény röviden a Tízparancsolatban van leírva”. Ez a törvény figyelembe veszi a lelkiismeretet. Ha a törvényük az erkölcsöt követeli és bünteti az erkölcstelenséget, akkor Jézus szerint a törvény meg kell, hogy ítélje az embert erkölcstelen gondolataiért, vagy azért, mert gyűlöli a másikat.

Büntethet az állam, ha nem tettek semmit? Biztosan nem. Akkor a kormányok hogyan vesznek tudomást az erkölcsről? Csak Isten tudja megítélni ezeket a kérdéseket. Egy kormány nem tehet semmit az ilyen emberrel, csak akkor, ha megszűnik civilnek lenni.

Az államok büntetik a gyilkosságot, amit elkövetnek egy akció során, és Isten megbünteti a bűnt, ami a szívek gondolata.

„Egy gyilkosság vagy az igazság megsértése az egyén cselekedete, amellyel az állam vádolja őt... de a bűn a megszentelődés megsértése, amit nem lehet teljes mértékben megmérni, és semmilyen cselekedettel nem lehet kiengesztelni.” Ez az előadó idézetének egy része. A kormány ismeri a gyilkosságot, a bűnt azonban csak Isten ismeri. A gyilkosságról nem tesz említést a Biblia, mert a gyilkosság polgári bűncselekmény - a bűn az, amit Isten felügyel.

A pápaság erkölcsi kormánynak vallja magát, és hogy felügyeli az ember gondolatait. A gondolatok kiderítéséhez létre kellett hoznia az inkvizíciót, és ez minden kormányra igaz, amely megpróbál az erkölccsel foglalkozni. Az inkvizíciót mindig az emberek lelkének megmentésére, nem pedig büntetésére használták. Most az Egyesült Államok alkotmánya képviseli Krisztus alapelveit, amikor kimondja, hogy a kormánynak nem szabad törvényeket alkotnia a vallásról, ezért tilos a kormánynak olyan törvényeket alkotni, amely vallásra kötelez.”

Az előadó az Egyesült Államok történelméből olvasott Bancroft-tól, utalva a Krisztus által bevezetett teljes vallásszabadságra, valamint arra, hogyan torzította el a római kormány a vallásszabadságot azáltal, hogy nemzetivé tette azt, korlátozva és megváltoztatva jellegét. Amióta az Egyesült Államok megszabadult ettől a szennyeződéstől, és helyreállította valódi természetét, ez az egyetlen olyan kormány a világon, amely összhangban van Krisztussal és a Szentírással, és amelyet mindig érintetlenül kellene tartani. Mégis minden amerikai államban vannak emberek, Kansasban is, akik minden erőfeszítést megtesznek az Alkotmány megváltoztatásáért, egy nemzeti vallás létrehozása érdekében. Amint ez megtörténik, a vallásszabadság hazánkban a múltté lesz.

Az előadó kitért arra, hogy az Egyesült Államok alkotmánya nem védi meg a polgárokat az Egyesült Államok vallási törvényeitől. Csak az idegenben lévő amerikaiakat védi meg, de minden állam tetszése szerint változtathatja meg a törvényeit. Éppen ezért Utah

állam nem engedélyezi, hogy a mormonok vallásukat államvallássá tegyék. A kongresszus megtiltáná az államoknak az ilyen törvények elfogadását, és ezáltal a törekvés arra irányulna, hogy az Egyesült Államok alkotmányával az Egyesült Államok szintjére emelje.

Az egyház - Krisztus teste

A délutáni előadást A.T. Jones tartotta, „Az egyház - Krisztus teste” címmel, alapszöveggként pedig Kolossé 1:24 versét olvasta. Majd a Bibliát Efézus 1:22-23 versekhez lapozta, megmutatva, hogy az egyház Krisztus teste, amelyben Jézus a Fej. Mi testének tagjai vagyunk, mint egyháztagok. (1Kor 12:27) Az Ef 5:30 versben még határozottabb jelentést találunk: „Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.”

„Testvéreim, egyszerű dolog Krisztus testének és csontjainak tagjai lenni?” - kérdezte Jones. Olvassátok el a 23. verstől egészen a végéig, milyen kapcsolat létezik Krisztus és egyháza között! Egy másik bibliaszakasz Ef 4:15-16, amely összehasonlítja az egyházat és a tagokat az emberi test végtagjaival és csontjaival, amelyek mind összhangban dolgoznak egyetlen akarat alatt, hogy elvégezzék azt a munkát, amiért létrehozták.

Nézzük meg újra! Kol 2:18-19 versek összehasonlítják a különböző részek egyesülésének és közelségének a kapcsolatát. Kol 1:18 versben Krisztus a test Feje, amely az egyház. Majd az 1Kor 12:12-13 versekben olvasunk arról a harmóniáról, amelynek léteznie kellene az egyházban, hogy mindnyájan együtt munkálkodva a kijelölt helyen, és mindnyájan a Fej által irányítva teljesíteni tudja Célját úgy, mint olvassuk Róm 12:4-5 verseiben.

Az 1Kor 11:12 versben Krisztus nemcsak a testnek Feje, hanem a test minden tagjáénak, minden emberének. Egyetlen ember sem feje a másik embernek, hanem Krisztus mindnyájunk feje.

Akkor a test hány tagja képes végrehajtani a fejtől függetlenül intelligens dolgokat? Krisztus gyülekezetében senki sem hajthat végre intelligens cselekedeteket, ha nem Krisztus akarata vezérli őt. Akkor nem kellene minden tagnak mindig arra törekednie, hogy teljes mértékben engedelmeskedjen Krisztus akaratának, hogy minden, amit tesz, Krisztus akarata alatt történjen?

Amikor egy ilyen állapot uralkodik az egyházban, soha nem lesz helye a vitának vagy széthúzásnak a tagok között. Az egység, amelyre Krisztus vágyik, megvalósul, és a tagok hamarosan elérik ezt az állapotot. Egy munka áll előttünk, amelyet gyorsan kell elvégeznünk, de addig nem lehet megfelelő módon elvégezni, amíg az egyház nem egységes.

Az 1Kor 12:14 versben azt találjuk, hogy senkinek sem kellene zúgolódnia, bárhová is helyezik, hanem mindenki megtalálva a helyét, meg kellene tartania azt, és ott elvégeznie kötelességét anélkül, hogy a többiektől függetlenül dolgozzon, hanem a többiekkel együtt harmonikus módon, hogy Krisztus akarata teljesüljön azon a helyen, ahol a gyülekezet van.

Isten kedve szerint helyezett el minden tagot, hogy általuk elvégezhesse azt a feladatot, amelyet Ő szándékozik véghezvinni azon a helyen, még a leggyengébb emberen keresztül is. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a gyengéket, hanem még nagyobb dicsőségben kell részesítenünk őket. Mi felöltöztetjük testünket, hogy jól nézzünk ki, és kellemesebbé tegyük magunkat a szem számára, viszont az arcot, mivel egy kifejező elem, szabadon hagyjuk, mert nincs szüksége díszítésre. Tehát egyesülve, mindenki együtt szenved és örül.

Továbbá, bármely végtag megsérül, melyik oldal érzi meg leginkább? Nem a fej? Amikor fájdalmat okozunk egy gyülekezeti tagnak, kit bántunk leginkább? Nem Krisztust, aki a Fej? Akkor, ha szeretjük Krisztust, okozhatunk neki szenvedést? „Ha megvetünk egy gyenge testvért, ha elmegyünk mellette, ha nem vagyunk hajlandók őt megvigasztalni, akkor az Úr egy napon elhagy bennünket, hogy megértsük: bennünk ugyanannyi gyengeség van, mint amennyit megvetünk abban, aki mellett elmegyünk” - írta Ellen White. A

Zsid 13:3 versben ugyanezt a gondolatot találjunk, hogy mindenki együtt szenved vagy örül.

Tehát, ha egy tagot kiemelnek egy feladatra, mindenkinek örülnie kellene, vagy segíteni és együttműködni vele. Ha Krisztus akarata érvényesül, ez megvalósul. Az irigykedő ember egyik helyre sem illik, mert „aki irigyel mást, az bebizonyítja alacsonyosságát”. Ha egy ilyen ember egy jelentéktelen pozíciót foglalna el, nem ugyanúgy Krisztus akaratát teljesítené, mintha elfoglalt volna egy vezetői helyet? Amikor az egyház harmonikussá válik, és minden megpróbáltatása eltűnik, Krisztusnak nem kell tennie mást, csak saját akaratát kell teljesítenie, elvégezve azt a munkát, amit azon a helyen kell megtennie, az igazság terjesztését és a lélek megmentését.

A polgári és vallási kormányzás (I)

Az esti prédikáció a vallási törvényhozás hátrányait bemutató sorozat része volt, amit A.T. Jones tartott. Így kezdte: „Ma este a mindenkori hatalom határaitól fogok beszélni. Felhívom a figyelmeteket Róm 13:1 versére, ahol az Isten által elrendelt hatalmáról olvasunk. Ez egy kommentár Mt 22:21 versére, amelyre tegnap este utaltam. Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené. Ezáltal a Megváltó elismerte, hogy vannak dolgok, amivel a polgári kormánynak tartozunk, de nem definiálta a határvonalat, Pál apostol viszont megtette.

Röviden utalok a fejezet egyes részeire. A Megváltóhoz intézett kérdés az adóról szólt, és Pál apostol ugyanarról az adóról beszél, és hogy kinek tartozunk vele. „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak...” A Tit 3:1,2-ben olvassuk, hogy engedelmeskedjünk fejedelemségeknek és hatalmasságoknak, stb. Az 1Tim 2:1-4 arra ösztönöz minket, hogy imádkozzunk ezekért a vezetőikért. Az 1Pét 2:13-17 pedig arra buzdít, hogy tartsuk be a törvényeket, hogy példát mutassunk másoknak, a jó tevés terén. De vajon ezeknek a szövegeknek van abszolút értékük, vagy létezik egy határ? Engedelmeskednünk kell, ha a törvények ellentétesek Isten előírásával?

Nyissuk meg a Bibliát Apcsel 4:17-21 verseknél, és látni fogjuk, hogy Péter és János apostolokat a zsidók tanácsa elé vitték, és megtiltották nekik, hogy Krisztusról beszéljenek. Az apostolok így válaszoltak: „Péter és János pedig felelvén, mondának nekik:

Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, hogy nem Istenre, ítéljétek meg!” Ha elolvassuk a 21,28,29 verseket, azt látjuk, hogy amikor megszabadultak, tovább tanítottak, és csodákat tettek, ezért újra letartóztatták őket, és eszükbe juttatták, hogy megtiltották nekik a tanítást. Az apostolok így válaszoltak: „Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek”. Nagyon jó; akkor a kormányra ruházott hatalom korlátozott, és amikor ütközik Isten parancsolataival, akkor nem szabad ennek alávetnünk magunkat.

Visszatérve Róm 13:7 verséhez felfedezzük, hogy a kormány hatalmának határai definiálva vannak. Pál apostol tudta, hogy tíz parancsolat létezik, és miután ötöt idézett belőle, azt mondta: „és ha valamely más parancsolat van, ebben az igében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat, mint magadat”. Az apostol tudta, hogy négy másik parancsolat határozza meg az Isten iránti szeretetünket, így összefoglalva: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.”

Mi nem említettük ezt a négyet, mert az apostol a meglévő hatalmakról írt, és ezek csak az ember és a felebarátja közötti kapcsolatra vonatkoznak, és hogy a kormányok nem léphetik túl ezt a határt. Ez a civil kormány, amiről tegnap beszéltem. Az Úr ezt a határt szabta a polgári kormánynak: „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. Ha nem említjük meg, hogy Pál apostol írt erről, akkor megértjük, miért nem említi az első négy parancsolatot - mert ezek összefüggenek az Isten iránti engedelmességgel, és semmi közük a polgári kormány iránti kötelezettségünkhöz.

Egyetlen kormánynak sincs joga beavatkozni Isten iránti kötelezettségünkbe. Pál apostol meghatározza az ideiglenes hatalom határait, és ha egy keresztény engedelmeskedik Isten parancsolatainak, a császár nem találhat bünt benne. (Ne felejtjük el, hogy Pál apostol a római keresztényeknek írt, nem pedig a kormánynak.) Így a mindenkori császárok adókat szedtek az emberektől. Az Egyesült Államok alkotmánya elismeri ezt az elvet.

Jeremiás könyvében arról olvasunk, hogy az Úr indította Nabukodonozort, hogy elpusztítsa Jeruzsálemet, és szintén az

Úr parancsára 70 éves fogságba vitte az izraelitákat Babilonba. A 4Móz 3:26-29 versekben azt olvassuk, hogy az Úr megígérte, hogy a káldeusok beveszik Jeruzsálemet, és fogságba viszik a népet. Minderre bőséges bizonyíték áll rendelkezésünkre. Így, ennek a királynak maga az Úr adott hatalmat Izrael gyermekei felett, és mégis amikor ugyanaz a király megpróbálta Dániel társait arra kényszeríteni, hogy imádjanak egy arany szobrot, amit a király készíttetett, és amiért ezt megtagadták, tűzbe vetette őket, akkor maga az Úr mentette meg az ifjakat. Ha az akkori kormánynak, amit a király képviselt, mindenben engedelmessé válniuk kellett - mert Isten rendelte azt - akkor az Úr miért mentette meg ezeket az engedetleneket, mellettük állva és megszentelve engedetlenségüket? Nem annak a hatalomnak a határa miatt, melyet nem szabadott túllépnie a felebarátjával kapcsolatban?

De most tovább megyek egy következő szakaszra, amit a harmadik parancsolatban találunk meg, és ami bele van foglalva olyan törvényekbe, melyek tiltják ennek a parancsnak a megsértését. Amikor az Úr megparancsolja, hogy ne tegyünk meg egy bizonyos dolgot, az egyetlen biztos út, ha szó nélkül engedelmessé válnunk. Egyetlen hatalom sem adhat ki törvényeket a harmadik parancsolat megtartásáról, mert ha egy ilyen törvény kiadása ellen vagy, olyan mintha támogatnád az istenkáromlást, és most szankcionáljuk azt. Az istenkáromlás rossz, bármilyen is a megnyilvánulása, de az is rossz, hogy a polgári kormány foglalkozik vele, megnyitva ezáltal az utat az elnyomás és a despotizmus előtt.

Ha a kormányok törvényeket adhatnak egyetlen parancsolattal kapcsolatban, miért ne adhatnának ki törvényeket minden parancsolattal kapcsolatban, és bitorolják Isten kiváltságait azzal, hogy teokráciát alapítanak a földön, és teljesen elűzik Istent? A gyilkosságokról, a lopásokról és más bűncselekményekről szóló törvények nem Isten parancsolatain alapulnak. A népek törvényeket adtak ki e bűncselekmények ellen, mielőtt ismerték volna a parancsolatokat. A polgári kormányok Isten parancsolataitól függetlenül adtak ki törvényeket ezekben az ügyekben. A bűncselekmények elleni személyes és családi védelem az emberi öröklésben létezik.

A bűncselekmények elleni rendeletek az ember felebarátjával való kapcsolatából születnek, és nem azért, mert ezeket az alapelveket a parancsolatok határozzák meg, és nem kötelezőek, mint az Isten parancsolatai, mert ez arra kényszerítené a kormányokat, hogy belépjenek az emberek gondolataiba. Holnap este utalni fogok az istenkáromlás elleni törvényekre.”

A polgári és vallási kormányzás (II)

Tegnap reggel a polgári kormányról és a vallásról beszéltünk. A „civil” kifejezést úgy határoztuk meg, hogy az ember kapcsolata egy várossal vagy egy állammal, és a vallást pedig, mint Isten elismerése az ember által. A Megváltó, elismerve ezt a különbséget azt mondta: „Adjátok meg a császárnak (a civil kormánynak), ami a császáré, és Istennek, ami az Istené”.

Az erkölccsel az Istennek tartozunk, ami gyakorlatilag az isteni törvénynek való megfelelés, amit az emberek a Tízparancsolatnak, a legfőbb szabálynak ismernek el. Tehát az erkölccsel az Istennek tartozunk, aki a törvény Szerzője. Ezért a polgári kormánynak semmi köze sem lehet az erkölchöz. Mindenkinek egyértelműen meg kell értenie ezeket a különbségeket. Téves benyomást keltenek a bíróságok, például ahogyan ezt a kifejezést használják. Az erkölcs megsértéséről beszélnek, és a jó modorra hivatkoznak, de ennek romlott értelme van, amellyel csak az erkölcstelenséget takarják be. Jó lenne, ha a bíróságok elfogadnának egy másik kifejezést erre a gondolatra. Akkor mindig támogassátok a helyes meghatározást, az isteni törvénynek megfelelően. Ezen kívül minden erkölcstelenség.

Ha a bíróságok csak udvariasságról szóló törvényeket adnának ki, amely által megtiltanák az udvariatlanságot, az erkölcsöt pedig Istenre hagynák, akire tartozik, az embereknek világosabb elképzelésük lenne az Isten és a kormány iránti kötelezettségeikről. A kifejezés helytelen használatából létező összes zűrzavar a pápától származik, az egyház és az állam keverékéből (amiről egyik

este beszélni fogok), melynek révén létrejött egy teokrácia, Isten erkölcsi kormánya a földön, gonoszságaival és a tévedéseivel együtt. Minden tévedés ebből származik, és szinte lehetetlen a bíróságokat ennek belátására készíteni, mert lépéseket tesznek, hogy e fölé emelkedjenek, összezavarva minden megkülönböztethető vonalat, összekeverve az emberi dolgokat az Isten dolgaival, hogy szinte lehetetlen azokat kibogozni.

Az isteni törvénynek való megfelelés nemcsak abból áll, hogy valamit cselekszünk, hanem abból az elméből is „amellyel Isten törvényét szolgáljuk”. A reformátorok azt javasolják, hogy a Tízparancsolatot tegyék ennek az országnak a törvényévé. De hát akkor minden embert arra kell kényszerítenie, hogy alávesse gondolatait ennek a törvénynek. Hogyan ellenőrizhetik a gondolatokat? Csak vallomás alapján? Hogyan kényszeríthetik ki a vallomást? Csak inkvizícióval. De ha az isteni törvényt az ország polgári törvényévé teszik, és csak addig terjednek, ameddig egy polgári törvény terjedhet, ez azt jelenti, hogy nem tudják ellenőrizni csak a cselekedeteket, és akkor a parancsolatok csak a cselekedeteket ellenőrizhetik, ezért a törvény csak külsőleg lesz megtartva. Vajon nem ez az állapot uralkodott Jézus Krisztus idejében? Olvassuk el Máté 15:1-9 verseit; a képmutató nép kívülről erkölcsös volt, de belülről romlott - meszelt sírok. Ha ezek a reformátorok az evangéliumot használnák az emberek belső megtérítésére, akkor a törvény külső megtartása összhangban lenne Isten parancsolataival. Az embereket soha nem lehet erkölcsössé tenni a törvény által, de a bigottak soha nem tanulnak a tapasztalatból. Ambiciózus emberek mindig megpróbálnak másokat arra kényszeríteni, hogy megfeleljenek a tisztességről szóló gondolataiknak. Igaz, hogy minden ember erkölcstelen; az erkölcstelenség bűn, és a bűn a törvény megsértése. „Mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül.” „A törvény cselekedetei által senki sem lehet igaz Isten előtt.” Tehát a törvény által senkit sem lehet erkölcsössé tenni.

Az erkölcstelen ember nem tarthatja meg az erkölcsi törvényeket; ehhez erkölcsös ember kell. Isten erkölcse törvény nélkül

jelenik meg, és Jézus Krisztus által nyilvánul meg, az egyetlen, aki által az emberek erkölcsösek lehetnek. Különben nem lenne szükség Megváltóra. Mit lehet tenni az emberek érdekében a törvény által, ami az erkölcsöt illeti? Továbbá, ha az emberek az erkölcsi törvény mellett (a legjobb törvény, amit az Isten adhatott) erkölcstelenné váltak, ésszerű azt hinni, hogy az emberek hozhatnak egy olyan véges törvényt, amely képes erkölcsössé tenni őket? Ezért a szóban semmi erkölcsösség nincs, csak Jézus Krisztusba vetett hit által; ezért nem választhatjuk el az erkölcsöt Krisztus vallásától. Mivel a vallás csak Istenhez tartozik, a kormányoknak semmi közük a valláshoz vagy az erkölcshöz, ezért semmi köze sem lehet az emberi erkölcshöz.

Az erkölcs biztosításához isteni hatalomra van szükség. A Szentlélek munkája, hogy az ember szívébe írja az isteni törvényt, és lefektesse az erkölcs elveit és alapját. Az egyház az eszköz, amely által Isten bemutatja az embereknek az erkölcsöt, de nem az egyház feladata követelni azt, vagy büntetni az erkölcstelenséget. Az egyház kötelessége, hogy meggyőzze az embereket, jöjjenek Krisztushoz, hogy a Lélek által erőt kapjanak Isten törvényének megtartásához.

Amikor valaki megsérti az erkölcsöt, az egyház feladata nem a büntetés, hanem hogy „megtérítse az ilyet”, vissza Krisztushoz. Itt bukott meg a pápai egyház, amikor megpróbálta megbüntetni az erkölcstelenséget, ahelyett, hogy a bűnöst visszatérítette volna Krisztushoz. Itt tért le az egyház a helyes útról, és vált pápasággá. Ha megengedik, hogy az egyház megtegye ezt a lépést, akkor a következő lépések logikusan következnek egymás után. Így hát, amikor az emberek megpróbálják megtenni az első lépést, a pápaságban tetőző összes következménynek logikusan be kell következnie.

Az egyháztagság Krisztus egyházában

A.T. Jones délutáni prédikációja a tegnapi prédikáció folytatása volt, amely a Krisztus egyházában való tagság illusztrációból állt. „Figyeljünk Róm 14:13 versére; nem szabad megítélni a hitben gyengét, hogy hibát találjunk benne, nem szabad megítélni vagy beszélni gyengeségéről, hanem meg kell erősíteni őt. Szem előtt tartva a Krisztussal és egymással való kapcsolatunkat - ahol Krisztus a feje - ha valakit megsebzünk, akkor Krisztus érzi ezt leginkább, ezért ha szeretjük Őt, akkor nem fogjuk megsebezni egymást. Ha kegyetlenek vagyunk egymással, nem értékelhetjük Krisztus szeretetét. Vannak más dolgok is, amiket nem engedhetünk meg magunknak, mert ezáltal megbántjuk és megsebezük Krisztust.

Az 1Kor 8:1,4-13 versekben az ismeretnek nagy birodalmáról olvasunk, ahogy az Úr bemutatja, és azt gondolhatjuk, hogy teljesen értünk egy témát, de a folyamatos tanulmányozás mégis felfedi ismereteink hiányát. Nem mindenki ismeri teljesen, hogy csak egyetlen Isten létezik, és mivel a lelkiismeretük gyenge, beszennyezve, olyan dolgokat cselekszenek, amiket nem kellene, mert még mindig a régi kötelékekkel vannak megfertőzve. Mégis a húsevés és az ilyen dolgok megtétele nem ajánlatosak Isten előtt, hanem óvjad magad, hogy túlgyakorold jogaidat, hogy mások ne tántorodjanak el az igazágtól az ismereteid miatt, melyet birtokolsz. Ha cselekedeted miatt egy gyenge lelkiismeret nem követi azt, amit helyesnek tart, akkor elveszhet. Kellene lennie egy „őrzőnek”, aki vigyázna, hogy ne tegyünk olyat, ami miatt egy testvérünk eleshet.

Szelídek és óvatosak legyünk, és ne tegyünk semmit, ami miatt gyengébb testvérünk hibázhatna. Az 1Kor 23:33 versében Pál apostol azt mondta: „Minden szabad nekem, de nem minden használ; minden szabad nekem, de nem minden épít”. Menj oda, ahová a kötelességed hív, ne tegyél fel kérdéseket, amíg az, aki meghívott, rosszra nem biztat; akkor utasítsd vissza, nem az érdeked miatt, hanem a gyenge érdeke miatt, és határold el magad attól a rossztól, amit tenni akar. Ha látja, hogy te nem teszel különbséget a jó és a rossz között abban a témában, akkor a véleménye az általad bemutatott igazság értékéről meggyengül. Mindig szem előtt kell tartanunk a testvérünk javát, hogy engedelmisségünk által el tudjuk vezetni őt a teljes igazság megismerésére, hogy olyan erőssé váljon, mint mi.

A Római levél ugyanerről beszél. Ha szeretem Krisztust, gondtalan leszek más emberrel szemben, ha Krisztus meghalt érte? Szeretni fogom mindazokat, akiket Krisztus szeret? Igen, és ez a szeretet magában foglalja a föld minden emberét. A 20,21 versekben olvassuk, hogy nem szabad olyat tennünk, ami miatt valaki elesne. Ha olyan dolgot tennénk, ami kétséges a tisztességgel kapcsolatban, akkor az bűn, és nyilvánvaló, hogy valakinek az elesését és veszét okozhatja, akiért Krisztus meghalt.

Nem azért vagyunk itt, hogy megítéljük egymást; még Krisztus sem azért jött el, hogy ítélkezzen, hanem azért, hogy megmentse az embereket a bűntől. Mt 7:2 versében azt olvassuk, hogy ne ítélkezzünk egymás felett, és Lk 6:37 verse ugyanezt mondja. Tehát számunkra Krisztus visszatéréséig nincs ilyen feladatunk ezen a világon. (1Kor 4:5) Dán 7:21,22 versei további részleteket nyújtnak arról az időről, amikor az ítélet átadatik a szenteknek. Ugyanerről olvasunk 1Kor 6:2-4 versekben. Mindezek okát teljességgel a másik életben fogjuk megérteni, és képesek leszünk megérteni az egyén bűnösségének mértékét, amint olvassuk a 2Kor 10:5,6 versekben. Csak akkor leszünk képesek megítélni, ha saját engedelmisségünk tökéletessé vált. Mikor teljesedik ez? Amikor minden gondolat összhangban van Krisztussal. Közülünk hányan vagyunk most ilyen

állapotban? Akkor senkinek nincs joga megítélni a másikat.

Lk 6:36 versében Krisztus arra tanít, hogy irgalmasok legyünk. Most olvassuk el Jak 2:13 versét, mert irgalom nélkül leszünk megítélve, ha irgalom nélkül ítéltünk. A szájalom azt jelenti, hogy jobban bánunk valakivel, mint ahogy megérdemli; ezért, ha ítéltünk, akkor mi is hasonló bánásmódban részesülünk. Ha Isten az első bűnünket úgy kezelte volna, ahogy megérdemeltük volna, akkor másodszor nem vétkezhettünk volna. Növekedhetünk Isten képmására, ha ezt tesszük?

Ha egymás felett ítéltünk, akkor saját magunkat ítéltük meg. Ha megítéljük egy másik ember indítékait, akkor saját értelmezésünket alkalmazzuk az indítékaira, majd elítéljük őt azért, ami saját szívünkéből származik. Tehát ha ezt tesszük, a másik ember ártatlan

, de mi megítéljük saját szívünk bűneit, azaz saját magunk felett mondunk ítéletet. Most vizsgáljuk meg a Szentírást ezen a ponton, Róm 2:1 versét! Ez egy igazság, és soha nem kerülhetjük el. Viszont, amikor valaki vétkezik, másvalaki megmérheti annak bűnét? Nem, csak Isten ismeri a törvényt és az okokat.

Amikor ítéltünk, akkor Isten helyébe emeljük saját magunkat, és pápává tesszük magunkat. Jak 4:11 verse rámutat arra, hogy ítéltetésünkkel bírókként helyezük saját magunkat Isten helyére. Ezért az egész Szentírás az ítéltetés lelkülete ellen beszél. Testvéreim, adjuk fel ezeket! A Megváltó felfedi a gonosz beszéd újabb következményeit Mt 5:25,26 verseiben. Melyik parancsolatokat sértjük meg ilyenkor? A „Ne ölj!” és „Ne törj házasságot!”. Így ítéltünk, és akiket megítélünk, azok másokat ítélt meg. Ezek a dolgok a mi tanulságunkra vannak megírva. Testvéreim, gyakoroljuk a jó tanácsokat!”

A vallási törvényhozás hátrányai (II)

A.T. Jones „A vallási törvényhozás hátrányai” című esti prédikációja néhány írásbeli kérdésre adott válaszokkal kezdődött, majd az előadó a következőkről beszélt.

„Ezen az estén a téma az istenkáromlást tiltó harmadik parancs bevezetése. Olvasom, amit Cooley bíró idézett a Justice Story-ból, meghatározva az istenkáromlást: „Gonoszságot beszélni az Istenség ellen”. Mennyire árt ez nekem? Hol keveredik ez a felebarátom jogaival - „gonosz beszéd az Istenség ellen gonosz céllal, annak Nagyságának csökkentése érdekében”. Ha az emberek rosszul beszélnek egy bálványról, elrabolják tőle a dicsőségét, de a Lélek dicsőségét nem lehet csökkenteni, bármit is tesznek az emberek. Az ilyen törvények a pogánysághoz tartoznak, nem a kereszténységhez. „Az istenkáromlás többet foglal magában, mint a vallás tagadása - léteznie kell egy rossz szándéknak.”

Hallottam, hogy egy prédikátor istenkáromlást mondott a szószékéről, de nem lehetett üldözni, mert nem gonosz szándékból mondta. Valójában senkit sem üldöz egy ilyen törvény, csak a vallási vakbuzgóságot ösztönözi egy nem kívánt ember ellen. „Rosszindulatú és előre megfontolt kísérletnek kell lennie arra, hogy csökkentse az emberek tiszteletét az Istenség és az elfogadott vallás iránt.” Itt van a dolog súlypontja. Az emberek istenkáromlást mondhatnak bármely más vallásra, az elismert vallás kivételével, és ez a vallás általában épp a helytelen vallás. A kereszténység soha nem népszerű,

elfogadott vallás; soha nem próbálja rákényszeríteni magát polgári hatalom által. „Istenkáromló szavak kimondhatók, és csak akkor büntetik őket, ha rosszindulattal mondják azokat.”

Tehát a törvénynek meg kell vizsgálnia a szív szándékait, és ezt „a szavak természeté” által teszi. Nos, akkor egy tárgyaláson az esküdszék előtt szavak hangzanak el - rosszindulattal mondják őket? A szavakból kell értékelni az istenkáromlást, ezért az esküdtekre van bízva, hogy ők határozzák meg az istenkáromlást, és mivel az esküdtek a felebarátunk, az történik, ami Bancoft szerint a kolóniák alatt történt: „A legnagyobb gyilkosságról, vagy bármi másról, tizenkét ember döntött”. Mindenkinnek abszolút joga van, hogy megdorgálja az emberek tiszteletét az elismert vallás iránt, ha úgy gondolják, hogy az a vallás helytelen. Nem az apostolok voltak azok, akik nem fogadtak el olyan elismert vallást, melyet az emberek tiszteltek, és meg kellett dorgálniuk az elismert vallás iránti tiszteletüket? Nem a Megváltó küldte az embereket erre a munkára? Tehát az embereknek nincs joguk elvégezni ezt a munkát? Nyilvánvaló, hogy igen, van joguk.

Ha Kína most kiutasítana minden keresztény misszionáriust, akkor nem tartanák tiszteletben a Justice Story és más államok által hirdetett elveket - melyek mind „az elfogadott valláshoz” tartoznak? „A keresztény szombat elleni törvények nem annyira méltók a megvédésre, de ugyanabba a kategóriába tartoznak, mint az istenkáromlás elleni törvények.” - mondja Bancoft.”

Az előadó a pennsylvaniai törvényből idéz, hogy megmutassa azon törvény természetét, amely tiltja az istenkáromlást, hogy „megőrizze a társadalom nyugalalmát”. Mit tett Róma az apostolok idején? Pontosan azért ölte meg őket, mert ezt tették. Hát akkor Rómának igaza volt, amikor megölte a keresztényeket? Luther nem ugyanezt tette, és a pápaság megtiltotta neki? John Huss nem ezért halt meg, mert ezt tette? Jogosult volt a kormány akkor megbüntetni őket? És akkor ezek a törvények nem ellentétesek Krisztus evangéliumával? Nyilvánvalóan azok!

Az előadó ugyanebből az írásból felolvasta, hogy miként hozták

meg a fenti döntéseket - egy vizsgáló közgyűlés vitája alkalmával, amikor az egyik tagja azt mondta: „A Szentírás mese és hazugság”. 50 dollár pénzbírsággal sújtották, hogy meggyőzzék arról, hogy a Szentírás nem mese, és nem hazugság. Mennyi időbe telik meggyőzni a hívőket a Biblia igazságáról? Kent főbíró egyik döntését olvasta fel, miszerint a valláskáromlás szabadság volt a szólásszabadság ellen, és az istenkáromlás büntetésének az oka a következő volt: az istenkáromlás egy bűncselekmény a népvallás ellen. A keresztény vallás a népvallás tagadása, Jézust pedig istenkáromlással vádolták, és meghalt volna miatta, ha be tudták volna bizonyítani. Jézus leleplezte őket, és káromlásokat mondott a farizeusoknak és a népvallás képviselőinek, és számukra Ő egy gonosz volt. Idézetek hangzottak el még Kentől, ugyanerről a témáról, valamint Storey-től és Bancoft-tól. A törvények nem azért rosszak, mert az istenkáromlás jó, hanem azért, mert az állam megpróbál megbüntetni egy rosszat, amihez semmi köze sincs. Kent úr elismerte, hogy a törvények csak a gyarmati törvények jogutódjai voltak, amelyek megkövetelték a szombat megtartását, a boszorkánysáért felakasztás általi halál járt, stb. Más hasonló törvények az angol törvényekre apelláltak, amelyek az egyház és állam egybeolvadásából származtak. Akkor ezek valóban a gyarmati babonás teokráciához, Véres Máriához és Európához tartoznak. Az előadó újra olvasott Kentől, aki az ókor pápai kormányairól beszél és a pápai Európáról, hogy fenntartsa döntését. Miért nem megy a Bibliához? Mivel Krisztus szavai nem támogatják őt, bár döntését a keresztény vallás elveire próbálta alapozni. A keresztény parancs „szeresd ellenségedet” nem támogatja az istenkáromlás miatti üldözést. Ezek a törvények pápai hatalom révén léptek be hazánkba, VIII. Henriket a hit védelmezőjének nevezte a pápa, és lázadása után ő volt az anglikán egyház feje, és csak amikor VIII. Henrik volt a fő a pápa helyett, akkor volt igazi pápaság. Tehát az angol rendszer pápaság; csak egy lépés, és a gyarmataink ilyenekké válnak, amelyek az angol törvényekre épültek, a törvények közvetlen vonalából, a pápaságtól és az egész pogányságtól, amelyből a

pápaság származott.

Ilyen törvényeknek soha nem szabadna léteznie egy szabad ország alkotmányában. Ezeket a törvényeket olyan emberek is bevezették, akik feltételezték, hogy nem avatkoznak be egyetlen ember meggyőzésébe sem, még akkor sem, ha megakadályozzák, hogy az ember bármi rosszat mondjon az elismert vallás ellen. Milyen joga van egy nemzetnek valakinek mondania: „Nem szándékozunk beavatkozni a hitedbe”, ha módjuk van meghatározni, hogy miben higgyenek? Nem foglalja magában az inkvizíciót?

A polgári és vallási kormányzás (III)

A reggeli alkalmon folytatódott a valódi vallásszabadság vizsgálata úgy, mint tegnap. Az erkölcs előírásáról szólva az előadó kijelentette, hogy van valami, amit az egyház előírt, és ez a fegyelem volt, de nem az erkölcs. Ha joga lenne az erkölcsöt előírni, akkor joga lenne ahhoz is, hogy megbüntesse az erkölcstelenséget.

„Az Úr az egyházat használja az erkölcs ösztönzésére és biztosítására a világban. Ha az egyház ezt önállóan megpróbálja megtenni, akkor az egyház az Úr helyét veszi át. Az Úr a Lélek által munkálkodik, aki révén az egyházat közvetítőként felhasználva teljesül a feladat. „Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” Ezek a dolgok, amelyek a földön megengedettek vagy nem megengedettek, a mennyben is megengedettek vagy nem megengedettek; de csak miután mindent megtettek a Szentírás felszólítása szerint arra a dologra vonatkozóan, vagy ha nem, akkor azok egyáltalán nem az Isten szavát képviselik. Erről egy későbbi prédikációban fogunk beszélni részletesebben.

Ne feledjétek, hogy az igazság és az ellene felhozott legerősebb kifogás közötti határ nagyon vékony, és a megkülönböztetéséhez alaposan gondolkodnunk kell, mert az Úr bemutatta azt, és a Bibliában illusztrációkat adott, hogy útmutatásul szolgáljanak nekünk. Tanulmányozásra adta a fenevadat és annak képét, és ha megértjük, hogy mi is a fenevad valójában, akkor képesek leszünk megérteni, hogy mi az ő képe. Ezért maradjon tisztán bennetek az erkölcs és a polgári rész közötti különbség, az előbbi a gondolatainkra, érzelme-

inkre és érzéseinkre vonatkozik; az utóbbi pedig csak külső cselekedetekről vesz tudomást. Ugyanakkor tartasuk észben a különbséget a polgári dolgok, - amelyek az emberekkel való kapcsolatunkra vonatkoznak - és az Isten iránti engedelmességünk között.

Ha az emberek egyesülnek a védelem érdekében, tiszteletben kell tartaniuk például szomszédjaik tulajdonát. Az állam tiltja a lopást, de nem vallási okokból, hanem polgári szempontból. Ha valaki egy bálványt imád, az erkölcstelen, de az állam nem minősítheti annak, hanem csak antiszociálisnak. Ha az ember lop, az nem erkölcstelenség. Az erkölcstelenség már korábban kezdődött el nála. Ő lopás előtt erkölcstelen volt, és amikor lopott, antiszociális lett. A külsőleg megnyilvánuló erkölcstelenség antiszociális cselekedetté válik. A Tízparancsolat első kőtáblájáról semmi sem válhat antiszociális cselekedetté, ha nem nyilvánul meg. Az az ember, akinek vannak más istenei, egyszerűen erkölcstelen, de senkinek sem árt, mivel nem antiszociális, és nem is lehet mindaddig, amíg nem követ el olyan cselekedetet, amellyel másnak árt.”

Az előadó ezután felolvasott „Schaff’s church” dokumentumából, hogy bemutassa, hogy az elfogadott vallás ellen való felszólalás a törvény ellen való felszólalást jelenti, de a probléma az, hogy az államnak nincs joga vallást elfogadni. Egyetlen földi kormánynak sincs joga vallást kényszeríteni; vagy megbüntetni azokat, akik ellenzik a vallást. Az idézet a következő volt: „Azt állítani, hogy a vallás egy csalás, azt jelenti, megszüntetni minden kötelezettségét, mely által a civil társadalmakat fenntartják. A kereszténység része Anglia törvényeinek, ezért a keresztény vallás gyalázása nem más, mint a törvények ellen szólni.” Arra utalva, hogy a vallás ellen való felszólalás az egyének minden polgári köteletségének eltörlését jelenti, az előadó rámutatott, hogy a kötelezettség sértetlen marad, függetlenül a hitvallás változásától.

Az egyház kormányzása (I)

Az esti prédikációt A.T. Jones tartotta, és folytatása volt az egyházi kormányzásról szóló prédikációsorozatnak. Az előadó ezt mondta:

„A Máté 25:14,15. versei, és különösen a 15. vers azt mutatják, hogy Isten mindannyiunknak talentumokat ad a képességeinknek megfelelően. Az egyház Krisztus teste, és a tagsági minőségünk feltételezi, hogy tagok vagyunk Krisztus testében, és egymás tagjai. Az egyház hasonlatos az emberi testhez, Krisztus pedig minden tag feje, Aki minden tagot irányít. Az Ő akarata, mindenki akarata, mindenki engedelmeskedik Krisztusnak, és soha senki akarata nem irányíthatja a másikat, ami azt jelentené, hogy az emberi akaratot Krisztus akarata helyére tennénk, ezáltal a tagok ember által lesznek irányítva, és az emberi akarat formálja őket Krisztus akarata helyett.

Ha Krisztus az, aki felajánl minden képességet, akkor mindenkinek Hozzá kellene jönnie, mint egy forráshoz, de mindenkinek aszerint adta, hogy mennyire képes használni a Tőle kapott ajándékot. Tehát az, aki a két talentumból még két talentumot csinált, ugyanolyan jó, mint az, aki ötből, még ötöt csinált. Krisztus az, aki mindenkinek adott; senkivel sem kivételezett. Ezért senki ne legyen olyan, mint az, akinek csak egy talentuma volt, és azt gondolta, hogy nincs egy sem, ezért nem tett semmi erőfeszítést.

Ez a példázat rólunk szól. Mindenki birtokol valamit, ami senki másnak nincs. Ezt érti a példázat a „képessége szerint” kifejezés alatt, és a személyiséget használja fel Krisztus arra, hogy itt,

a világon elvégezze munkáját. Lelkét helyezi arra a személyiségre, és felhasználja ügyének előmozdításához. Tehát nem igaz, amit egyesek mondanak, hogy senkinek nincs semmi befolyása. Mindenki kisebb vagy nagyobb befolyást gyakorol a körülötte élőkre, és gyakran rosszat, ezért vigyáznunk kell arra, hogy befolyásunk mindig jó legyen.

Akkor Krisztus talentumod által megvalósíthatja azt, amit senki máson keresztül nem tehet meg. Talentumaink felhasználásával arra ösztönzi a többieket, hogy tanulmányozzák az igazságot. Ezt Pál, valamint Apollós és Péter prédikációja szemlélteti, amikor az egyik befolyásolta a másikat, a másik a harmadikat, Isten mindenkit, és Krisztus mindenkiben. (1Kor 3:4-8; 1:11-13) Mindannyian Krisztus munkásai voltak, és mindegyik a képességeinek megfelelően dolgozott, és a testvéreknek dicsőséget kellene adniuk Istennek. Mindenkinek kötelessége volt legerőteljesebben képviselni Krisztust, és mindnyájunknak ugyanezt kellene tennünk, mert Krisztus mindannyiunk által úgy tudja képviseltetni Magát, mint ahogy máson keresztül nem.

Tehát Krisztus azt akarja, hogy legyünk saját magunk, és ne valaki más. Vannak olyanok, akik azt szeretnék, ha olyanok lennénk, mint ők, mások pedig önmaguk akarnak lenni és ugyanakkor másvalakik is. Az ilyenek elpusztítják személyiségüket, és elszakítják magukat Krisztustól. A tanulók gyakran öntudatlanul másolnak másoktól.”

Az előadó Melanchthonra, Lutherre, Lorenzo Dow-ra és másokra hivatkozott, hogy szemléltesse, hogyan használja Krisztus a jellemzőket egy adott elvégzendő munkához, és annak bemutatására, hogy senki ne másoljon mástól, hanem mindenki másoljon Jézustól, mert különben emberi és nem isteni befolyás alá kerülünk.

„Krisztusban megtalálható az isteni befolyás teljessége, és ha embertől másolunk, akkor munkánknak nem isteni, hanem emberi hatása lesz. Akkor mindenkinek csak Krisztustól kell tanulnia, különben emberi hatást fogunk terjeszteni a mennyei helyett. Soha ne másoljatok mástól, és ne alkalmazzátok mások stílusát vagy

sajátosságait! Ha mindenkit lenyűgözne Isten Lelke, akkor az egész munkának isteni hatása lenne, és jól végezhető lenne. Lehet, hogy nem az én vagy a te stílusod szerint történik; de ez nem azt jelenti, hogy nem kell jobb módszereket megtanulnod. Ha találsz egy jobb módszert, akkor csak egyetlen módon alkalmazhatod, a saját módodon. A Megváltó a Máté 23:8 versében kijelentette, hogy csak egy Mester van, és mi mindannyian testvérek vagyunk. Ezt soha ne felejtsetek el! Jakab 3:1 versében azt olvassuk, hogy ne küzdjünk a vezetésért. Ha olyan munkát végzel, amely nem felel meg elképzeléseimnek, jogomban áll elítélni téged? Ha ezt teszem, kinek a helyére lépek? Te vagy felelős értem, vagy Krisztus? Ő a te fejed és nem én, és az Ő akarata a te akaratom. (Róma 14:4)

Nincs jogom diktálni egy másik ember szolgájának, hogyan végezze el a munkáját. Nem azt jelenti, hogy ha nem úgy végzi el, ahogy én tenném, akkor az nem tetszik Istennek. A lényeg megtudni, hogy mi Isten akarata, és azt a lehető legjobban vigyük véghez, képességeink szerint. Krisztus a Mester, és az Ő munkáját a képességeidnek megfelelően kell elvégezni - Önmagának szentelve, és ezért nincs jogom arra készíteni, hogy a módszereim szerint tedd a dolgokat, mert ezáltal tanítónak teszem magamat. Testvérek, adjuk fel ezt a hozzáállást! „Ne legyen több tanítók!” Ez a helyes elv és a függetlenség valódi elve, de túlzásba vihető, és makacskodáshoz vezethet. Legyen függetlenség a tettekben, de egység a célban, mindnyájan egy akaratból vezérelve, és a munkások együtt legyenek „munkatársak Istennel”. Amikor ez az egység uralkodik, Krisztus munkája úgy fog virágozni, mint még soha.”

A vallási törvényhozás hátrányai (III)

„Azt, akit a Fiú megszabadít, valósággal szabad lesz, mondta a Megváltó, és vallási szempontból megszabadítva őket, minden tekintetben szabaddá tette őket. A rabszolgákat Krisztus szabadon engedte, az urak pedig Krisztus szolgái lettek. Vallásszabadság nélkül nem lehet polgári szabadság. Az emberek megszabadítása által a Megváltó magához és Istenhez kötötte őket, egy olyan kötelékkel, amelyet nem lehet elszakítani, és semmi sem választhatja el őket Tőle. Az apostolok pedig azért lettek kiküldve a világba, hogy ezt tanítsák az egész emberiségnek. De a római kormány az egész földre kiterjedt, és törvénye kimondta, hogy senkinek sem lehet más istene a Róma által elismert istenekén kívül. A keresztények Istenét nem fogadták el, ezért Isten idegen volt a kormány számára.

Egy másik törvény száműzetés vagy halálbüntetés terhe mellett megtiltotta egy új vallás bevezetését, és a keresztények azzal, hogy a kereszténységet prédikálták, ellentétben álltak azokkal a törvényekkel, amelyek jóval azelőtt léteztek, hogy keresztények lettek. A törvényt nem miattuk fogadták el, ezért nem mondhatták, hogy üldözik, amikor megbüntették őket. Tehát a Krisztus prédikálásához való jog igénye a rómaiak szemében a kormány elleni lázadás volt.

Neander szerint „a rómaiak számára az államról szóló gondolat a legmagasabb etikai elképzelés volt”, ezért egy római számára a törvény állítása helyes volt. Ez magában foglalta a legmagasabb elképzelést a jóról, amit az ember megvalósíthatott. De egy keresztény számára a kereszténységen belül egy sokkal magasabb rendű jó létezett, amely a rómaiakét másodlagos helyre helyezte. Követelni

Rómától, hogy alárendelt pozíciót fogadjon el, árulást jelentett. Róma géniusza volt a legfőbb istenség.

A római kormány dicsőségét vagy becsületét nem saját isteneiktől kapta, hanem magától az államtól. Minden, amit a római törvény mondott, jó volt és imádható volt; de csak az. Más nemzetek és istenek meghódításának folyamatában az állam felsőbbségének gondolata szent volt, amelyet még a zsidó nemzetre és istenükre is alkalmaztak. Így amikor a keresztények kiválóbb Istent hirdettek, ez árulás volt, és a keresztények árulókká váltak. A rómaiak nagyon féltékenyek voltak isteneikre.”

Ezután az előadó egy téves pogány gondolatra hívta fel a figyelmet. „A nép hangja Isten hangja - ilyenek nem szabadna léteznie. Róma magába építette ezt az elképzelést. A szenátus és a római nép Isten hangját jelképezte. Az előadó a „Civil kormány”-ból idézve azt mondta: „Minél magasabb pozícióra került egy római, annál kevesebb szabadsága volt... Az ember összes kötelessége, hogy rendben tartsa a házat, és hogy odaadó és alázatos állampolgár legyen.” Tehát a keresztények vallása közvetlenül ellentétes volt a római törvényekkel, és a keresztények szükségszerűen bűnösök voltak hazaárulásban. Róma ezt nem tolerálhatta, ezért a Római Birodalom bevezetett törvényt, és megbüntette azok megsértését. Ha a vallási elgondolások megfelelőek voltak a törvényhozáshoz, akkor Róma soha nem üldözte a keresztényeket - ő csak egyszerűen előírta a törvényt. Ez a helyzet Angliában is, a saját hazánkban is, a kvékerekkel stb.

A törvény előírása igazságos és nem nevezhető üldözésnek. Ha a törvény helyes volt, akkor a keresztények megölése helyes volt. De az ország népének nem kellett tiltakoznia a rómaiak ellen, mindaddig, amíg olyan törvényt nem akartak kiadni, mint az „Úr napjáról” szóló törvény, és nem akarták előírni azok betartását. A pápaság könnyen vezetett be törvényeket, ugyanezeket az elveket követve. Minden, amit Hussal tettek, amikor elégették, csupán a törvény előírása volt. Azt kell tennünk, amit a keresztények is tettek, nevezetesen kijelenteni, hogy a római törvények helytelenek, és hogy nincs joguk ilyen törvényeket kiadni.

A római császárok beperelték a keresztényeket? Tettek ilyet? A császár felgyújtotta Rómát, és a keresztényeket vádolta ezzel, majd megégette és megkínozta őket. Domitianus császár száműzte János apostolt Patmos szigetére, de ez nem üldözés volt. János sokakban gyanút ébresztett, és kivégzés helyett száműzték; de ennek semmi köze nem volt a kereszténységéhez. Domitianus utódja nem cselekedte mindazt, amit Domitianus tett, és többek között visszahívta Jánost is. Róma valaha volt legjobb négy császára - Traianus, Adrian, Antonius Pius és Marcus Aurelius - üldözték a keresztényeket, és ez mindig is rejtély volt az iskolások előtt. A jó császárok alkalmazták a törvényeket, mert tiszteletben tartották őket, de a zsarnokok nem törődtek a törvényekkel, ezért a keresztényeket békén hagyták. Tehát amikor a jó királyok uralkodása alatt megszegték a törvényeket, akkor a törvényeket betartatták; de nem ugyanaz történt a zsarnokok uralkodása alatt. Tehát a gonoszság nem a népben volt, hanem azokban a törvényekben, amelyek nem engedték meg, hogy minden nemzet saját törvényével rendelkezzen.”

Ezután az előadó Gibbon „Róma történelméből” olvasott fel annak bemutatására, hogy ezek a császárok miként tartották be a törvényeket, mások pedig nem. Az előadó egy másik levélből is idézett, amelyben Pilni megkérdezte Traianustól, hogy mit tegyen. Traianus pedig azt válaszolta, hogy ne kutassa fel a keresztényeket, de ha panaszkodnak ellenük, akkor a törvénynek érvényt kell szerezni, ha nem engedelmeskednek. A kormánynak nincs más választása, mint a törvény betartatása vagy annak elvetése. A kormány nem kereste a keresztényeket, de a lakosság fellázadhatott ellenük. Ha bekövetkezett egy katasztrófa, a keresztényeket hibáztatták, és vadak elé dobták, vagy más módon ölték meg őket. Végül Hadrianus császár rendeletet adott ki, miszerint egyetlen keresztényt sem szabad vád alá helyezni, és minden ellenük lázadót őrizetbe kell venni a keresztények helyett, akik ellen semmit nem lehet tenni a törvény által előírtakon kívül. Antonius Pius császár nem adott ki rendeletet a keresztények ellen, de megengedte a lázadásokat, és azok újra felkeltették az üldözést a keresztények ellen. De Marcus Aurelius rendeletet adott ki a keresztények levadászására és elpusztítására,

mert tisztelte a törvényt. Ezek az üldözések Decius idejéig tartottak.

Ezután az előadó ugyanabból a műből olvasott Commodusról, Caracalláról és más római zsarnokokról, hogy megmutassa, egyikőjük sem üldözte a keresztényeket, és nem hajtotta végre a törvényt, bár ellenségeik vérével töltötték meg Rómát. Caracalla több mint 20 000 embert ölt meg, az „emberiség egyetemes ellenségének” nevezték. Lehet, hogy a keresztények is szenvedtek másokkal együtt, de nem azért, mert keresztények voltak. Tehát ami a római királyokat illeti, nem mondható el, hogy üldözték volna a keresztényeket. Minden a szomszédjaiktól származott, akik elárulták őket, és a törvényt végre kellett hajtani.

Az előadó „Civil kormány” című művéből olvasott fel különféle idézeteket erről a kérdésről, és különböző szerzőktől annak bemutatására, hogy mennyire lehetetlen volt egy kereszténynek nyilvános ülésen, sőt lánya esküvőjén vagy rokonai temetésén részt venni, mert minden szertartás a pogány isten tiszteletére volt. Nem vehetett részt azokon, és egy ilyen elutasítás vonzotta szomszédjainak gyűlöletét, így egy keresztény soha sem volt biztonságban, bármely pillanatban nyilvános bosszúnak volt kitéve.

A probléma azokban a törvényekben volt, amelyek lehetőséget adtak a lakosságnak a keresztények üldözésére, és ellenük való panaszkodásra. Amikor letartóztatták őket, a bírák megpróbálták megmenteni és kérni a keresztényeket, hogy egyszerűen szórjanak egy kis tömjént az oltárra, ebben az esetben megbocsátanak nekik, és szabadon engedhetik őket. De elutasításuk miatt a bíró dühös lett „engedetlenségük” miatt, és a törvény által előírt maximummal büntetett, gyakorlatilag engedetlenségük miatt ölték meg őket. Néhányan kínáltak eladásra keresztényeknek igazolásokat, amelyek védelmet nyújtottak nekik, és ha elutasították, megölhették őket, nehogy panaszt emeljenek ellenük.

Ezek a férfiak, nők és gyerekek kifejezték jogukat, hogy saját lelkiismeretük szerint imádják Istent. Ma és este itt lehetünk, hogy igényt tartunk a vallásszabadsághoz való jogunkra, arra a jogra, amitől az emberek próbálnak megfosztani minket, és ugyanaz az üldözés szelleme fog újjáéledni, mint az ókori Rómában.

A polgári és vallási kormányzás (IV)

Az apostolok megbízást kaptak az evangélium hirdetésére; az evangélium célja pedig az volt, hogy hozzon ki egy népet a világból, mentse meg őket bűneikből, és hozza őket újra összhangba Isten kormányzásával. Tehát az evangélium alapja Isten kormányzásának elismerése, amely a legfelsőbb.

Rómában a legfelsőbb kormány a római állam volt, és a legnemesebb elképzelés az állam megtartása volt. Ez az elképzelés ma is uralkodik, hogy az emberek nem követelhetik jogukat, hogy Istent imádják saját meglátásuk szerint, ha ez sérti az állam törvényeit. Tudjuk, hogy Isten az ember és felebarátja közötti kapcsolatra korlátozta az állam hatalmát. A római törvények megtiltották más istenek imádatát. „Imádjátok az isteneket hazánk törvényei szerint, és másokat is erre buzdítsatok”, így amikor napjainkban az emberek megpróbálják ezt megtenni, ugyanazt a pogány elvet ismételik meg. Ez az elv most nagyon elterjedt, és amikor egy nemzeti vallást fogadnak el, akkor egy pogány elvet alkalmaznak (még akkor is, ha azt állítják róla, hogy keresztény). Tehát egy protestáns hitünk lesz katolikus hittel összekeverve; és ezáltal egy megtestesített pápaságot, egy pogányosított kereszténységet hoznak létre.

Az ókorban a próféciákat beteljesedésük után értették meg, de a harmadik angyal üzenetét előre kell értenünk, mert figyelmeztet a fenevadra és annak képe imádatára, ami egy élő megtestesülés kell, hogy legyen. Ha meg kell értenünk azt, ha fel kell készülnünk az elhárításához, és fel kell fedeznünk a benne lévő rosszat, akkor

teljes mértékben ismernünk kell azt. Egy hamisítvány megértéséhez meg kell vizsgálni az eredetét. Ha a hamisítást tanulmányozzuk, elvesztegetjük az időnket, – ahhoz, hogy megértsük a képet, tanulmányoznunk kell a pápaságot, a szülőt, az eredetét.

Tanulmányoznunk kell a pápaság születését, és akkor megtudjuk, hogy mi született belőle, mert napjainkban az embereket figyelmeztetnünk kell a veszélyre. Az emberek mindezt látni fogják, de most teszik meg az első lépéseket, ami majd odavezet; csak most nem látják a veszélyt. Isten ennek az üzenetnek a világosságát adta nekünk, hogy figyelmeztessük az embereket, és megmutassuk nekik az elkövetkezendő rosszat. Korábban az egyház betakarta a pogányságot, és kereszténységnek nevezte. Most is ugyanezt teszik.

Abban az időben a keresztények nem tartották tiszteletben az elfogadott vallást. Róma minden új vallásról szóló bizonyoságtételt és annak védelmét árulásnak nyilvánította. Bár a törvényeket a kereszténység megjelenése előtt fogadták el, így a keresztények cselekedete hazaárulást jelentett, amit halálbüntetéssel sújtottak. Az alacsonyabb osztályt, akiket általában a kereszténység megszólított, Pál a világ szeméjtjének mondta. A zsidókat a rómaiak is megvetették, tehát ha a legmegvetettebbek a leginkább megvetettek közül lázadtak, ez a rómaiak szemében szemtelenség volt.

Amikor bíróság elé állították őket, nem voltak hajlandók engedelmeskedni, és halálig dicsőítették Isten törvényét, tagadva, hogy „a nép hangja, Isten hangja volt”, és ezzel új vallást vezettek be. Az államnak egyetlen alternatívája volt - a törvény előírása. Az állam nem akart üldözni, csak a törvényt kellett előírnia. Egyetlen keresztény sem érezhette magát biztonságban, életét veszély fenyegette a császárok részéről (közülük csak ketten - Decius idejéig - adtak ki törvényeket a keresztények ellen). Minden ünnep és jubileum alkalmával, amit az istenek tiszteletére rendeztek, a keresztények kötelesek voltak tartózkodni minden tevékenységtől, és ki voltak téve szomszédjaik és barátaik gyűlöletének, akik panaszkodtak rájuk, és bíróság elé vitték őket. A császárok közül a legjobbabak betartották a törvényt, és dühvel kényszerítették a keresztényeket, de a zsar-

nokok egyáltalán nem törődtek a törvénnyel, büntetlenül hagyták őket. Akkor a hiba nem a kormányzó emberekben volt, hanem a törvények rendszerében, ami lehetőséget adott az embereknek az üldözésre.

A pápai egyház azt állítja, hogy soha senkit nem ölt meg, hanem csak a polgári törvényeket hajtották végre. De a törvényeket az egyház diktálta, és a polgári hatalomnak azt mondták, hogy hajtsák végre a pápaság parancsát, vagy ha nem, kiközösítették őket. A kényszerektől mentes ember a Sátántól megszabadult ember. A kereszténység dicsősége abból áll, hogy Isten Lelke mindenk felett áll, és ez a kényszer szüli meg a szenteket. Ha a pápai rendszer itt nemzetivé válik, mi lesz ennek az eredménye? Miért fognak törvényeket bevezetni?

Tökéletes példa erre Arkansas esete. Hadd idézzek a Legfelsőbb Bíróság érveléséből: „A fellebbező érvelése a következő: A lelkiismeret meggyőződésének köszönhetően Isten törvénye lehetővé teszi számára, hogy vasárnap dolgozzon, ezért félelem nélkül megsértheti azt a törvényt, amely törvényen kívülnek nyilvánítja, ha dolgozik; de az ember hitvallása nem nyújthat felmentést az állam törvényével szemben, mert bűncselekménynek nyilvánítja ki azt a cselekményt.”

Itt egyértelműen hangsúlyozzák, hogy az ember vallási meggyőződése nem adhat mentséget a törvény iránti engedelmesség alól. Ez Róma pogány elve, és Arkansas nem különbözik attól, amivé más államok válnak, ha elfogadják ezt a rendszert. Ez csak egy pogány érv, és csak ennyit fognak felfedezni benne. Hosszú évek óta figyelmeztettük az embereket, hogy ez az esemény bekövetkezik, de nevettek rajtunk. Most megpróbálják bevezetni, és azt mondják: „Soha nem fogják törvényként elfogadni.” Amikor törvény lesz belőle, azt mondják: „Soha nem fogják előírni”, és amikor előírják, akkor azzal fognak érvelni, hogy „Helyes törvényt előírni”.

Ahogy az ókeresztényeknek a halál fenyegetése mellett is meg kellett védeniük a törvényt, úgy nekünk is. Ők nem önmaguknak dolgoztak, és mi sem. Ezt az üzenetet, amelyet kaptunk, minden

nemzethez, nyelvhez és néphez el kell vinnünk. A kiváló emberek nem fognak eljönni a tábori gyűléseinkre és máshova sem, ezért ezeket az igazságokat tőlünk kell meghallaniuk a börtönökből és a bíróság padjairól - tehát el kell mondanunk az embereknek, hogy a törvény helytelen. A keresztények soha nem követeltek záradékot, és mi sem kérünk. Ez a rendszer szankciója lesz. Nem a mi dolgunk, hogy kivételes záradékokat követeljünk, hanem hogy az igazságot kövessük a gonosz áradattal szemben. Nemsokára közölünk mindnyájunkat istenkáromlónak fognak minősíteni, mert állítjuk, hogy a vasárnap nem a szombat, és hogy ez a mozgalom a pápaság megtestesítője; de Isten üzenetet adott nekünk a világ számára, és ez a mi munkánk, és Isten ereje megtart minket.

Az egyház – Isten ajándékai

A ma délutáni téma azokról az ajándékokról szól, amelyeket a Megváltó kínál; azokról a képességekről szól, amiket minden embernek felajánl. Azon a néhány helyen, ahol Pál apostol beszél Krisztus testéről, melynek tagjai vagyunk, mindig Isten ajándékai-val kapcsolatban teszi.

Először az Ef 4:3-16 versekből idézek: „Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben.” Itt vannak azok az ajándékok, amiket Krisztus kínál a szentek tökéletesedésére, a munka kiteljesítésére és az egyház felemelkedésére. Ezeket az ajándékokat addig nem ajánlja fel, amíg az emberek el nem érik a hit egységét, ezért Pál apostol azt mondta, hogy igyekezzünk megőrizni ezt az egységet, amíg el nem érjük Krisztus teljességének mértékét. Amikor az egyház eljut erre a pontra, akkor Krisztust fogjuk látni az egyházban. Akkor az egyház Krisztus teljes kegyelmét, erényét és tökéletességét fogja képviseli – egy tökéletes embert, tökéletességben képviselve. Akkor Krisztus megcselekszi mindazt, amit a világon tenni akar.

Sok a tennivaló, és Ő azt akarja, hogy elérjük azt az egységet, hogy elvégezhessük a munkát. Akkor miénk lesz Isten Fiának ismerete, hogy ne legyünk megrázva és becsapva. Figyeljük meg a 15. vers széljegyzetét! Az „őszinte” latin jelentése: „viasz nélkül”. A mézet összegyűjtik a kaptárból, és többször leszűrlik, amíg viaszmentes lesz, ezért az „őszinte” azt jelenti: hiba vagy folt nélkülinek lenni.

Most olvassuk el a Róma 12:3-8 verseit! Az ajándékok különböznek a nekünk adott kegyelem szerint - ezek mind Krisztus

ajándékai mindannyiunk számára. Meg kell értenünk, hogy mindenkinek van olyan képessége, amit Krisztus szeretne, ha használva lenne. Ezért mindenkinek Hozzá kell mennie, hogy megtalálja az ajándékát és a helyét az egyházban, és hogy Krisztus majd elvégezhesse azt a munkát, melyet el kell végeznie azon a helyen az Ő szolgálói keresztül, akik ott vannak. Mindenki a megbékélés munkájával lett megbízva. Ha meg vagy békélve, elmondhatod másoknak is, hogy ők is kibékülhessenek. Isten nem lustákat hívogat, hanem mindenkinek munkásnak kell lennie.

Most olvassuk el 1Kor 12:1-11 verseket! A Lélek megnyilvánulása mindenkinek fel van ajánlva. Hisszük ezt? Miért adatik? Nyereségért is. Így fogadtuk el? Műveltük mi azt, és megpróbáltuk kideríteni, hogyan használhatjuk fel Isten dicsőségére és Isten egyházának építésére? Azt olvassuk, hogy az Úr akarata szerint osztja ajándékait mindenkinek. Akkor nekünk nem szabad az ajándékunkat máséhoz igazítani, mivelhogy mindenki a képességei szerint kap ajándékot. Mi testvérek vagyunk, Krisztus pedig az Úr, Ő a Fej, aki ajándékot oszt, mozgósítani akar mindenkit. Tehát, ha Krisztus képességeid szerint ad megfelelő kegyelmet neked, és te ezt gyakorolod, féltékenykedjek azért, hogy az ajándékodat gyakorolod? Amikor megértjük, hogy egyenlőek vagyunk, és hogy az ajándékokat képességeinknek megfelelően kapjuk, akkor nem lesz helye az irigységnek és a féltékenységnek. Pál apostol itt megmutatta, hogyan egészítik ki egymást ezek az ajándékok, anélkül, hogy felszippantanák egymást, mindegyik kiegészíti a többit, és mindegyik pedig Krisztusért munkálkodik, Krisztusba kapaszkodva, mint egymás tagjai.

A 8. vers bölcsességet és ismeretet ad nekünk. Van különbség a kettő között. A bölcsesség a birtokolt tudás okos felhasználásának képessége. Ha az egyiknek van bölcsessége, a másiknak pedig tudása, akkor együtt dolgozva tökéletes munkát végeznek. Krisztus, aki mindkettőjük által dolgozik, alakítja a munkát, tökéletesíti azt. A 10. vers a nyelvek két osztályát mutatja be, az egyik a testvéreket erősíti, a másik értelmezi az elsőt azok számára, akik hallgatják, az egyik pedig a másik kiegészítője.

A vallási törvényhozás és Róma (I)

„A mai téma a pápaság kialakulása - az egyház kapcsolata az állammal, ahogy az elején kialakult, és a zsinatok, melyek által megszületett. Konstantin idején hat király volt. Előtte négy, és előtte csak egyet ismertek el. A valóságban csak ketten voltak, több asszisztenssel. Végül halál és lemondás révén a császárok száma kettőre csökkent - Konstantin és Maximinus császárra.

E hat király uralmának kezdetétől fogva mindegyik felsőbbrendűségért harcolt, mindegyik erős hadsereggel harcolva és egymást megölve, míg végül Konstantin meggyilkolta közülük az utolsót, és egyedül uralkodott, de katonai hatalma megosztott maradt. Konstantin látta a keresztény egyházat Diocletianus üldözéséből megszabadulni, aki nem volt különösebben egyik felekezet ellen sem (mert a kereszténységnek körülbelül 90 formája létezett akkoriban). Ez az üldözés - amely az utolsó pogány erőfeszítés volt - egyesítette ezeket a felekezeteket a közös ellenség elleni védekezésben. Abban az időben hatalmi harc folyt a felekezetek püspökei között, és a császár tudta ezt. Maximinus császár Konstantinnal együtt együttműködési ajánlatot tett nekik, de a püspökök féltek tőle. Konstantin kiváló képmutató lévén megnyerte őket. 311-ben a püspökök egy része meglátogatta Konstantint, és támogatási üzletet kötöttek, melynek értelmében a császár megígérte nekik az egyház egységes támogatását, a béke és a hatalom fejében. Amikor később megtudta, mennyire megosztott az egyház, rendkívül csalódott volt, és gyakorlatilag, amint a vallás császári attribútummá vált, minden

püspök célja az lett, hogy megpróbálja megnyerni a császár kegyét, és hatalmat kapjon tőle, így a császárnak nem volt több békés napja, ezért egyszer csak így kiáltott fel: „Ó, adjátok vissza a békés napjaimat és éjszakáimat!”

Ez volt a pogányságból a kereszténységre való megtérésének oka, megtérésének célja pedig politikai volt. Szeretnénk tudni, hogy a püspökök milyen célból keresték ezt az egyesülést. Az egyházban hamis teokratiai elképzelés ütötte fel a fejét, amely Konstantin idejében terjedt el. A püspökök elhatározták, hogy a római birodalmat Isten országává változtatják, így ismét függőségi viszonyba kerültek a császárral, hogy megszerezzék a kormány emberi karhatalmát. Akkor volt igazi teokrácia a földön, amikor Isten kivezette Izrael gyermekeit Egyiptomból. Mindnyájan tudjuk, hogyan keltek át az izraeliták a Vörös-tengeren, hogyan próbálta a fáraó hadserege üldözni őket, és hogyan fulladtak a tengerbe. Akkor az izraeliták énekelték Mózes énekét, és azután Mózes sátrat vert a pusztában, ahol beszélt Istennel. Ez a teokratikus forma Sámuel idejéig folytatódott, amikor a nép királyt követelt, olyat, mint a többi nemzetnél is van, és az Úr Sault, majd Dávidot választotta királynak. Amikor Salamon uralkodott, azt olvassuk, hogy az Úr trónján ült, mint az apja, mert Isten közvetlen ígérete szerint Dávid trónja örökké megmarad. Ebben a sorban a földön Sedékiás volt az utolsó király, akit az Úr távolított el gonoszsága miatt, és a hely üres maradt, „míg el nem jött Az, akinek joga van”.

Lukács evangéliumában olvasunk újra a trónról, amikor Krisztus megszületett: „Dávidnak, az ő atyjának, királyi széke”. De Krisztus nem volt király ezen a földön. „Az én országom nem e világból való”, bár királynak született; így az eljövendő világ idejéig nem lesz teokrácia. Amikor Krisztus meghalt, az emberek szét voltak szóródva, és eljött a teokrácia vége.

Amikor ezek a püspökök megpróbálták teokráciát létrehozni, akkor ők hátat fordítottak az igazságnak, és akadályozták Isten szándékait. Dániel 7. fejezetében azt olvassuk, Isten trónját nem lehet visszaállítani az ítéletig, ezért Isten bármilyen uralkodási formája itt

a földön Krisztus visszatéréséig nem más, mint Isten áruháza. Most figyeljétek, mit tettek ezek a püspökök Rómában!”

Az előadó Eusebius „Konstantin élete” című művéből olvasott, hogy rámutasson arra, hogyan próbálták ezek a püspökök felmagasztalni Konstantint, mint Isten választottját, olyanná tenni, mint egy második Mózes, aki az egyházat az idegen földről az ígért földjére vezeti. Azt állították, hogy amikor Maximinus leesett a hídról és megfulladt, ez volt a fáraó második fulladása, és Konstantin volt a második Mózes, aki megszabadítja az embereket és az egyházat az elnyomás alól. Maga Konstantin olyan mértékben követte ezt az elképzelést, hogy felállított egy sátrat, amelybe minden csata előtt bement, és azt állította, hogy olyankor Istentől látomást kap, és isteni ihletés által parancsokat osztott a harcban. Így azt állítva, hogy Konstantinnak isteni elhívása van, a püspökök megtették az első lépést a teokrácia kialakításában. A következő lépés egy szombat létrehozása volt, hogy utánozzák az igazi teokrácia lépéseit. Ez egy természetes eredmény volt, mert Konstantin akkor azt írta: „Ne legyen semmi közös a zsidókkal”.

Sok templomot romboltak szét Diocletianus alatt. Konstantin elrendelte a lerombolt templomok újjáépítését, és a tulajdonok visszaszolgáltatását. Abban az időben létezett egy úgynevezett donatista szekta, amely arra kérte a császárt, hogy adja vissza templomaikat, de Konstantin azt mondta, hogy csak a katolikus templomok lesznek újraépítve. Ez oda vezetett, hogy zsinatok sora döntsön a donatisták, az ariánusok és a trinitáriánusok között, hogy ki a katolikus, így a viták annyira hevesek és kellemetlenek voltak, hogy a színházak paródiákat csináltak az emberek szórakoztatására. Konstantin az alapelvek kihirdetésében bevezette végül a „homousian” szót, és ezzel eldöntötte Róma és a katolikus világ sorsát - örökre megalapozva a katolikus hitet, így Konstantin elkészítette a katolikus egyház doktrínáját.

Konstantin halála után több császár különféle dolgokat fűzött a katolikus hitvalláshoz, annak függvényében, hogy melyik oldalhoz csatlakozott. Zsinat zsinatot követett, hogy megszerez-

zék az egyházak hitbeli egységét, ezért a császárok a püspököket fogságban tartották a zsinat alatt mindaddig, amíg egyetértettek, és aláírták az elkészített hitvallást. A nizzai zsinaton Eusebius kijelentette Konstantinról, amikor istenként jelent meg előttük: „Valaki könnyen hiheti, vagy Krisztus királyságának előképét nézi”, és Konstantin palotáját az Új Jeruzsálemnek nézték János apostol Jelenések könyvéből. Eusebiust az egyik legjobb püspöknek tartották. Ha Konstantinban Krisztus királyságát látta, és palotáját az Új Jeruzsálemnek, akkor mit fedezhettek fel a többiek? Konstantin anyja Krisztus keresztségéből két szeget küldött (állítása szerint találta őket) fiának, hogy egyiküket a sisakjába tegye, hogy megvédje őt, a másikat pedig zablává alakították lova számára. A püspökök azt állították, hogy ezzel beteljesedett Zak 14:9 verse, miszerint Krisztus országa elérkezett. Ez volt a kapcsolat és a politikai mozgalom az egyház és Konstantin között.

Konstantin megtérésével kapcsolatban, ő soha nem tért meg. Az egyetlen megtérése politikai volt. 312-ben Konstantin azt mondta Eusebiusnak, hogy látomásban látta a keresztet a levegőben, de erről a látomásról csak saját szavai voltak. 314-ben döntött az egyháznak nyújtott adományokról, amelyek nem lehettek nagyobbak, mint a római tartományoknak szabott adományok.

318-ban elfogadta a püspökök döntését, amelyről úgy határoztak, mintha Krisztustól származott volna, arról a személyről, aki önkéntes módon ment hozzájuk. 321 márciusában rendeleteket adott ki az állatok belének megvizsgálására, aminek segítségével határozzák meg bizonyos csapások okát. 323-ban megölte apja feleségét. 326-ban megölte fiát, feleségét, unokaöccsét és sok rokonát. 328-ban a „pogányok rítusai szerint” lerakta Konstantinápoly alapjait. 330-ban Szűz Máriának ajánlotta a várost, és amikor befejezte a pogány istenségek felvonulását, mindegyiket a városba helyezte; az Apollón szobrát a leglátványosabb helyre tette. Apollón a napisten volt, és Konstantin kedvenc istene. Ha valaki be tudja bizonyítani, hogy Konstantin keresztény volt, ez túlhalad engem. Konstantin elrendelte, hogy az apostolok tiszteletére 12 oszlopot

állítsanak fel egy üres résszel a közepén, és 12 koporsót elválasztva az oszlopoktól. Halála után egy új oszlopot és koporsót adtak hozzá, és megkapta az eltűnt apostolok számára felajánlott tiszteletet és imádatot. Csodálkozhat valaki, ha Pál apostol mindezt „a gonoszság misztériumának” nevezi?

A vallási törvényhozás és Róma (II)

A negyedik század elején a Római Birodalmat hat császár irányította, és a keresztény egyház tizenkilenc különböző csoportra oszlott, amelyek püspökei a fennhatóságért harcoltak. A császároknak minden lehetséges külső segítséget meg kellett szerezniük, miközben a katonai hatalom egyenlően oszlott meg. Maximinus és Konstantin felismerték a keresztény egyház feltételezett egységének értékét, és mindegyikük megpróbálta megszerezni a keresztények támogatását, Konstantinnak végül ez sikerült. A püspökök teokráciát, Isten kormányát akarták létrehozni.

Valamikor volt egy ilyen kormányzás, amelyet az Úr vezetett, nem közvetlenül, hanem Mózesen és a prófétákon keresztül. De a nép királyt követelt, és Ő választott nekik egyet anélkül, hogy lemondott volna a vezetésről, hanem továbbra is fenntartotta a kormányzást. Tehát továbbra is Isten trónja volt, és az Úr megígérte, hogy a trón örökké Dávid házában marad. Sedékiás volt az utolsó földi király, és Isten kijelentette, hogy Krisztusig nem lesz senki, az örökösnek vissza kell térnie, hogy követelje a trónt. Tehát a teokráciában szükség van valakire, aki Isten Szavát eljuttatja az emberekhez. Ha a reformátorok teokráciát szerettek volna, akkor lettek volna prófétáik, akik megnyitották volna az ajtót minden hamis próféciának, amelyről a Biblia beszél. Dr. Craft már kijelentette, hogy az igazhirdetők a próféták utódai, akik megismertetik Isten akarátát.

A püspökök Konstantint második Mózesnek nyilvánították, függőségi viszonyba kerültek vele, hogy biztosítsák maguknak az

állam hatalmát céljaik eléréséhez. Amikor valaki ilyen pozícióba helyezi magát, akkor annak az eszközévé válik, akitől függ, a politikusoké, ahogyan most hívják őket. Konstantint püspöknek (más szóval ő volt a polgári hatalom) és egyházfőnek tekintették, pedig nem is volt megkeresztelve. Soha nem létezett még ilyen tökéletes és képmutató politikus. 307-től egészen 312-ig senki sem tudta megmondani, hogy mi volt ő - pogány vagy keresztény; egyszerre ült mindkét lovon. Mivel az Úr teokráciájában volt egy jel, mely által Uralkodóként ismerték el, nevezetesen a szombat jele, így a hamisnak is volt egy hamisított jele, mivel nem volt hajlandó elfogadni az igazit, mert arra vágyott, hogy „semmi közünk ne legyen a zsidókhoz”.

Így a nap napját fogadták el, a napimádók napját. A pogány istentiszteletet beoltották a kereszténységbe, és a pogány kereszténység lett az elfogadott. A vasárnapi törvényt Konstantin fogadta el, hogy azoknak a püspököknek a kedvében járjon, akik vágyakoztak a kormány erejére, hogy templomba kényszerítsék az embereket. Az első vasárnapi törvény, amely kényszerítette a bíróságok bezárását stb. pénteken és vasárnapon egyaránt, elveszett, de vannak feljegyzések róla. A vasárnapi törvény következő kényszerítő tervezete már létezik. E pogány törvények előtt voltak olyan ünnepek, amelyek a törvények elfogadásáig nem voltak szentek, így a szombat tiszteletét vasárnapra helyezték át, megpróbálva megalapozni az első szent napot, amelyet Róma valaha is ismert.

Az egyház kormányzása (II)

Mivel Ellen White képtelen volt beszélni, A.T. Jones folytatta prédikációit az „Egyházi kormányzás”-ról.

„Az 1Kor 14:11-25 versekkel kezdjük, ahol arról olvasunk, hogy a korinthusi gyülekezet minden másnál jobban kívánta a nyelvek ajándékát; így Pál azt mondta nekik, hogy inkább a prófétálás ajándéka után kellene vágyódniuk, mert egy ismeretlen nyelv jel lehet a hitetlenek számára, míg a prófécia az egyház megerősödését szolgálja. A nyelveken való szólás nem segítene a hallgatóságnak, ha nem lenne fordítás.

Most olvassuk a 26. verstől! Itt azt találjuk, hogy hallgassunk, ha valakinek megvan a nyelvek ajándéka, de nincs fordító. Akkor mi haszna van az ajándéknak, ha kettőre van szükség ahhoz, hogy bármilyen előnye származzon? Miért nem hagyjuk, hogy csak a fordító beszéljen? Mivel a 22. vers azt állítja, hogy ez egy jel a hitetlenek számára. Ha mindnyájan nyelveken beszélénk, a hitetlenek azt hinnék, hogy mindannyian örültek vagyunk, de ha valaki jövendöl, a rejtett titkok feltárulnak, az ember meggyőződhet, és megtérhet. Ha egy hitetlen hallja a mellette lévő ismeretlen nyelven beszélni, és hallja másik szomszédját, aki magyarázza annak szavait, akkor megérti, hogy van egy nagy hatalom, amely mindnyájukat mozgatja. Azért mondtam ezt a bevezetőt, hogy szemléltessem az ajándékok együttműködését.

Most a 27. és 28. vers következik – ti Isten testének tagjai vagytok, és Isten tetszése szerint helyezte a tagokat a testbe, szemléltetve az egyházat és tagjait a test szimbóluma által. A tagokat nem

tetszésük szerint helyezte el, hanem Sajat tetszése szerint. Vajon akkor is képesek lennének a tagok jó munkát végezni, ha te vagy én próbálnánk tetszésünk szerint helyezni őket az Egyházban, ahogy jónak látjuk, mint amikor Isten vezeti őket?

Ha az Úr vezeti őket, akkor örülne, ha kivenném az Ő kezéből a tagok irányítását?

Isten helyezte a tagokat, az apostolokat, a prófétákat, a tanítókat, a csodákat, a vezetőség segítőit, a nyelvek sokféleségét. Ne tekintsük tehát az utolsó között a tanítás ajándékát, mert a csodák előtt a harmadik a listán, tehát nagyobb dolog másokat tanítani Isten szavára, mint csodákat tenni.

Most nyissuk a Bibliát Róma 12:6-8 verseihez, és olvassunk más ajándékokról, amelyek kiegészítik egymást! Lehet, hogy valaki képes tanítani, és mégsem képes bátorítani másokat, miközben másnak megvan ez az ajándék anélkül, hogy tudna tanítani. Ha közösen dolgoznak, segítséget jelentenek egymásnak. Isten megáldhatja mindkettőt külön-külön, és meg fogja áldani, de egyesülve hatalommá válnak. Akkor Krisztus egyházában nem kellene, hogy helye legyen a féltékenységnek és a haragnak. Az 1Kor 12:31 versében Pál apostol még tovább megy, és azt írja: „Törekedjete azért értékesebb kegyelmi ajándékokra”. Nem ez az Úr parancsa? Teljesítjük? Ha nem, miért nem? Olvassuk el még az 1Kor 14:1 versét; „keressétek buzgón a lelki adományokat”; a 12:1 versét: „Nem akarom, hogy a lelki ajándékokra nézve tudatlanok legyetek.” Tudatlanok vagyunk? Tanulmányozzuk a lelki ajándékokat? Ha nem hiszünk bennük, akkor nem ismerjük meg őket, mert a hit mindig megelőzi a tudást. Ha hisszük, a vágy következik; majd „Törekedjete azért értékesebb kegyelmi ajándékokra.” „És ezenfelül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.”

Tegyük fel, hogy rendelkezhetünk mindegyik ajándékkal; milyen jó származna ebből? Semmi. Ha itt valaki tudna angyalok nyelvén beszélni, és minden más ajándékkal rendelkezne, és minden jóakarata és hite megvolna, ezek mind haszontalanok lennének. Ha mindezeket az ajándékokat csak azért szerezhetné meg, mert vágya-

kozik rájuk, akkor semmi haszna nem származna belőle, ha nem lenne szívében Isten szeretete, amely a Jézus Krisztusba vetett hit által lakna benne; „zengő érc vagy pengő cimbalom” volna. Akkor hogyan kapjuk meg, hogy hasznunkra váljanak? Isten szeretetének befogadásával. Ha csak azért kapnánk őket, mert vágyakozunk utánuk, akkor nem becsülnénk meg azokat, és nem Isten tiszteletére és dicsőségére használnánk fel. Mi akkor a szeretet, és mit csinál a szeretet? „A szeretet hosszútűrő és jóságos.” Szenvedni fog, és kedves lesz mindaddig, amíg létezik, nem lázad és nem veszíti el nyugalját.

Ha igazságtalanul vádolnak minket, nem kellene örülnünk annak, hogy a vádak nem igazak, és nem kellene köszönetet mondanunk Istennek, hogy nem igazak? (1Péter 2:19–23) Nincs benne semmi dicsőség, ha okkal feddenek és szenvedünk, de ha hamis vádak alatt vagyunk, és türelmesek leszünk, akkor Isten örömet talál bennünk, és ezt Isten elfogadja. Ez Isten kegyelme, amely képessé tesz bennünket a kitartásra. Akinek igaza van, megengedheti magának, hogy várjon, és soha nem veszít, ha ezt teszi. Krisztus ebben példa számunkra. Az, aki tudja, hogy igaza van és ártatlan, az Úrra bízhatja ügyét, és türelmesen várhat; mindig támogatni fogja őt a helyes úton. Ez Krisztus módszere volt, és Ő a szeretet megtestesülése. A szeretet nem irigykedik. Az irigység azt jelenti, ellenségeskedés, megvető tekintet, elégedetlenség valaki sikeréért, vagy magasabb pozíciójáért általában azzal a szándékkal együtt, hogy sikertelen legyen. Tehát bárki, aki mást irigyel, bevallja saját méltatlanságát. Vannak ilyen érzéseink? Nos, ez irigység és nem szeretet.”

A vallási törvényhozás és Róma (III)

„Folytatom a témát azzal, hogy bemutatom, hogy Konstantin császár csak politikai okokból lett keresztény, de meggyőződéseiben mindig is pogány maradt.” Milman-tól „A kereszténység” című könyvéből idézett, hogy megmutassa, Konstantin külsőleg pogány volt, amíg egyházvezetőnek fogadták, és az Apollónak felállított szobrai azt mutatták, hogy az volt a kedvenc istene. 312-ben azt állította, hogy látomása volt a kereszttről, és egy szent zászlót emelt e látomás és Krisztus tiszteletére. „Emlékeztek, mit mondtam álmáról, Maximinus császárról, és a fáraóval való összehasonlításáról. Abban az időben Konstantin keresztény álarcot vett magára. De mint Milman mondta, a „harcos kereszténységet” öltötte fel, és az általa elkövetett barbárságok ugyanarról a pogány szívről árulkodtak.

A zászlóra, amit Krisztus tiszteletére emelt, keresztény szimbólumokat kevert saját és családja képeivel, mert a császár képét a rómaiak mindig tisztelték, így a keresztények és a pogányok is imádni tudták őt. Egyik címe a Pontifex Maximus volt. Fiatalkori babonái követték őt - mondta Milman - és a prófétai oszlopról szólva elmondta, hogy Konstantin feje hogyan váltotta fel Apollo fejét, majd ezt a kérdést tette fel: „Ez pogányság, amely közel áll a kereszténységhez, vagy a pogányságban megromlott kereszténység?”

Dr. Scaff elmondta, hogy Konstantin, mint egy babonát fogadta el a kereszténységet. Valójában a püspökök félték attól, hogy keresztésre kényszerítsék, mert attól tartottak, hogy lemond a kereszténységről, és visszatér a pogánysághoz, és féltékeny lesz az

egyik pogány filozófusra, Sapatesre, aki Konstantin barátja volt. Sapates attól tartott, hogy Konstantin befolyása alá vonja a pogányságot, vádat emel ellene, és gyorsan kivégzik. Halála után senki sem tudta megmondani, hogy keresztény volt, vagy sem.

Milman azt mondta, hogy Konstantin nem akart elválni pogány barátjától, míg a keresztények nem akartak túl messzire menni azon erőfeszítéseikben, hogy arra kényszerítsék, hogy hatalmát felhasználja a pogányság felszámolására. Ezért vallották mindig a pogányságot nyíltan, és a birodalom vallásává tették, amely szembezárt a kereszténységgel, így halála után mindkét vallás siratta Konstantint. A pogányok istenítették, a keresztények imádták. Stanley a „Keresztény egyház története” című könyvében azt írta: „Így halt meg az első keresztény király, a hit első védelmezője, a pápai püspöki szék és az egész keleti egyház első császári védnöke, a szent hely alapítója - pogány és keresztény, ortodox és eretnek, liberális és fanatikus anélkül, hogy csodálták volna, de sokat emlegették, ezért gondosan tanulmányozni kell őt.” Ezek a történelem hiteles feljegyzései, így bizonyos fokig meg tudjátok érteni, milyen ember volt Konstantin.

Most beszéljünk Konstantin vasárnapi törvényéről! Neandertől és Sozomentől olvasok, az első vasárnapi törvényből, hogy megmutassam, hogy ez a törvény mind a pogányoknak, mind a keresztényeknek szólt. Ez a törvény nem, csak a második maradt fenn. Ez a törvény péntekre és vasárnapra egyaránt vonatkozott. A törvény kiadásának dátuma nem ismert. A törvény célja, hogy a vasárnapot az imádat napjává tegyék. Ne feledjük, hogy a rómaiaknak voltak ünnepeik, de egyetlen napot sem különítettek el istentiszteletre. Tehát nem helyes azt állítani, hogy a vasárnap volt a pogányok imádatának a napja. Ez egy pápai gondolat volt arra, hogy elkülönítse ezt a napot más istentiszteleti naptól. Ezért Konstantin ezt a napot tiszteltreméltó napnak nevezte, mert nem merete megharagítani a pogányokat. A keresztények nem imádták a napot. Az egyháznak először el kellett fogadnia valakit, aki elkezdte az imádatot, és először nyugatra, a Sátán földje felé fordul, majd keletre, hogy imádjá

az „Igazság napját”, kicserélve a pogány napimádatot az „Igazság napjával”. A 321-ben kiadott törvény - amit jól ismertek - vasárnapi pihenésre kényszerítette a város lakóit. Milman azt mondta, hogy a vasárnapi törvényt, amely a „közügyek és a magán munka babonájára hivatkozik... az egész római birodalomban elfogadták, de amíg nincs közvetlen bizonyítékunk arra, hogy ezt a rendeletet keresztény okokból adták ki, nem tudható, hogy a birodalom nagy része nem úgy fogadta-e el, mint egy fesztivált a többi birodalmi ünnephez.”

Van erre közvetlen bizonyítékunk? Nincs! Olvastam, mit mondott Milman: „A törvény, amely elrendelte a keresztény szombat megőrzését, nem utal a különleges szent voltára, mint keresztény intézményre.” Amikor ezt a vasárnapi törvényt megfogalmazták, magában foglalta az egész római világot, és Konstantin írt egy imát, amit a pogányoknak és a keresztényeknek egyaránt el kellett mondaniuk az isteneknek, akit imádtak, a katonáknak pedig alakzatban állva kórusban kellett elmondaniuk ugyanazt. Ezt a törvényt csak azért fogadta el, hogy kedvében járjon a püspököknek, akik a hamis teokráciájukra helyezték át Isten szombatjának szentségét, meggyőzve a királyt az általuk kívánt ünneplés elrendelésére, így ez a nap, mint az istentisztelet napja, teljes mértékben pápai. Milman ezt „új pogányságnak” nevezte, mert a pogányok gátlástalanul beleegyeztek annak ünneplésébe.

Mindez azt bizonyítja, hogy a vasárnapi törvénynek semmi polgári alapja nincs, hanem minden tekintetben vallási. Isten parancsolta ezt? Nem! A császár parancsolta ezt? Nem! Az egyházból származott, alapjait a pogányságban rakták le, nem Isten a felelős ezért, vagy az állam, vagy másvalaki a mennyen vagy a földön. A püspököknek volt szükségük erre az intézményre, hogy teljessé tegyék a teokráciájukat, és arra kényszerítsék az embereket, hogy elképzelésük szerint cselekedjenek. Az akkor élő emberek tudták, hogy ez minden ismert jognak ellene van, és a püspökök is tudták ezt.”

Az előadó újból Sándortól idézett, hogy megmutassa, hogy „az egyházi szokást a zsinati törvény határozta meg, mely szerint

minden kereszténynek tartózkodnia kell a vasárnapi munkától. Ezt azonban az államhatalom igénybevételével hatékonyabbá tették, a vasárnapi törvény megalkotásával. Ugyanaz a 29. kánon, amely megalapozta ezt a szokást, megátkozta mindazokat, akik megtartották az Úr szombatját. Így teljesedett a prófécia, miszerint „És véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt”. Ez akkor történt, amikor a pápaság erőfeszítéseket tett, hogy megváltoztassa Isten törvényét.

Bizonyos okokból a püspökök fizettek azért, hogy megszerezzék ezt a vasárnapi törvényt. Nyilvánvaló, hogy az inaktivitásra kényszerített emberek azon a napon inkább vonzódtak a cirkuszokhoz és a színházakhoz. A megnövekedett látogatók miatt több alkalmazottra volt szükség, ezért a püspökök a keresztényeket kényszerítették, hogy dolgozzanak ilyen helyen, akaratuk ellenére. Manden azt mondta, hogy 326-ban mindenféle munkát betiltottak ünnepnapokon, így a cirkuszokba és a színházakba járás összekeveredett a templomba járással, és a püspökök azt mondták, hogy az emberek eljönnének a templomba, ha a színházi bemutatók nem lennének vonzóak, ezért törvényeket követeltek, melyek arra kényszerítik az embereket, hogy tartsák meg a vasárnapot. Az akkor használt érveket ma is használják, szinte szó szerint, és ha hozzáférnénk a vatikáni könyvtárhoz, ezt még egyértelműbben lehetne bebizonyítani.

A püspökök azt állították, hogy a cirkuszok és a színházak a vasárnapi munkára való kényszerítéssel üldözik a keresztényeket. A püspökök ezt üldözésnek nevezték. Pontosán ugyanezt mondják most is a vasutakkal kapcsolatban, stb. A püspökök kénytelenek voltak megfosztani az embereket a szórakozásuktól, hogy amúgy az inaktivitásra kényszerített emberek odaadóak legyenek. Így lesz ez most is. Sőt helyettesíteniük kellett a szórakozást az odaadással, hogy megvédjék az embereket a pokoltól, és a menny felé vezessék őket. Ezen az úton indulva elérkeztek az utolsó ponthoz, az inkvizícióhoz, hogy az emberek szívéig érjenek, megmentve őket a pusztulástól.

Soha ne felejtjük el, hogy az inkvizíció soha nem a gonoszság megbüntetésének, hanem a lelkek pokolból való megmentésének az

eszköze volt. Nem azért kínoztak valakit, mert gonosz volt, hanem hogy kikényszerítsék a hitvallásra, hogy elfogadja a megbocsátást, és visszakapja biztonságát. Megölték, amíg szent volt, hogy ne legyen lehetősége visszatérni a bűnbe. Akkor tehát az inkvizíció nem a vasárnapi törvény megőrzésének az elmélete? Most nem állítom, hogy az inkvizíció ebben az országban olyan lesz, mint Rómában, de ugyanaz a cselekedet ugyanahhoz az eredményhez vezet itt is, mint Rómában, és a harmadik angyal üzenete kijelenti, hogy a halálbüntetés azok ellen lesz kiadva, akik a vasárnap helyett a szombatot őrzik meg. Mindazok, akik a vasárnapi törvényt védik, nem látják ezeket a dolgokat, vagy nem gondolnak a teokráciára, de minden érvük teokratikus, és az általam felsorolt összes eredményhez vezet. Sokan szörnyülködnének, ha arra gondolnának, hogy cselekedeteik ezekhez a dolgokhoz vezetnek, de ők lépésről lépésre lesznek vezetve, amíg nem látják az eljövendő véget.

Még egy dolog! A laudiceai kánon megátkozta mindazokat, akik megtartották a szombatot. Miért volt erre szükség? Mert voltak emberek, akik megtartották a szombatot, és figyelmeztették a lakosságot a megtévesztésre. A püspökök kénytelenek voltak megállítani a vasárnap semmibe vételét. Most kiket állítanak nemzetünk reformátorainak, akik kiállnak a szombat megtartása mellett? Nem a hetednap adventistákat? Ők tudják ezt, és azt mondják, ezt a legnehezebb megoldani, mert az ellenzék abból születik, amit a Biblia leír. Amikor kijelentették, hogy az adventisták nem csak megőrzik a hetedik napot, de megpróbálják leállítani a vasárnapi ünneplést, az a kérdés merült fel, hogy mit kellene tenni ilyenkor? A válasz a következő volt: „Nem szabad megengedni nekik, hogy ilyet tegyenek”. Ezt várják el tőlünk. Egy üzenetet kaptunk Istentől, és meg kell próbálnunk elpusztítani a vasárnap ünneplése iránti minden tiszteletet, mert ez egy olyan nap, amiért senkinek sem kellene semmiféle tiszteletet mutatnia.”

Isten igazsága

A mai téma Máté 6:33 „Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát”. Először figyeljük meg, kinek az igazságát kell keresnünk? Istenét. Meg kell keresnünk, és meg is kell találnunk azt, különben nem üdvözülünk. Semmi más nem lesz hasznunkra. Tudnunk kell azonban, hogy hol keressük, mert gyakran rossz helyeken keressük. Például, sokan Isten törvényének megtartásában keresik. Soha nem találjuk meg ott, mert nem ott kell keresnünk. Ez nem azt jelenti, hogy ott nincs Isten igazsága. A parancsolatok Isten igazságát fejezik ki, de soha nem fogjuk ott megtalálni az igazságot. Róma 2:17,18 verseiben a törvény világosan van bemutatva, amely által, ha oktatást nyerünk, akkor Isten szólít meg minket. Mivel a törvény Isten akaratát képviseli, lehetetlen volt, hogy maga az Úr jobb legyen, mint ahogy a tízparancsolat megköveteli tőlünk. Az Úr akaratának ki kell fejeznie azt, ami Ő maga; tehát lehetetlen, hogy Isten jobb legyen törvényénél. A parancsolatok megtartása tehát azt feltételezi, hogy olyan jók legyünk, mint Isten, amint az 1János 3:7-ben is olvassuk: „aki az igazságot cselekszi, az igaz, mint ahogyan Ő is igaz”.

Most olvassuk el Zsoltár 119:172; 5Mózes 6:25; és Ézsaiás 51:7, akik megtartják Isten törvényét, igazak, amint Isten is igaz; akkor a parancsolatok megtartása érdekében szükséges, hogy az ember jelleme olyan legyen, mint Isten jelleme. Akkor Isten igazsága az Ő törvényében van, de nem a törvény által nyilatkozik meg az embereknek.

Róm 1:16,17-ben olvassuk, hogy Isten igazsága az evangélium által nyilatkozik meg az embereknek, és nem a törvény által. Az evangélium megtalálható a törvényben, de nem ott nyilvánul

meg nekünk, mert bűnösök vagyunk, és a bűn olyan mértékben sötétítette meg az elménket, hogy ott nem láthatnánk meg, ezért a szemünket egy másik eszköz által kell megvilágítani, ami az evangélium, és ez az a hely, ahol keresnünk kell az igazságot. „Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg Isten igazsága” (Róm 3:21). Hogyan? Jézus Krisztusba vetett hit által, az evangélium által, nem pedig a törvény által.

Most olvassuk el újra Róma 1:16,17 verseket, és akkor nyilvánvalóvá válik számunkra. Haladjunk tovább Róma 10:4 vershez. „Mert a törvény vége Krisztus, minden hívő megigazulására.” Ez a bibliavers nem ugyanazt közli velünk, mint a többi? Gyakran szem elől veszítettük ennek a bibliaversnek a mondanivalóját, és azok ellen használtuk, akik azt állították, hogy Krisztus eltörölte a parancsolatokat, mi pedig azt mondjuk, hogy a törvény vége, a törvény „célját” jelenti. Ebben a szövegben a központi gondolat az, hogy Krisztus a törvény célja, a megigazulásunkért, mivel mi nem tudjuk megszerezni azt a törvény által.

Róm 8:3 A törvény életre, igazságra, szentségre és megigazulásunkra adatott, de a bűn miatt nem tudja betölteni ezt a szerepet, ezért amit a törvény nem tehet meg, azt Krisztus teszi meg értünk. Tehát, ha rossz helyen keresünk, elveszítjük Krisztus igazságát.

Az igazságnak ugyanabból a forrásból kell származnia, ahonnan az élet is származik; ezek elválaszthatatlanok. Róma 8:3; Pál apostol itt váltófogalmakat használ, ugyanúgy, mint Galata 3:21-ben, bemutatva, hogy az igazságnak ugyanabból a forrásból kell hozzánk eljutnia, és a forrás Krisztus.

Róm 6:23. Erről beszéltünk már, de korábban az apostol azt mondta, hogy a bűn zsoldja a halál, de Isten ajándéka az örök élet, ezért mindig azt állítottuk, hogy az örök élet ajándék, de nem mondtuk ki, hogy ugyanaz az igazság egy ajándék Jézus Krisztus által. Miért volt szükség valamit felajánlani ahhoz, hogy életünk legyen? Mert a bűn zsoldja a halál. Ha egy törvény életet adhatna, akkor a törvény által jönne. Ha a törvénynek egy alacsonyabb formája lenne, és Isten egy jobbat adhatna ki, akkor sem lenne elegendő, mert

ha az emberek nem tudnak megtartani egy alacsonyabb törvényt, hogyan tudnak megtartani egy magasabbat, ezért egyetlen törvény sem adhat életet.

Krisztus azért jött, hogy Ő legyen a törvény célja mindazok számára, akik hisznek. Most szeretnénk látni, miféle igazság található számunkra a törvényben, és meggyőződhetünk arról, hogy ami a törvényből megszerezhető, az mind a mienk. Ha elfogadom a törvény legmagasabb és legátfogóbb nézetét, amire képes vagyok, és aszerint élek, akkor ez kielégíti a törvény követelményeit? Nem, mert nem elég magas szempont, mivel a bűn elsötétítette az elmét, és az ember intelligenciája nem tud eléggé behatolni, hogy megértse a törvény magasságát és szélességét. Ezért nem tudja kielégíteni a törvény követelményeit. Akkor a saját igazságunk és nem Isten igazsága lesz az, amelyet a törvényben láttunk, mivel önmagunk igazságát látjuk, és nem Isten arcát. Gyakran azt gondoljuk, hogy jól cselekszünk, majd rájövünk, hogy nem így volt. Csak Krisztusban láthatjuk Isten igazságát. De Istent az evangéliumban találjuk, és az evangéliumot Krisztusban, ezért a törvény által senki sem tekinthető igaznak. Akkor a törvéynél többel kell rendelkezünk, hogy képesek legyünk Isten igazságának megértésére, és átfogni a törvényt. Az a valaki Jézus Krisztus, akiben „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg”.

Most nézzük Róma 10:1-3 verseket. Itt egy olyan népet látunk, aki komolyan keresi az igazságot. Kinek az igazságát? A saját igazságát. Megtalálták? Nem! Róma 9:31-33 olvassuk, hogy nem vették figyelembe Krisztus igazságát. Ők nem hittek sem Krisztusnak, sem Pál apostolnak, hanem a törvény cselekedetei által keresték az igazságot. Most olvassuk a 30. verset; a pogányok megtalálták hit által, mivel nem voltak megelégedve a saját igazságukkal, mint a farizeusok, akik saját magukban bíztak, hogy igazak. Erre a pontra visz minket a törvény, ha megpróbáljuk megszerezni általa az igazságot, de amikor hitünk van Krisztusban, az ember meglátja bűneit, és Isten igazságára vágyakozik. Tudva, hogy Krisztus jósága, tisztasága és igazsága az, ami ilyenné teszi, az ember igazzá válik.

Filippi 3:9; itt olvasunk egy farizeusról, aki Isten törvényének legmagasabb mércéje szerint élt, amit el tudott érni, és mégis mindent feladott Krisztusért. Galata 2:21; „ha törvény által van az igazság, akkor Krisztus hiába halt meg”. Ebben az esetben a saját igazságunk mindaz, amit elnyerünk a törvényből, és abból, hogy Isten igazsága csak Jézus Krisztus által jöhet hozzánk. Mi a saját igazságunk? Ézsza 64:5. A saját igazságunk egy szennyes rongy. Mindnyájan vétkeztünk, és nem értük el Isten dicsőségét. Mi a bűn? Amikor Izrael kijött Egyiptomból, nem ismerték Istent, csak arra emlékeztek, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak volt egy Istenük, de többet nem tudtak. Ahhoz, hogy megértesse velük az állapotukat, és hogy mi a bűn, Isten vette egyik szavukat, és a céljaikra alkalmazta. A szót, ami azt jelentette: „eltévesztette a célt”, a bűn kifejezésére használta. Mi mindnyájan vétkeztünk, és nem értük el Isten dicsőségét - Pál apostol ezt akarta mondani - azaz „eltévesztettük a célt”. Tehát, minél többet birtokol egy ember a törvény igazságából, annál távolabb van, annál rongyosabb.

Nyissuk meg a Bibliát Zakariás 3:1-8 verseknél! Ellen White az mondta, hogy ez a fejezet napjainkra szóló prófécia. Itt Jósua van bemutatva, saját igazságába öltözve. Krisztus eltávolítja a szennyes ruháját, és Isten igazságába öltözteti. Vajon Jósua minden tőle telhetőt megtett, hogy üdvözüljön? Nem! Milyen gyakran halljuk, hogy az emberek azt mondják: „minden tőlem telhetőt megteszek”, és az az érzésük, hogy meg vannak mentve. Jósua újra fel lett öltöztetve, és az angyalok társaságában kellett lennie. Tehát, ha az egész igazságunk el van távolítva, és Krisztus felöltöztet Isten igazságába, akkor az Ő törvényében járva az angyalok társaságában leszünk.

Olvassuk el Ézsaiás 54:17 versének utolsó részét! Krisztus az újszövetségi kijelentéseiben csak ismételtette, amit Istene már kimondott. Ézsaiás 61:10; ez az ének, amit énekelnünk kell; ezért az igazság Isten ajándéka, ugyanolyan biztos, mint az élet, és ha más módon próbáljuk megszerezni, akkor kudarcot vallunk. Róma 5:12-18 versekben arról olvasunk, hogy miképpen a bűn egy ember által jött be a világra, ugyanúgy Egynek igazsága elhozta Isten ingyen

ajándékát. Róma 3:21-26; Krisztus azért jött, hogy megmutassa Isten igazságát. Figyelembe véve Róma 5:13-17 verseket, felfedezzük az ingyen ajándékot, és kérem, figyeljete a 17. versre. Az igazság az élet ajándéka mindazoknak, akik hisznek, és Krisztus mindig a törvény célja lesz mindazoknak, akik hisznek. Krisztus engedelmesége hasznos nekünk, nem a mi engedelmisségünk eredményez igazságot számunkra. Nos, többé ne próbálkozzunk teljesíteni Isten akaratát saját erőnkéből. Szűnjetek meg teljesen ezt tenni! Szabaduljatok meg ettől örökre! Engedjétek, hogy Krisztus engedelmissége tegyen meg mindent értetek, és szerezzétek meg azt az erőt, mely által elértek a célt.

A Megváltó miért gyermekként és nem felnőttként jött el? A kereszthalála által kifizette volna a zsoldot. Mert szereti a gyermekeket, és kiállta az összes kísértést, amit a gyermek átélhet, és soha nem vétkezett - így minden gyermek Krisztus helyére állhat, és ellenállhat az Ő ereje által. Krisztus is élt, mint fiatal, mint férfi, aki az igazság ruháját szőtte meg nekünk, hogy betakarjon (nem a koszos rongyainkat akarja betakarni, mert az keveredés lenne), hanem eltávolítja a koszos ruháinkat, és helyettesíti az Övével, hogy mindenki megszerezhesse, ha akarja. Ha az igazság Isten ajándéka, és az evangélium által érkezik hozzánk, akkor mire jó nekünk a törvény?

A törvény hasznos, de akár rosszul is lehet használni azt. A törvény azért jött, hogy megsokasodjon a bűn. Róma 3:19 - A törvény a bűnösökhöz szól, hogy mindenki bűnössé váljon, mielőtt Isten megmutatná népének bűneit. Most olvassuk el a 20. verset; a törvény felfedi számunkra a bűnt. Krisztus felfedi az igazságot, a törvény pedig az igazság hiányát. Isten törvénye semmi körülmények között nem fogadhat el egy bűnöst. Ha megtenné, és figyelmen kívül hagyna egyetlen gonosz gondolatot is, akkor a törvény nem volna tökéletes, és örök halálba vezetné a lelket. A törvény tökéletes. Ha elfogadja a tökéletlenséget, akkor Istennek el kell fogadnia, és elismernie, hogy Ő tökéletlen, mivel a törvény a jellemének kiábrázolása. Abban a tényben, hogy a törvény tökéletességet követel,

az emberiség reménye rejlik, mert ha a legkisebb bűnt is figyelmen kívül hagyják, akkor soha senki sem szabadulna meg a bűntől, mert a törvény soha nem mutathatna rá arra a bűnre, és soha nem lehetne megbocsátani, a megbocsátás lévén az egyetlen eszköz, amely által az ember üdvösséget kap.

Közeleg a nap, amikor a törvény felfedi az utolsó bűnt is, és tökéletesen megállunk Isten előtt, és örök üdvösséggel üdvözülünk. Isten törvényének tökéletessége abban áll, hogy felfedi bűneinket, és egy tökéletes Megváltó készen áll eltávolítani azokat. Amikor Isten felfedi bűneinket, nem azért teszi, hogy elítéljen, hanem azért, hogy megmentsen, így bizonyítva az irántunk való szeretetét. Ezért valahányszor felfedi bűneiteket, ez nem más, mint Isten szeretetének a jele, mert a Megváltó kész eltávolítani azt. Ezért adott Isten egy Megváltót és az evangéliumot. Ő azt akarja, hogy mindnyájan higgyünk Benne, és jöjjünk el Hozzá, hogy üdvözüljünk.

Olvassátok el Máté 5:6 versét! Itt vannak sokan, akik éheznek és szomjaznak az igazságot? Akartok jóllakni? Akkor ne a törvényre tekintsetek, hanem Krisztus keresztyére. Olvassátok el Efézus 3:14-19! „Krisztus lakjon hit által a szívetekben a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.” Itt van a tökéletesség, az öröm, a jószág, az igazság mindörökké.

Az egyház és az állam egyesülésének hátrányai

„A ma esti előadás címe „Az egyház és az állam egyesülésének hátrányai”. Idézek Draper „Európa intellektuális fejlődése” című könyvéből: „Konstantin célja az volt, hogy a teológiát a politika egyik ágává változtassa; a birodalom minden püspökének az volt a reménye, hogy a politikát a teológia ágává változtatja.” Ez az idézet, a következővel együtt képezi azt a két gondolatot, amelyre a régi teokrácia, és az elkövetkezendő teokrácia épülni fog. „Miután a politikai hatalomra törekvő személy a tömeghez fordul a hatalomért, és még mindig függ a támogatásától, nem könnyű megtagadni kívánságait, vagy visszalépni követeléseiktől.”

Ily módon Konstantin valóban eladta magát annak a hatalomnak, amelyet ellenőrizni akart, ezért soha nem hagyhatta figyelmen kívül azt, és ugyanakkor megőrizze a pozícióját. Schaff „Az egyház története” című könyvében a következőképpen értékeli Konstantint: „Az igazi politikai bölcsessége különböztette meg. Azzal, hogy e nemzedék élére állította magát, világosan látta, hogy a bálványimádás fennmaradt a Római Birodalomban, és hogy csak a kereszténység fejlődhet ki benne, és erkölcsi támogatást nyújthat neki.”

Tehát csak politikai okokból lett keresztény. „Konstantin először babonaként fogadta el a kereszténységet, és a pogány babonái mellé helyezte, míg végül az volt a meggyőződése, hogy a kereszténység legyőzte a pogányságot.” Itt láthatjuk néhány szóban Konstantin történetét. Konstantin vezette be a kereszténységet,

mint vallást a Római Birodalomban? Schaff azt írta: „Konstantin megengedte magának, hogy hirdesse az evangéliumot, a püspökök püspökének nevezte magát, összehívta az első általános zsinatot, és a kereszténységet jóval megkeresztelkedése előtt a birodalom vallásává tette.” De nem adott ki ediktumot, hogy államvallássá tegye.

Itt van Hillman egyik nyilatkozata, amelyet a kereszténység törvényes megalapozásának nevez. „Most elmondható, hogy a kereszténység a császári trónra lépett; Julianus egyetlen kivételével, a Római Birodalom uralkodója vallotta az evangélium vallását.” Ma este szeretném kiemelni, mit tett Konstantin az egyházért, és mi történt, amikor a politika annak részévé vált, valamint az egyházra, az államra és a társadalomra gyakorolt hatásáról szólok, és arról, mi fog újra történni. Neander azt írta: „Ennek az időszaknak a kezdetével az egyház teljesen más kapcsolatba lépett az állammal. Nemcsak hogy az állam által teljesen elismertté vagy legálissá és tolerálttá vált, de maga az állam elismerte elveit, melyeknek mindent alá kellett rendelni.”

Ez ugyanaz az érv, amit most használnak a reformerek, hogy világosak maradjanak, amikor zűrzavar támad az egyház és az állam között, de láthatjátok azt a lehetetlenséget, hogy „ezután is az egyház és az állam két egész egység maradjon, és mégis kölcsönhatással legyenek egymásra. Ennek a ténynek az előnyös hatása az volt, hogy most az egyház gyakorolhatta hatalmát az állammal fenntartott kapcsolatok felett is; de ennek a hatalomnak a mértéke és jellege az államtól függött, maga az egyház belső életét illetően is. Szükségszerű volt, hogy a következő két dolog közül az egyik megtörténjen: vagy a kereszténység lelkülete, amely általánosan egyre homályosabbá vált, fokozatosan bevezeti a törvényt az önkényes despotizmus helyett; vagy az állam korrupciója behatol az egyházba úgy, mint történt a Bizánci Birodalomban.”

Ez meg is történt, mivel az utóbbi alternatívának elkerülhetetlenül be kellett következnie, mert egy tiszta egyház soha nem kér a polgári hatalomból, amíg Isten hatalmát birtokolja, de ha elveszíti azt, mindenbe kapaszkodik, amibe csak tud. „Ráadásul az

egyház most kísértésnek volt kitéve, mert egy idegen nagyhatalom közeledett, üldözési szándékkal.” Most figyeljünk erre a kijelentésre! „Olyan kísértés ez, amely mindig készen áll az embert megtámadni, amikor nem a lélek az egyetlen szuverén.” Ez egy olyan filozófiai elem, amire mindig emlékezni fogtok, és ez igaz az egyházi kérdésekben, valamint a polgári fegyelem előírásában is.”

Az előadó sok részletet olvasott arról, hogy Konstantin mit tett az egyházért; idézeteket hozott, hogy megmutassa, hogyan éltek a keresztények saját tetszésük szerint, és hogyan adták a javaikat az egyháznak, hogy ezáltal a mennybe jussanak. „Ezen eszközök által az egyház rendkívül felvirágzott. 313-ban Konstantin felmentette a papságot minden polgári adókötelezettség alól. Ennek eredményeként százával csatlakoztak a papsághoz, hogy megszabaduljanak az adóktól. E két megrontó hatás olyan hatalmat adott a püspököknek, mint magának a császárnak, és megnyitotta az emberek számára azt a lehetőséget, hogy kereszténynek vallják magukat a hatalom és a jólét érdekében.

Konstantin templomot épített ott, ahol nem volt egyetlen keresztény sem, és elküldött egy püspököt, hogy aranypénzzel és fehér köpennyel fizessen mindenkinek, aki megkeresztelkedik, és minden megkeresztelt ember támogatásban részesült. Ennek eredményeként az emberek keresztények lettek. Azokon a helyeken, ahol kevés volt a keresztény, Konstantin különleges bűnbocsánatot ígért, és egész városok tértek meg. A pogányok, a filozófusok és a tanárok keresztényekké váltak, hogy iskolákban tanítsák a pogányságot. Attól a pillanattól kezdve, hogy a kereszténység politikai befolyást és politikai támogatást kapott, a legrosszabb embereket vonzotta az egyházba, és ugyanez fog történni minden egyházban, ahol a politika kiemelkedő helyet kap, és az eredmény nem lesz más, mint a pápaság.

Ha egy nemzet előnyöket nyújt bármely vallás számára, akkor az emberek előnyökért fognak csatlakozni hozzá. Alantas emberek kerülnek előtérbe, és befolyásukat a politikai haladáshoz fogják használni. Neander azt mondta: „Minél jobban harcol az egyház a

külső szuverenitásért, annál inkább hajlandó lesz rossz útra térni, és ebben a külső erőben elfeledkezni a spirituális egyház saját belső lényegéről, ezért a külső erőnek sokkal könnyebb lesz uralkodni rajta. A spirituális hittel kapcsolatos ideiglenes előnyök által helyeztek munkába embereket, nem a lelki tulajdonságukért, hanem inkább a politikai erejükért. Sokan, akiknek nem volt sem belső elhívásuk, sem egyéb képességük erre a munkára, vállaltak templomi szolgálatot. Így valójában sokan csak azért lettek keresztények, hogy állást és ezzel járó fizetést kapjanak az egyházban.” Amikor egy ilyen ember küzdött a püspökségért, és voltak emberek, akik támogatták őt, akkor támogatói kedvében kellett járnia, azt kellett tennie, amit akartak, és hirdetni olyan tantételeket, amik tetszettek nekik, vagy ha nem, eltávolították.

„Olyan emberek lettek püspökök, akik nem is voltak keresztények.” Mit lehetett még földinek nevezni? Ha ezt keresztény nemzetnek nevezzük, akkor mindenkinek lesz beleszólása az egyházba, és a szolgálattevők belekeverednek a szolgálatokért folyó politikai intrikákba, a tömeg pedig rákényszeríti jelöltjeit az egyházra, és mint Róma esetében is, a legrosszabb embereket választják majd vezetőkné, hogy ezáltal megakadályozzák, hogy ők maguk tegyenek rosszat az egyháznak. „Előfordult, hogy a közösség vagy egy benne lévő erős párt püspöknek kiáltott ki egy olyan embert, akiben megbíztak. Ebben az egyházi állapotban nem azok képezték a többséget vagy a legerősebb pártot, akik jámborak voltak, és egészséges elképzelésük volt a lelki szolgálat lényegéről, és akik szívében a közösség lelki érdekei éltek.”

Így 361-ben a kappadókiai néppárt a helyőrségtől támogatva ragaszkodott ahhoz, hogy egyik helyi magisztrátus legyen a püspök, a még meg sem keresztelt Eusebius. A tartomány püspökei közül sokan - akik egy alkalmasabb emberre gondoltak - kényszerítve lettek, hogy Eusebiust szenteljék fel. Schaff erről több részletet közöl, mint Neander: „A nép néha nyilvánvaló megfontolásból és demagógok ravasz befolyása alatt cselekedett, és a legmagasabb hivatalok betöltésére tudatlan és méltatlan embereket kértek, ezáltal

fontos dolgokat befolyásoltak, mint ahogy történt Chicagóban, New Yorkban, stb.” Egyik lábjegyzetben Schaff azt írta: „Sokat gonoszságuk miatt választottak meg, hogy ezáltal megakadályozzák azokat a károkat, amiket egyébként okozott volna az egyháznak”. Látjátok, hogy ez a korrupciós befolyás hogyan rángatta az egyházat egyre lejjebb a romlásban?

Neandertől egy másik idézet: „Az a nagy sokaság, amely felszínes megfontolásból, mindenféle belső elhívás nélkül csatlakozott a keresztény közösségekhez, volt az eszköz, amely bevezette a keresztény egyházba a pogány világ minden gonoszságát. Megengedték, hogy a pogány szenvedélyek, csalások és babonák keresztény köntösbe bújva gyakorolják gonosz hatásukat a keresztény életre. Ilyenek voltak azok, akik a vallás iránt érdemi érdeklődés nélkül, félig a pogányságban, félig a látszatkereszténységben élve alkották azokat a tömegeket, amelyek a keresztény fesztiválokon a templomokba, a pogány fesztiválokon a színházba mentek.”

Ez a pápaság, ami nem más, mint pogányság keresztény név alatt. „Természetes volt, hogy a keresztény ruhába öltözött gonosz elem kiemelkedjen, hogy a polgári életben látható legyen. Tehát sokkal biztonságosabb volt magára hívnia a figyelmet, míg az igazi kereszténység inkább a visszavonulást választotta, és kevesebb szenzációt keltett.”

Az igazi keresztényeket marginalizálták. Attól a naptól kezdve, hogy Konstantin adaptálta a kereszténységet, az egyház történelme már nem a kereszténység történelme volt. A kereszténység történelme az apostolok cselekedeteivel véget ért, és akkor folytatódott, amikor Luther elhagyta az egyházat. Ez a pápaság történelmének összefoglalója. Így a világi keresztények, mintha el lettek volna választva az igazi keresztényektől. Milman-tól idézek: „Az egyház és az állam összekapcsolása során a polgári és a vallási magisztraturák elválasztva tartották meg hatalmukat. Egyrészt, ami az egyházi szertartás igazi celebrálását, és ami általánosan a belső ügyeiket illette; másrészt az állam, a katonai dolgokban, igazságügyi és pénzügyi ügyekben a hatalom határai egyértelműek és különválaszthatóak voltak.”

Akkor lehetetlen kijelenteni, hogy az egyház és az állam két egészet alkotnak. Létezik néhány pont, amiben mindegyik hatásköre egyértelműen meg van határozva, de több ezer olyan pont van, ahol lehetetlen megmutatni, hol ér véget az egyház és kezdődik az állam. „Eddig az elmélet világos és tökéletes volt, mindegyiknek megvolt a maga különálló és kizárólagos szférája, és mégis lehetetlen volt, hogy ne jelenjen meg egy kérdéses terület, amelyen a két hatóság ne ütközzön össze, és tartózkodjon a szövetségesük vagy riválisuk területének megtámadásától.”

Amikor a vallás összekeveredik a politikával, hol fogják meghúzni a határt? Az egyház tudomást vesz az élet minden összefüggéséről; ha ellenőrzi a polgári hatalmat, hogyan akadályozhatod, hogy ne keverje össze ezt a hatalmat a szív gondolataival? Ez lehetetlen! Amikor megrontják, a legjobb dolgok a legrosszabbakká válnak. Ugyanez igaz a kereszténységre nézve is. A kereszténység a legjobb dolog volt, amit a világ valaha látott, és amikor megrontották, a legrosszabb lett. Másrészt az állam a legfőbb volt minden alattvalója, állampolgára felett, még a klérus felett is. De van egy másik nézőpont is. Egyik szempontból a papság, mint látható test, elkezdte saját magát egyháznak tekinteni; de egy másik, sokkal legitimebb szempont, hogy az állam, amikor kereszténnyé vált magába foglalva a birodalom minden keresztényét, egyház lett. Melyik volt akkor a törvényhozó testület? Az egész keresztény közösség vagy a keresztény arisztokrácia, akik bizonyos értelemben elismert vezetők voltak?

Ebben az időben kezdtek különbséget tenni a laikusok és a klerikusok között, akiknek semmi közük sem volt Krisztus egyházához. „Nem ragadta meg az állam a laikusok jogait, különösen akkor, amikor privilégiumokat adományozott és garantált az egyházi képviselőknek?” Nem látjátok, hogy a pápaság minden lépése logikus? Nem látjátok, hogy a reformátorok munkájában a pápaság minden lépése megjelenik, és logikusan jön a következő? „Amikor az egyházi tisztviselők kompetensnek ismerték el a polgári hatalmat, akkor hol lehetett határt szabni ennek a hatalomnak?”

Milman a következőket mondta Róma vallási helyzetéről: „Így, miközben a római világ kereszténnyé vált hitben és imádatban, Róma pogány maradt, vagy egyes időszakokban még rosszabb volt, mint a pogányság. A jobb időszakokban karitatív volt, irgalmas, volt társadalmi erénye, emberséges és békés. A vélemények eretnoksége szinte az egyetlen bűncselekmény volt, amely ellen a kirekesztést alkalmazták. Így a kereszténység abban az időben inkább dogmatikussá vált, és kevesebb befolyása volt. Magáénak mondta a legfőbb uralmat az elme felett, miközben nem birtokolt egyebet, mint egy tökéletlen vagy részleges irányítást az étvágy és a szenvedély felett. Az evangélium teológiája a világ vallása volt; az evangélium lelkületének messze nem volt domináns befolyása az emberiségre. Valahányszor nemzeti vallás jön létre, az eretnokség lesz a legmagasabb bűncselekmény, mert az állam a lélek őrzőjévé válik, és kijelenti, hogy felelős a rábízott munkáért; következésképpen megbünteti a káromlást az elfogadott vallás ellen, mintha maga a Lélek ellen szólnál. Ez a fajta rendszer jön létre, amikor az állam és az egyház egysége megvalósul.”

Az igazság (I)

A mai téma arról szól, hogy miként kapunk igazságot, Isten igazságát, az egyetlen, ami hasznunkra van. Róma 3:24 - megigazulva azt jelenti, igaznak számítani. Hogyan? Ingyen. Milyen eszköz által? A kegyelem által. Mi a kegyelem? A jóakarat. Örökre helyezzük bizalmunkat ebbe a bibliaversbe, és kapaszkodjunk örökké benne. Egy másik utalást az Ef 2:8,9 versekben találunk.

Most térjünk vissza Róm 4:4 és 10:4 versekhez! Most már értitek-e az okot, ha cselekedetek által van a megigazulás, akkor már nem kegyelem által? Ha valamit tennünk kell a kegyelemért, akkor adóssá tesszük Istent, és ha nem fizet, akkor igazságtalanságot tesz velünk. A fizetés nem jóakaratot, hanem kötelességet jelent. Ingyen számíttatunk igaznak Isten kegyelme által, nem cselekedetek által. Olvassuk el Róm 4:1,2 verseket! Ábrahám minden hívőnek atyja volt - lelki atyja - számíthatunk arra, hogy többet kapunk, mint ő maga kapott? Ha cselekedetek által igazult meg, akkor saját magát dicsőítette meg. Most tegyük egymás mellé Róm 4:2 és 1Kor 1:27-31 verseket! Az Úr úgy rendezte, hogy mindenki Őt dicsőítse, és ne saját magát.

A világ minden nyomorúsága abból származik, hogy a Sátán megpróbálta önmagát dicsőíteni. „Olyan leszek, mint a Magasaságos.” Egy bűnösnek megengedni magát dicsőíteni azt jelentené, hogy Sátánnak megbocsáttatott. Krisztus igazsággá és szentséggé tétetett értünk, ezért Krisztusnak adunk dicsőséget és nem magunknak. Ha hiszünk Benne, akkor hitünk igazságul tulajdoníttatik nekünk. De megigazíthatja-e Isten a bűnöst? Igen! Krisztus azért jött, hogy megigazítsa a bűnösöket. Olvassátok figyelmesen Róma

4:5 versét! Az első dolgot, amit meg kell tanulnunk, hogy bűnösök vagyunk, és ezt valljuk be, akkor Isten igaznak tekint minket. Az Úr egy olyan embert, aki nem látja saját állapotát, nem igazíthat meg, és nem üdvözíthet. Nagyobb öröm van a mennyben egy megtérő bűnös felett, mint a 99-en, akiknek nincs szükségük megtérésre. A Megváltó nem az igazakat jött hívogatni, hanem a bűnösöket, ezért senki más, csak bűnösök lesznek megmentve. Most olvassuk el a Róma 4:16 verset! „Azért hitből, hogy kegyelemből legyen.” Miért? Hogy kegyelemből legyen, hogy a végén üdvözüljünk.

A hit a legkönnyebb és a legtermészetesebb dolog a világon. A hitben nincs semmi különös, mint ahogy egyesek gondolják. „Megpróbálok hinni, és ha nem megy, akkor hogyan tudnék mégis hinni?” De mi ugyanolyan képességek által tudunk hinni Istennek, mint más embereknek hiszünk. Ne próbáljatok hinni - adjátok fel ezt -, hanem egyszerűen csak higgyetek! Mi vagy hiszünk, vagy nem hiszünk, - akkor miért ne hinnénk? Higgyetek, mint egy gyermek, ne gondolkodjatok! A hit megelőzi az értelmet, a tudást és minden más dolgot. Az iskolában a tanár egy betűre mutatott, és azt mondta: „Ez az A betű”, és ez volt az egyetlen bizonyítékunk. Elhittük neki, és most fogadjuk el Isten országát, mint ahogy a gyermekek a tanárok szavait.

Ha ésszerűvé akarjuk tenni a hitet, akkor sohasem fogunk hinni, mert az ésszerűség számára a hit ésszerűtlen, mivel a racionalitás erőfeszítése mindig kétséget okoz. A „hogyan” kérdéssel kezdődik, és végződik. Mivel a hit mindennél egyszerűbb és a legkönnyebb dolog, Isten az üdvösséget a legbiztonságosabb helyre tette, hogy mi elérhessük, és megismerhessük azokat, akik birtokolják azt. Olvassuk el Róma 5:6,8,10 verseket! Krisztus értünk halt meg, mert bűnösök vagyunk. Ő a bűnösökért halt meg, és mi igazaknak számítottunk pont most, ha elhisszük. Krisztus halála megbékéltette a világot Istennel, de soha nem mentett meg senkit, és soha nem is tudja megtenni. Az Ő halála kifizette a törvény áthágását, de mi Krisztus élete által vagyunk megmentve.

Olvassátok el Róma 4:25 versét! Halála által meg vagyunk

békéltetve, élete által megigazulva - ezek mind szükségesek a megváltási terv véghezviteléhez. Isten törvénye bűnösnek nyilvánítja az embert, - és a törvény által van a bűn ismerete. Lapozzuk a Bibliát a Péld 28:13 vershez! Az irgalmasság feltételezi, hogy valaki jobb bánásmódban részesül, mint amit megérdemel. Ne felejtsetek el ezt, és teljes mértékben higgyetek benne! Az a szokásunk, hogy megvalljuk bűneinket, majd kételkedünk a bűneink megbocsátásában, ezért tovább cipeljük magunkkal anélkül, hogy megszereznénk a kívánt békességet. 1Thess 5:9 „Mert Isten nem haragra rendelt minket.” Isten törvényeket mutat, hogy megmentse az embereket. Isten szeretetének a jele az, hogy ismeri bűneinket, mivel Jézus kész arra, hogy átvegye tőlünk azokat. Ő hív minket, hogy üdvösséget adjon. Tehát ne tekintsétek saját bűneitek megvallását az Ő haragjának zsákmányaként! Aki megvallja bűneit, az üdvözülni fog - Róma 4:6,7.

Most olvassuk el 1Ján 1:9 és 5:17 verseket! „Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Higgyétek ezt teljes mértékben, és járjatok szabadon! Sokan hagyják el a bűnvallomás helyét, és nem hiszik, hogy bűneik meg vannak bocsátva. Hitelenség elhinni az igének csak a felét. „Mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.” Megvallani egy bűnt, és nem hinni a megbocsátásában nem más, mint hitelenség. Ne várjatok az érzésekre, mert az érzéseknek semmi közük a hithez!

Honnan tudhatja valaki, mit kell éreznie, amikor bűnei megbocsátatnak? Ha érzéseitekben bíztok, akkor hasonlatosak vagytok a hullámhoz, amit a szél ide-oda hajt. A reformkezdeményezők gyakran elmondják az eltévedteknek, mit éreztek, amikor nekik megbocsátattak bűneik. Majd az utóbbiak is megpróbálják azt az érzést érezni, amit az előbbiek éreztek, amikor bocsánatban részesültek, de nem sikerül, mert lehetetlen, hogy ketten ugyanazt érezzék, így senki sem tudja, hogy átadta-e magát. A hit nem bizonyítékokon alapszik. Ha a bizonyításon alapulna, akkor az ésszerűség, és nem a bizalmon alapulna. Ha egy személy iránti bizalmon alapulna, és az a személy ellentmond önmagának, akkor mit tehetünk? Ha valaki

azt mondja „Nagy dolgot fogok tenni”, és én elhiszem neki, majd egy másik kijelentésével lerombolja mindazt, amit előtte mondott, akkor mit kell tennem?

Most hadd bizonyítsam be ezt! Ábrahám hit által lett megigazítva, és ez igazságul tulajdonított neki. Olvassátok el 1Móz 15:5 versét, és az utána következőket is! Egy idő után megszületett Izsák, és Isten azt kérte Ábrahámtól, hogy áldozza fel a fiát. Ez ellentétes volt az ígérettel. Hogyan nyilvánult meg a hite? Az ígéret iránti bizalma által, a látszat ellenére is. Ez volt a hit, amelyből származott Ábrahám bizonyítéka. Mindvégig hitt az ígéretben, ameddig be nem teljesedett, mert Isten ígérte meg.

Most lapozzuk a Bibliát Róm 4:16-22 versekhez! Ábrahám minden reménnyel szemben hitt az ígéretben, hite reményt, bizalmat és bizonyítékot adott. Akkor ne engedjük, hogy érzéseink bármilyen irányítást gyakorolhassanak a hitünk felett. Az érzések Sátánhoz tartoznak. Adjátok oda neki. „Az igaz ember hitből él.” Testvéreim, gyerünk, éljünk ezek szerint! Amikor hiszünk, akkor Krisztus jön bűneink helyett, és amikor Sátán támadni akar minket, akkor csak Krisztust találja meg, így győzelmet aratunk Sátán felett. Nem szabadulunk meg a kísértésektől, hanem erőt kapunk, hogy legyőzzük a kísértést, és győzelmet aratva a kísértés soha nem fog visszatérni. Azon a ponton örökre győztesek vagyunk. Ha ezzel kapcsolatban érzéseket akartok, magasztalva legyen az Úr, mert Ő mindig megbocsátja bűneiteket, mivel bíztok az Ő ígéretében, és akkor elég érzés lesz bennetek, hogy megeléگیtsen. Keressétek Istent, és Ő éneket helyez a szátokba!

Elhiszitek-e azt a bibliaverset, amellyel kezdtünk, hogy ingyen igazultok meg? Gyakran vétkezünk, és annyira rosszul érezzük magunkat, és szégyenkezünk, hogy várunk néhány napot, hogy jobban érezzük magunkat, mielőtt Istenhez mennénk bűnbocsánatért. Először igyekszünk jónak tenni magunkat. Minden lélekben van ilyen hajlam. Ez a cselekedetek általi megigazulás, hasonlatos a böjthöz és az önsanyargatáshoz. Ez a szerzetesség és a katolikus egyházban lévő minden penitenciának gyökere. Tehát, ha nem akarunk pápis-

ták lenni, adjuk fel mindezeket! Semmi jót nem teszünk vele, de a bűn elveszíti erejét a szemünkben, és jobbnak látjuk magunkat, ezért csak felületesen valljuk meg bűneinket, így a Szentlélek ismét felfedi azokat. Az egyetlen módja annak, hogy megszabaduljunk bűneinktől az, hogy azonnal megvalljuk, mert az Úr megmutatja a bűnt a maga teljességében, ezért teljes mértékben és tökéletesen megbocsáthat. Amikor jó cselekedetekkel próbáljuk foltozni bűneinket, egyre többet adunk hozzá az Ézsaiás által említett mocskos rongyokhoz, amely az igazságunkat jelképezi. Olvassátok el Jel 3:14-18!

Bízzunk az Úrban és az ígéreteiben!

Az egyház kormányzása (III)

Az 1Kor 13:4 versnél ért véget az utolsó tanulmányunk. Másutt Pál apostol azt írta, hogy a szeretet épít, és erről az építésről fogunk most beszélni. Egy másik tanulmányban arról olvastunk, hogy mások javát kell keresnünk. Ne gondoljunk rosszat! Ki az, aki ártatlan ebben a tekintetben? Senki. Nos, ha az ajándékok semmit sem érnek szeretet nélkül, és a szeretet nem gondol rosszat, miért csodálkoztok, hogy az ajándékok nem nyilvánulnak meg közöttünk? Ha mindezek az ajándékok az Isten Fiának ajándékával együtt olyan kevés megbecsülést váltottak ki belőlünk, hogyan számíthatunk nagyobb szívességre? Mennyire lenne hasznunkra? De ha a szeretetet óhajtjuk, amikor megkapjuk ezeket az ajándékokat, akkor jót fog tenni nekünk, és - most figyeljete, - amikor kérjük az Atyától ezeket, sokkal bőségesebben adja, mint várnánk.

Amikor a Szentlelket kérjük, akkor a legdrágább dolgot kérjük, amit a világegyetem adhat. Ne figyelmetlenül kérjük! A Megváltó azt mondta, hogy minden bűn megbocsáttatik, még az Atya és a Fiú elleni bűn is, de a Szentlélek elleni káromlás nem bocsáttatik meg. Tehát, amikor az Úrhoz jövünk, megbecsülve kérjük Tőle a Szentlelket. Nagyon jó Szentlelket kérni, de hagyjuk, hogy az elménk teljesebben felismerje a kért dolog szentségét, hogy még jobban értékeljük, amikor eljön. Mert különben több kárt fog okozni nekünk, mint hasznot, úgymint azoknál, akiknél van az evangélium, de nem értékelik azt.

A szeretet nem gondol rosszat, nemcsak hogy nem beszél, de nem is gondol rosszat. A szeretet a tökéletesség köteléke, de meny-

nyire természetes rosszat gondolni, rosszat tulajdonítani más ember szavainak és cselekedeteinek. Inkább törekedjünk kideríteni, miféle teherrel küzdenek, és segítsünk nekik gyakorolni annak elutasítását. „Ahogy az ember gondolkodik a szívében, olyan ő.” Ha te meg én rosszat gondolunk másról, akkor rosszak vagyunk. Ha tisztátalan gondolataink vannak, akkor tisztátalanok vagyunk. Ne örüljete a bűnnek! Ne örüljete vad, rossz és rágalmazó történeteknek! Örüljete az igazságban!

A szeretet soha nem adja fel. Most ez a három marad: a hit, a remény és a szeretet. Ha Isten szeretete van bennünk, akkor megmutatkozik az erénye - Lelkének munkálkodása a szívünkben. Ha akarjuk ezt, az Úr látni fogja, és ajándékokat fog adni. Ez nem azt jelenti, hogy ha egy nép birtokolja az igazságot, akkor szükségszerűen náluk is vannak ezek a dolgok. Azt sem jelenti, hogy ha egy nép rendelkezik ezekkel az ajándékokkal, akkor Krisztus velük van. Eljön a nap, amikor egyesek azt mondják Neki: „Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben?” De Krisztus nem ismeri őket, bár nem mondja, hogy nem tették meg ezeket a cselekedeteket.

Ha van szeretetünk, és Isten iránti szeretetünk növekszik a szívünkben, megkapjuk ezeket az ajándékokat, és Krisztus rajtunk keresztül végzi munkáját, Ő lévén a fej, aki irányít és vezet bennünket. Létezzen hát akkor köztünk ez a harmónia és szeretet, amely csak Krisztus tökéletes kinyilatkoztatásának az eredménye. Tanulmányozzuk Őt, és ugyanaz a nézőpontunk lesz, és együtt egységesen fogunk cselekedni. Nem láthatunk mindent egyszerre. Az elménk nem ugyanúgy és ugyanakkor cselekszik, de amikor az egyik testvér világosságot lát, várjon türelmesen, amíg a többiek is meglátják. Ne legyetek zavarban mások miatt. Az Úr mindenek felett áll, és semmi sem okozhatja Isten ügyének romlását, és nem akadályozhatja meg a győzelmet, az üdvösséget és a harmadik angyal üzenetének dicsőséges diadalát.

Végezzétek csendesen munkátokat abban a békében, amelyet a Benne lévő bizalom nyújt, és minden rendben lesz. Miért mondják

gyakran a bizonyágtételek: „Van élő Megváltónk”? Azért, mert nem realizáljuk, hogy Ő él, és bármikor mehetünk Hozzá tanácsért és segítségért. „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén.” Az ember lelke a stabilitásra, a jellemzilárdságra a hit teljes biztosításában – arra a bizalomra vágyik, hogy Isten létezik, és megtalálható - Zsid 10:22. Elhisszük ezt? Ha hisszük ezt, nyilvánítsuk ki! Ő azt mondta, hogy soha nem hagy el minket. Akkor mondjuk ki határozottan, hogy az Úr a segítőm, és nem félek attól, amit ember árthat nekem - Zsid 13:5,6. A hitetlenségünk hatástalanítani fogja Isten hűségét? 2Tim 2:11-13. Nem úgy viselkedtünk, mintha nem tudnánk megmondani, hogyan viselkedik Isten? Higgyük el, hogy Ő nem változik, hanem mindig ugyanaz marad - Jak 1:17.

Miért vannak lejegyezve ezek a dolgok? Mert Ő nem tagadhatja meg Magát. Ő a korszakok Sziklája. Ha Jézusban horgonyozunk, és ha a föld kicsúszik lábunk alól, alatta az Ő keze van, és akkor történhet valami rossz? Akkor bízunk Benne azért, amit mond. Értsük meg tehát, mit jelent Jézusban horgonyozva lenni, hogy menedéket kapjunk - a remény, amely nem más, mint a lelkünk horgonya, biztonságos és erős - és mozdulatlanul álljunk a korszakok Szikláján. Mit mondott Pál apostol? Apcsel 22:22-24. Pál apostol nem látta a jövőt, de tisztában volt vele, hogy a szerencsétlenség és a bilincs mindenütt leselkedik rá. Micsoda állapot! „De ezek közül egy sem tántorított meg.” Testvéreim, itt láthatunk egy embert, aki Istenben horgonyzott. Csak arra gondolt, hogy elvégezze a munkáját, és hirdesse az evangéliumot. Miért volt ő ott? Azért, hogy példa legyen mindazoknak, akik hinni fognak Jézus Krisztusban.

Tehát, mint Pál apostol esetében is, minket sem fog elmozdítani semmi abból, ami ránk vár. Az élet semmi. Jézus Krisztus mindennél több. Most olvassuk el a 2Tim 4:6-8 verseket! Pál apostol kész volt meghalni, futását elvégezte örömmel. Az Úr azt akarja, hogy népe a hit és az egység olyan állapotába jusson, hogy Ő elvégezhesse általuk munkáját. Vajon egyházunkat Isten házának tekintjük, és hogy mi a Szentlélek templomai vagyunk? Ezzel az

érzéssel fogtok hazamenni, és egymással megosztani mindezeket? Krisztus soha nem esett el és nem csüggedt el, és ha megtaláljuk Őt mindazért, ami Ő, soha nem esünk el, és nem csüggedünk el. Krisztus teste vagyunk, Testének tagjai, az Ő csontjai, ezért Ő jobban érzi a fájdalmat, mint azok a tagok, akiknek fájdalmat okozunk az egyházban. Ha szeretjük Krisztust, akkor nem gyűlöljük testvéreinket, és nem okozhatunk nekik fájdalmat. Legyünk szelídek és figyelmesek a gyengékkal szemben, és próbáljuk felemelni őket. Ha valaki szenved, mindenki szenvedjen vele. Ha valaki örül, mindenki örüljön vele.

Az ajándékokat a rendelkezésünkre álló erő mértékének arányában kapjuk, és Krisztus elvárja, hogy mindegyikünk képességei szerint adja vissza, és senkinek nincs oka mást megítélni ebben a kérdésben. Ha azt a képességet használja, melyet Krisztustól kapott, és ott gyakorolja, ahol éppen van, akkor Isten teljes mértékben elfogadja azt. A Szentlélek azért adatik mindenkinek, hogy minden ajándék az Isten dicsőségére legyen használva, Krisztus mindenkinél lévén, mindenkifelett, és minden dicsőség Neki adatik. Az egyház egész munkája felett a Krisztustól származó szeretet van, és Ő visszakövetel valamit az Ő dicsőségére és becsületére.

Testvérek, legyünk keresztények! Legyen bennünk az a hit, amely Krisztust élő és személyes Megváltóvá teszi mindnyájunk számára! Hitetek szerint lesz nektek. Amilyen mértékben gyakoroljátok hiteteket, olyan mértékben kaptok erőt Istentől. Mert az evangélium Isten hatalma az üdvösségre. Akkor az evangélium a legnagyobb hatalom, amit az ember ismer, mert elhossa az embernek Isten erejét, amely hit által jut el hozzánk.

Az igazság (II)

Ma reggel néhány hitről szóló bibliaverset fogunk tanulmányozni, hogy mi mit tegyünk a hittel, és mit tesz a hit értünk. Róm 5:1- megigazulva azt jelenti, igaznak számítani, és ez hit által történik: Róm 4:5; Róm 3:22. Ennek az igazságnak helyettesítenie kell minden bűnünket. Lássuk, mit tesz az Úr a bűneinkkel! Ézsa 1:18. Az utóbbi feltétel éppen az ellenkezője az elsőnek - a bűnök akármilyen élénk színűek is, fehérek lesznek, mint a hó. Fehérbe kell öltöznünk, skarlátvörös bűneinket meg kell változtatni, foltos és koszos ruhadarabjainkat hófehér ruhákkal kell kicserélni. Amikor kérjük, hogy bűneink legyenek eltávolítva, azt kérjük, hogy legyünk megtisztítva.

Mit jelent, hogy bűneink fehérek lesznek, mint a hó? Márk 9:3. Ezt a ruhát kell felöltönnünk - „hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet.” Ez az áldott ígéret. A hit kijelenti, hogy ez igaz. Ézsa 44:22. Az Úr kifizette a váltságdíjat Krisztus halálával; és most Ő azt mondja: „Térj vissza hozzám, én megváltottalak”. A fekete felhők szétoszlottak - a bűnök el lettek törölve. Mik 7:18,19. Kinek a bűnei? A maradéknak? Azoknak, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét. Ez az ígéret nekünk szól. Isten saját maga számára tökéletessé tesz minket. Ő elveszi tőlünk a bűneinket. Örömet leli abban, hogy jobban bánik velünk, mint ahogyan megérdemljük. Örömet leli bennünk, amikor hiszünk Benne. Bűneink a tenger fenekére kerülnek, a lehető legnagyobb mélységbe, amit csak el tudunk képzelni. Nem egy áldott ígéret ez?

Zsoltár 103:11,12. Ki tudja elképzelni az ég és a föld közötti távolságot? Ilyen nagy Isten jósága és irgalma irántunk. Nem

akarunk egy ilyen Urnak szolgálni? Meg akarunk sérteni egy ilyen Istent? Nem, mert olyanok akarunk lenni, mint Ő. Mennyire van távol a kelet a nyugattól? Tegyük fel, hogy a nyugat keresésére indulunk. Meddig kell azt keresnünk? Az örökkévalóságig! Ugyanolyan messze lesznek tőlünk a bűneink mindaddig, amíg ezt elhisszük. Higgyetek, és tartsátok távol őket örökre! Miért ne lenne békénk? A hit békét ad nekünk. Isten felajánlja nekünk a Szentlelkét igazságának pecsétjeként. Kérnünk kell Szentlelket, hogy megkapjuk azt! Lk 11:9-13. Hogyan kérjük? Jak 1:6; Gal 3:13,14.

A hit általi megigazulás volt Ábrahám áldása; Róm 4:21-25. Mit ígér Isten a bűneinkkel kapcsolatban? Hogy fehérek lesznek, mint a hó. Akkor igazak vagyunk. Megígérte Isten, hogy eloszlatja bűneink fekete felhőit? Akkor, ha ezt elhisszük, igazak vagyunk. Mikeás próféta által Isten megígérte, hogy bűneinket a tengerbe veti. Elhisszük ezt? Akkor igazak vagyunk. A bűneink egy örökkévalóságnyi távolságra lesznek tőlünk. Elhisszük, hogy Isten megteheti ezt? Akkor igazak vagyunk.

Az ígéretek nemcsak Ábrahámnak szóltak, hanem nekünk is, ha elhisszük, hogy Isten feltámasztotta Jézust a halottakból. Róm 10:9. Akkor hogyan lesz igazságunk? Hit által. Tehát hit által megigazulva békességünk van Istennel. Most olvassátok újra Galata 3. fejezetét! Hit által kapjuk meg a pecsétet. Egy másik lépés, amit meg akarunk tenni, amikor hit által kapjuk meg az ígéretet (Róm 5:1-5) az, hogy Isten kegyelmébe lépünk be (minden, ami nincs hitből, bűn az), és ennek örülnünk kell. Miért ne örülnénk? Mi okunk van a panaszra? Mi mást tehetünk, mint örülni? Az Úr jó. Mindig örüljete!

Örüljete a szenvedésekben is, mert Isten kiönti szeretetét a szívetekbe. Ne értsetek félre; nem Isten iránti szeretetről van szó, hanem a Szentlélek Isten szeretetét helyezi a szívünkbe. Isten akkor adta Fiát, amikor az emberek ellenségeskedésben voltak Istennel, mert szerette őket, és amikor az Isten szeretete a szívükben van, akkor Ő a szívében lévő nagy szeretetével fog viszonyulni az emberekhez. Azt a bizonyítékot akarjuk, hogy Isten szeretete legyen a mi szívünkben.

Most olvassuk el Gal 5:22 versét! Hogyan leszünk jók? Ha Isten Lelke van a mi szívünkben. A többi erény is akarjuk? Ezek mind az Isten Lelkének gyümölcsei. Nem teremhetünk gyümölcsöt, ha nincs fánk - mert Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt a jó kedve szerint. Jn 14:21-23. Az Úr a mennybe ment, de megígérte, hogy elküldi a Szentlelket, aki ismertté teszi Őt. Erről tanultunk tegnap. Mi az otthonainkban lakunk, és Ef 3:14-21 versei szerint Krisztus velünk fog lakni hit által a szívünkben. Kezdjük a 16. verstől, amely Isten családjáról szól. Ez nem egy megosztott, hanem egy egységes család, amelyben hatalmasan megerősödünk lélekben, hogy Krisztus hitünk által velünk lakhasson. Hogyan ismerhetjük azt, ami nagyobb az ismeretnél? Csak hit által ismerhetjük meg. Most olvassuk el a 20. verset! Pál apostol nem talált szavakat arra, hogy kifejezze teljesen azt, amit szeretett volna. Az Úr azt mondta, hogy Ő mindent teljesít, amit kérünk vagy gondolunk. Milyen erővel? Azzal az erővel, amely bennünk dolgozik. És mi ez az erő? A mi hitünk. Akkor csak a mi hitünk mértéke korlátozza Isten erejét az életünkben.

Akkor testvéreim, legyen hitünk! Isten képes teljesíteni mindazt, amit ígért. Róm 1:16,17. Sokan nem ismerik a „hitből hitbe” kifejezés jelentését. Kezdjük a hittel. A hit gyakorlása fogja fejleszteni azt a képességet, hogy holnap is tudjuk gyakorolni a hitet - így hitből hitbe növekedünk a mai naptól a holnapi napig - így növekedünk a hitben, kegyelemből kegyelemben és Jézus Krisztus, a mi Urunk ismeretében. Tehát, gyakoroljuk hitünket, és ez erőt fog fejleszteni - Isten erejét az örök üdvösségre. Akkor miért ne örüljünk?

Tehát a hit munkálkodik: Gal 5:6. Ezen a ponton közbelépnek a cselekedetek, és itt csak az Isten által elfogadott cselekedetokről van szó, mert Isten cselekedeteiről van szó, a mienk pedig a hit nélküli cselekedetek. Jak 2:18. Fogadjuk el ezt a dolgot, mert igaz; a legnagyobb hittel rendelkező ember fogja legjobban elvégezni Isten munkáját. A cselekedeteknek nincs semmi értékük hit nélkül, és a cselekedetek nélküli hit értéktelen. A cselekedetek bizonyóságot tesznek a bennünk lévő hit mértékéről. 1Thess 1:3; 2Thess 1:11. Most közbelép az engedelmisség. Hol olvasunk erről? Róm 16:25,26.

Minden a hitben való engedelmisség végett teremtetett - akkor mindaz, ami nem éri el a hit e mértékét, az bűn, ami nem jelent mást, csak azt, hogy nem érte el a célját, az Isten törvényének tökéletességét Isten terve szerint. Talán nem szándékos bűn által, de ami kevesebb, mint Isten dicsősége, az engedetlenség, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Ezért engedelmisségünk akkor következik be, miután van hitünk, és Isten Lelke lakik bennünk. Nem látjátok, hogy jóvá kell, hogy tétessünk, mielőtt jót tehetnénk? Ha több jót akartok tenni, akkor fogadjatok szívetekbe többet Jézus Krisztusból. Elég jó, ha több jót akartok tenni, de menjetek Jézus-hoz, hogy jobba tétessetek. Róm 1:5; 1Tim 6:12.

Egy csatát kell vívni, és a szépsége az, hogy győzelmet kell aratni. 1Ján 4:4. Vegyétek észre, mit jelent „legyőztétek”, „megnyertétek”, „Veni, vidi, vici”. „Jöttem, láttam, győztem!” Ezeket a szavakat írta a császár a szenátusnak. Akkor győzni azt jelenti: nyerni - de nem kísértés és küzdelem nélkül, amelyek felkészíté- nek, és képessé tesznek a harcra, és amelyek győzelmeket adnak, mindezt hit által. A hit tehát nem dicsőséges? Ef 6:10-18. Miután győztünk, képesek leszünk állva maradni a harc végén (lásd a 13. vers lábjegyzetét), Isten igazsága a páncél, és mindenekfelett a hit pajzsa, amely nemcsak megállítja az ellenség tüzes nyilait, hanem azokat ki is oltja.

Zsid 2:5; Zsid 2:1-3. Pál apostol azt mondta, hogy Krisztus részt vett szenvedéseinkben, és meghalt, hogy megszabadítson minket a haláltól, magára vette a természetünket, hogy irgalmas és hűséges Főpap lehessen, mindezt azért, hogy a helyünkbe állva Őt magunk és a kísértés közé tegyük, ezáltal a kísértés megszűnik, és mi Benne diadalmaskodunk. Ez a hit pajzsa. Testvéreim, szívünk hit által tisztul meg, és a tiszta szívűek meglátják Istent. Mt 5:8. A szívét Isten teremtette, Ő tudja megtisztítani azt, és Ő tartja tisztán. Hogy teszi ezt? A hitben nem létezik a „Hogyan?” szó. Olvassuk el Lk 8:43-48 verseket. „Bízzál leányom, a te hited megtartott téged.” Jézus miért nem mondta el ezeket a szavakat, mielőtt a vérfolyásos asszony Hozzá ért volna? Mert a nő érintése a hit érintése volt, ezért

Jézustól gyógyulás származott. A hit Krisztushoz ér, és a felelet ugyanolyan biztosan érkezik a hívőhöz, mint a vérfolyásos asszony esetében. És ez nem minden! Lk 6:19. Érintsétek Őt hittel, és a felelet érkezni fog, ami megtölt hittel.

Krisztus hívó volt; az Ő hite hitünkre válaszul érkezik hozzánk, és hívővé tesz minket. Csak az Ő engedelmessége által tétetünk igazzá. Amikor képtelen vagyok tovább haladni, hagyynom kell, hogy a hitem Hozzá érjen, és Tőle származó hitet hozzon, ami cselekvésre képesít. Csak a hűség képes ezt elérni. Ha jók akarunk lenni, hagyjuk, hogy a hitünk Hozzá érjen, és a jóság eljut hozzánk, és jóvá fog tenni bennünket. Ha igazak akarunk lenni, a hitünkre válaszul erőt kapunk, ami bennünket igazzá tesz. Válaszul a folyamatosan növekvő hitünkre, mindezek érkezni fognak hozzánk, és a próbaidő lezárulása előtt olyanok leszünk, mint Ő, és igazán meg fogjuk tartani Isten parancsolatait, mert olyan sok lesz Krisztusból bennünk, hogy semmi sem marad saját magunkból. Ez akkor történik, amikor eljutunk odáig, hogy megtartjuk Isten parancsolatait, és ez lesz az ígéret szépsége: „Itt vannak azok, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét”. El kell érniünk ezt a pontot.

Túl sok az önmagasztalás, túl sok az önbizalom, de hagyjuk, hogy a hitünk Jézushoz érjen. Ez a megszentelődés, amiről ír az Apcsel 26:18 és a Jn 17:19 versek. Ez az igazi megszentelődés. Amikor ez eljön, akkor minden rendben lesz. Szerezzétek meg ezt a megszentelődést! A hit egy valóság, és amikor Jézus Krisztushoz ér, akkor erő származik belőle, és átalakít olyanná, amilyennek szeretnénk lenni. Tartsátok észben ezt, testvéreim, és értsük meg, mi a hit. Hagyjuk, hogy a hit Jézushoz érjen, és fogadjuk el a Tőle származó erőt, jóságot, igazságot és minden jó ajándékot, ami által a tökéletesség hozzánk ér. Akkor a dicsőség, a dicséret és a becsület Krisztusé, és mi neki adjuk. Ha valóban létezik egy igazság, akkor az Krisztus igazsága, amely elfogadhatóvá tesz minket Isten előtt. Zsid 10:37,38 versei összefoglalják mindezeket.

Az egyház szervezése (I)

A mai tanulmányunk az egyház tisztségviselőinek választásával foglalkozik. Kik alkotják az egyházat? A tagok; azok, akik hisznek Krisztusban. Mi a Biblia kijelentése az egyház Fejéről - Krisztusról? Hány Úr van? Egy. Mik a tagok? Mindnyájan testvérek. Kinek van felsőbbsege? Senkinek. Ugyanakkor a Függetlenségi Nyilatkozat kijelenti, hogy: „Minden ember egyenlőnek van teremtve.” Tehát az egyház nagyon hasonlít a kormányra. Mindenki egyenlő jogokkal rendelkezik. Tétélezzük fel, hogy a jelenlévők közül mindenki keresztény, egyenlő jogokkal rendelkezik, de mindenki külön-külön dolgozik. Haladhat a munka ugyanúgy, mint amikor egyesítve dolgozunk? Ez, az egység értékére mutat, a cél, a cselekvés, valamint a szervezés tekintetében, és ez az oka annak, hogy a keresztények gyülekezetekben gyűlnek össze.

1Kor 14:40. Minden dolgot szép rendben kell megtenni, mert Isten a rend, nem pedig a zavar szerzője. Tit 1:5. Krisztus azt akarja, hogy rend legyen azok között, akik véghezviszik munkáját. Az egyház Isten háza, és ha rendetlen lenne, semmi értéke nem volna. Az egyház Krisztus teste. A testünk szervezett, és a szervezést Isten egész teremtésében látjuk. Krisztussal kapcsolatban mindenki gyakorolhatja jogát a gyülekezetben, de az is igaz, hogy vannak közöttünk olyanok, akik jobban tudnak bizonyos munkát elvégezni értünk, mint ahogy mi külön-külön megtennénk. Ezért mi átadjuk a jogunkat nekik, hogy cselekedjenek helyettünk mindnyájunk javára, de ezáltal senki sem veszíti el a jogát. Ha tíz király közül kilencen átadják hatalmukat egynek, hogy uralkodjon helyettük, akkor a kilenc

király nem szűnik meg királynak lenni, minden joguk megmarad, és ugyanakkor örökösök. Ha a kiválasztott király meghal, a delegált jogok visszatérnek a kilenchez, és egy másik királyt választhatnak.

Ti királyi papság vagytok, és Isten országának örökösei, de a munkánkban a legjobb szervezési modellre van szükségünk. Nem lenne jobb, ha a legalkalmasabbak önkéntesen előrelépnének, és elvállalnák a munkát? Ebben az esetben nem kellene, hogy közülünk valaki jóváhagyja a munkát. Ha valaki magáénak igényelne egy munkát, ez a cselekedet önmagában alkalmatlanságát bizonyítaná. Hát akkor hogyan válasszunk? A közös beleegyezés által. Választáskor mindenkinek joga van véleményt mondani. Egyébként, ha valaki egy testvért javasol, és más valaki egy másikat javasol, azt jelenti, hogy mások nem javasolhatnak mást? Ha azonban a többség megválaszt valakit, a többieknek nem kellene engedelmeskedniük mindenki javára? Ez a krisztusi lelkület, a közös vagyon és a közös jó.

Amikor a többség megválaszt valakit, következik a felszentelés, a kézrátétel, a szolgálatra való elkülönítés. Miután ez is megtörtént, ráruházzuk autoritásunkat és ő mindegyikünket képvisel abban a szolgálatban. Ezáltal mindenki vezetője lesz, vagy mindenki szolgálója? Nyilvánvaló, mindenki szolgálója. Ez az autoritás formális átruházása. Amikor ezt ünnepélyesen tesszük Isten előtt, nem kellene tisztelnünk a ráruházott tekintélyt? Ha csökkentjük az autoritását, nem mutatunk tiszteletlenséget a saját autoritásunkkal szemben, amelyet átadtunk neki?

Apcsel 1:15-26 versekben olvassuk, hogy Júdás helyett választottak egy másik apostolt. Az egyház tagjai két embert választottak ki, és bemutatták őket az Úr előtt, hogy válasszon egyet közülük. Így, az apostolt a nép választotta, mert ha egyesültek volna, hogy döntsenek egyikük felett, az Úr elfogadta volna a választást. Apcsel 6:1-6 verseiben hét ember megválasztásáról olvasunk. Még akkor is, amikor az Úr választ valakit, függetlenül a testvérektől, Ő nem engedi el dolgozni, amíg a testvérek rá nem teszik kezüket, ezáltal elismerve a rendet az egyházban. Apcsel 9:3-15. Itt arról olvasunk,

hogyan az Úr Saulust választotta ki magának. Apcsel 26:15-18 versekben az Úr elmondta, hogy azért jelent meg neki a damaszkuszi úton, hogy a pogányok prédikátora és tanúja legyen, de Apcsel 13:1-4 versek arról számolnak be, hogy Pál apostolt tíz évvel azután szentelték fel, hogy az Úr megjelent neki. Az idő alatt Pál apostol a gyülekezetekben dolgozott, de nem a pogányok között, mindaddig, amíg nem kapott tekintélyt a testvérektől. 1Tim 4:14. Itt arról olvassunk, hogy a presbiter Timótheusra tette kezét. Mivel nagy volt a gyülekezet, a presbiter és a vén a tagok helyett cselekedtek.

Az egyház szervezése (II)

Az egyházban kétféle szolgáló létezik: a vének vagy püspökök - ami ugyanazt jelenti - és a diakónusok. Fil 1:1. Itt Pál apostol csak a püspökökről és a diakónusokról beszél. 1Tim 3:1-8. Pál apostol itt utasításokat ad a püspökökkel kapcsolatban, továbbá diakónusokról beszél, rámutatva, hogy ők az egyetlen szolgálók. Van még egy szó: „presbiter”, ami a héber szó angol fordítása. Presbiter azt jelenti, hogy vén, aki idősebb a másikinál. Ezt a görög szót a héber szó megfelelőjeként fogadták el, és a választottak idősek voltak.

Ez volt a kezdet az első keresztények között, akik szinte mind zsidók voltak; de ahogy a görögök száma növekedni kezdett, egy görög szót választottak ennek a szolgálatnak az egyértelmű leírásához: „episcopos”. Ez a kifejezés két szóból áll „epi-scopos”; jelentése: aki figyel, az őrtoronnyban lévő őrszemély. „Scopol” egy katonai kifejezés, mivel a görögök egy harcos nép volt, és nyelvük tele volt katonai kifejezésekkel, ami szó szerint azt jelenti, egy ember, aki magas helyen áll, hogy figyeljen és őrködjön. Így nevezték a felde-rítőköt is, akik a háború idején őrködtek az ország felett. Mi itt az ellenség területén vagyunk, katonák vagyunk, csatákban harcolunk, és szükségünk van Isten minden fegyverzetére; egy hadsereg vagyunk, aki áthalad az ellenség területén. Különböző feladatokról kell gondoskodnunk, ezért kinevezünk valakit, aki felügyel mindent, és kikémleli az ellenséget helyettünk.

Tehát a „vén” és a „püspök” kifejezéseket ugyanazzal a személyvel kapcsolatban használják, és bár nem mindig a legidősebb emberre vonatkozik, mégis rendelkeznie kell azzal a komoly

magatartással és stabilitással, amely specifikus az idősekre. Ami a katonai kifejezésüket illeti: 2Tim 2:3; Ef 6:11-17. A „vén” és „presbiter” kifejezések hasonlósága kapcsán: Tit 1:1-7; Apcsel 20:17,28. A „felügyelők” kifejezésre fordított szó „püspök”, többes számban „püspökök” 1Pét 5:1,2 - akik táplálják a nyáját, felügyelnek. Ezek a szövegek világosan mutatják, hogy ezek a szavak szinonimák, legalábbis, amikor erről a szolgálatról van szó. A püspökök képességeivel kapcsolatban: Tit 1:7; 1Tim 3:2-16. A diakónusoktól ugyanezt várják el.

Először is: „szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen”, ne lehessen őt vádolni. Ártatlan, tiszta, ne lehessen kritizálni. Webster szótár szerint: olyan ember, aki annyira megfelel az igazság szabályainak, hogy jogosan senki nem hibáztathatja, vagy nem találhat hibát benne.

Másodszor: „egy feleségű férfiú” - nem feltétlenül házas, de ha igen, nem lehet egynél több felesége. Ha a férfi elvált, akkor nem alkalmas erre a munkára.

Harmadszor: „józan” – vigyázzon, hogy fel tudja fedezni és elkerülni a veszélyt, vagy intézkedéseket tegyen a biztonság érdekében. Éber, körültekintő, vigyázó, ami azt jelenti, hogy egy adott dolgot teljeskörűen kutat. „Óvatos ember, aki minden oldalról kutatja a dolgokat, hogy összehasonlítsa, és dönteni tudjon.”

Negyedszer: „komoly”, egészséges gondolkodású, átgondolt, önmegtartóztató. „A komolyság a komikus lelkület hiányát feltételezi.” Egy olyan ember, aki nem vad, nem irreális, vagy szenvedélyektől fűtött, hanem aki mindenben otthagyja az objektív racionalitás ujjlenyomatát.

Ötödször: „jó magaviselete legyen”. A görög „kosmion” szó jelentése: díszíteni, dekorálni, szépíteni. Ugyanezt a gondolatot találjuk Tit 2:10-ben. „Istenünk tanítását mindenben ékesítsék.” Olyan ember, aki szereti a rendet, jó modora van, szerény, rendezett és tisztességes. Olyan ember, aki a pozíciója tiszteletére és dicsőségére van, nem önmagát magasztatja vagy dicsőíti, hanem elhívását és szolgálatát dicsőíti.

Hatodszor: „vendégszerető”, szó szerinti fordítás szerint „szere-
reti az idegeneket”, „jóindulatú az idegenekkel”, „aki kedvesen és
jutalom nélkül fogadja, és ellátja az idegeneket”.

Hetedszer: „képes tanítani másokat”, jártas az ismeretben,
képes bizonyítékok által tanítani, és érvek által bizonyítani.

Nyolcdaszor: „ne legyen borivó” - Siddel és Scott úgy érvel-
nek, hogy ez „az erjedt szőlőlevet” jelenti. Tehát egy olyan ember,
aki nem iszik erjesztett szőlőlevet.

Kilencedszer: „nem verekedő” - nem olyan ember, aki vesze-
kedő vagy szemrehányó.

Tizedszer: „nem rút nyereségre vágyó”; nem pénzt, vagyont
vagy bármilyen bőséget szerető, sem fukar, hanem nagylelkű.

Tizenegedszer: „nem versengő” - ne legyen harcoló, veszeke-
dő, és nem olyan, aki panaszkodik vagy zúgolódik.

Tizenkettedszer: „türelmes” - ésszerű, őszinte, kedves, finom,
elnező.

Tizenharmadszor: „Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit
engedelmességben tartja, minden tisztességgel”, vagy ahogy Titusz-
nak írta Pál apostol: „akinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy
engedetlen gyermekei vannak”, mert továbbá azt olvassuk: „Mert
ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel
gondot az Isten egyházára?”. Aki jól vezeti háza népét és egy alkal-
matlan közötti különbséget az Ábrahámról és Élírlől szóló leírásban
találjuk: 1Móz 18:19 és 1Sám 3:11-13; 2:22-36.

Tizennegedszer: „ne legyen kezdő” - nem újonnan megtért,
„Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván az ördög kárhozatába
essék.” Ha mindenki újonnan megtért, legyen egy vezető felettük,
amíg tapasztalatot szereznek.

Tizenötödször: „jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól”. Az
egyháznak gondoskodnia kell az egyházon kívüliek véleményéről.
Ef 5:15. Hogyan néznek a szomszédok nem a hitére, hanem önma-
gára, mint emberre és szomszédra. Jó szomszéd, nem képmutató,
őszinte?

Tizenhatodszor: „nem akaratos” Tit 1:7. Olyan embernek kell

lennie, aki enged a másik akaratának és véleményének; segítőkész, engedelmes; nem makacs; nem heves, nem gőgös.

Tizenhetedszer: „Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatúrtető; Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.”

Ezeket a jellemzőket követeli meg az Úr Igéje Isten egyházának vénéjétől, és ami a diakónusokat illeti, a követelmények ugyanazok. Sőt, mivel ezek a szolgák a tagok közül valók, és bárki betöltheti ezt a tisztséget, ebből az következik, hogy Isten megköveteli egyháza minden tagjától, hogy olyan jelleme legyen, mint amit az előbbi versekben olvastunk.

A hit győzelme

1János 5:4 versét olvasom: „a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk”. A hit győzelem. Egy háború, egy konfliktus előtt állunk, amelyben részt kell vennünk, de örülök, hogy győzhetünk. Zsidók 11. fejezete csak a hitről szól, és úgy tűnik, hogy különösen Krisztus második eljövételével kapcsolatban íródott, ezért olvassuk az előző fejezetben: „Mert még egy kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.”

Hisszük, hogy közel van az Úr visszatérése. Sokáig hittük ezt, és ahogy telik az idő, és ennek az eseménynek a bizonyítékai megsokszorozódnak, megerősödünk ebben a hitben, hogy „aki eljövendő, eljön, és nem késik”. Azoknak, akik ebben az időben élnek, azt mondják: „most, az igaz ember hitből él”. A hit az, ami megment, de a cselekedetek a hit eredményeként és gyümölcseként jelennek meg. A hiteteket a ti cselekedeteitek fogják bizonyítani. A hit Isten és ember közötti kapcsolat. Olvassuk Isten ígéreteit, és részeseivé válunk az isteni természetnek! Isten beszél, a hit követel, és így birtokosaivá válunk annak, amit Isten megígért, de hit nélkül nem lehet Istennek tetszeni. Nem dicsőíthetjük Istent a magunk módján. A hit az, ami ragaszkodik a jelenvaló igazsághoz, és ennek megfelelően cselekszik.

Sok dolog van, amit az ember hitnek nevez, de egyáltalán nem hit. Elhinni azt, amit Isten nem mondott, az nem hit. Elhiheted azt a dolgot, de nem hit által, mert a hit az Isten szavára támaszkodik. Ábel egy jobb áldozatot vitt, mint Káin. Isten elutasította Káin áldozatát, mert nem azt ajánlotta fel, ami kifejezte volna Krisztusba vetett hitét. Ábel egy bárányt áldozott fel, és véré felajánlotta, ami

által kifejezte Krisztusba vetett hitét. Mi imádkozhatunk, és lehet, hogy nincs hitünk. Noé a hit általi megigazulás örököse lett. Amikor az Úr mondta neki, hogy elpusztítja a világot, logikusnak tűnt? Gondoljátok, hogy a tudósok, a teológia doktorai ezt ésszerűnek találták? Mind elutasították a figyelmeztető üzenetet, de Noé Isten szavára támaszkodva megépítette a bárkát, hirdette az igazságot, és hit által megmenekült, míg azok, akik logikusan gondolkodtak, elvesztek. A hit lépést tart Isten igazságának előrehaladásával. „Ábrahám elindult, nem tudván hová megy.” Ez nem egy butaság volt? Elindult, mert az Úr ezt mondta. Ábrahám elég egyszerű volt, hogy megtegye azt, amit Isten parancsolt neki, és amikor az Úr többet akart közölni vele, Ábrahám elfogadta.

Mózes a sötétség és a hitehagyás közepette hitének emlékművét alapozta meg. Sátán nem akarta Izrael szabadulását, de nem tudta megakadályozni Isten munkáját. Bár Mózes a Fáraó udvarában tanult, ő mégis inkább Krisztus gyalázatát választotta, mint Egyiptom kincseit. A hitetlenség nem hoz ilyen döntéseket. Mózes tudta, hogy Isten milyen ígéreteket tett az atyáknak, és hite által lemondott saját életéről a saját népe között. Tehát ismét látjuk annak bizonyítékát, hogy a hit ragaszkodik Isten szavához.

Térjünk a mi időkre! A mindenkori emberek többsége azt a szomorú hibát követte el, hogy nem értették az időt, amiben éltek. Ez meglátszik Noé idejétől egészen Krisztus idejéig. Krisztus egy alkalommal azt mondta: „Vajha megismerted volna te is, csak e mai napon is, amik békességedre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemed elől!” A zsidók büszkék voltak arra, hogy ők Ábrahám fiai, Isten fiai; de nem értették az időt, amelyben éltek. Ha az ő idejünkben élnénk, mi az akkori hit nagy követelményei szerint gondolkodnánk, amivel tele volt a világ. De mit olvasunk? „De amikor az ember Fia eljön, vajon talál-e hitet a földön?”

Értjük a Dániel és Jelenések próféciait, és mindig szembesülünk azzal, hogy az örökkévalóság küszöbén állunk. Ez a megértés nagy felelősséget von mindenkire. A hallgatóság többsége hiszi ezt. Akkor a tetteinknek meg kellene felelniük ennek. A hit győzelem.

Ábel diadalmaskodott, és a saját hite mártíriaként halt meg. Noé győzött, és hite a vizek fölé emelte. Az izraeliták úgy hódították meg a Vörös-tengert, hogy közvetlenül a víz felé meneteltek, és nem tudták, hogyan fognak átkelni. Isten szava soha nem okoz csalódást. Bocsássa meg nekünk minden kételkedésünket, amelyek által hazuggá tesszük szavát.

Ha a világtörténelem utolsó napjait éljük, Istennek van üzenete erre a napra? Ő semmit sem cselekszik titokban. Lapozzuk a Bibliát Jel 14:6 verséhez, és ott három üzenetet találunk! Az első angyal bejelenti az evangélium hirdetését minden nemzet számára az ítélet napjának eljövetele miatt. A második angyal bejelenti Isten egyházának kegyelemtől való elesését, a harmadik angyal pedig figyelmeztet a bukott hatalom munkájára, amely megpróbálja becsapni Isten népét. Milyen természetű ez az üzenet? Szól „a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek”. Elhangzott ez az üzenet? 1844-ben William Miller és társai hirdették, és mások, akik elhozták ezt az üzenetet ebbe az országba. Irving és Wolf elvitték Európába, és ebben a munkában találjuk a többi országot is. Norvégia északi részén vannak olyan emberek, akik jól emlékeznek az erről az üzenetről szóló akkori igehirdetésekre. Dániában ugyanezt találjuk. Tehát az egész világ megkapta az üzenetet.

Azután következik a második üzenet: „Babilon elesett”. Mindenki elismeri, hogy ez a népszerű egyházak bukását jelenti, valamint az összes egyház hitehagyására és korrupciójára utal. A harmadik üzenetben a pápaság képéről szóló jövendölést találjuk. Negyven éve hirdetjük ezt, és volt idő, amikor az emberek kigúnyoltak minket, mert azt tettük, mert azt hirdettük, amit most látunk beteljesedni a nemzeti reformmozgalomban. A ma esti jelenlétünk bizonyítja ennek a jövendölésnek a teljesedését: „Itt vannak azok, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét.” Ennek az igazságnak a tagadása a saját létünk tagadását jelenti. „És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyoságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég.”

Ugyanaz a munka, amely ebben az országban zajlik, zajlik

Európában is, és mi hirdetjük az igazság hatalmát. Oroszországban a munka az ottani borzalom ellenére halad. Isten benne van ebben a munkában, és mindent megtesz, hogy elhiggyük ezt. De ennek még nincs vége. Milliók vannak, akik nem hallották még az üdvösség jó hírét. Amikor erre gondolok, azt mondom: „Uram, késsél még egy kicsit, hogy figyelmeztessük ezeket a lelkeket!”

A világ szerint Noé emlékművet épített saját örültségének, amikor bárkát épített, de Noé hitt Istennek, és én köszönöm hitét Istennek. Hite örök emléket érdemel. Mi több misszióelkületet akarunk, hogy mint élő emberek, mint élő igazi keresztények tudjunk cselekedni. Segítsen az Úr, hogy hűségesek legyünk, és mindnyájan Isten munkájának szenteljük magunkat! Legyen valami bennünk a vértanúk odaadásából, és legyünk készek Isten oltárára helyezni magunkat. Nem kellene élő valósággá tennünk azt az igazságot, amiben hiszünk? Egy figyelmeztetést kell továbbadnunk; közölünk sokan dolgoztunk, imádkoztunk, és feláldoztuk magunkat a műért, de ne engedjük, hogy bátorságunk gyengüljön, amíg a bárka meg nem épül. Isten segítse a munkát, és áldja meg Kansas népét, hogy másokkal együtt győztesek legyünk!

Az egyház szervezése (III)

A mai téma az egyházi szolgák kötelességeiről és a képességekről szól, amelyek szükségesek a gyülekezeti vénék esetében, különösen az „episcopos” kifejezéssel kapcsolatban. Pál apostol utal erre a Zsid 13:7 versben. Az egyházban nincsenek szabályok, hanem vezérelvek. Figyeljünk oda a széljegyzetre! Ez a széljegyzet összhangban van inkább az „episcopos”, mint a „vezető” kifejezéssel. Jobb lenne ezt a kommentárt használni, mert a vén egy „vizsgáló”, aki felügyeli a tábort. Egyik kötelessége a vigyázás a lelkek javára - mint ahogy a hetedik versben olvassuk - a „hit” kifejezés az élethosszig tartó hitre utal.

A vénék választásának tehát az volt a célja, hogy legyen egy kaulauz, aki Jézushoz vezet minket. Apcsel 20:28 és 1Pét 5:1,2 ugyanezt a gondolatot fejezik ki. Figyeljétek meg a harmadik vers széljegyzetét a második versben levő „őr” kifejezéssel együtt! Nem uralkodnia kell, hanem őriznie, vigyáznia. Itt mindkét szerző a „nyáj táplálása” kifejezést használja, ami a pásztor létezését feltételezi. A negyedik versben Krisztus „nagy Pásztornak” van nevezve, és nekünk kisebb pásztoroknak kell lennünk, nem azért, hogy bántsuk, hanem hogy etessük és gondozzuk a nyáját. Ez az előző tanulmányunk másik nézőpontja. Ott a vént éber felügyelőnek írták le, a katonák segítőjének.

A mai napon a gyülekezet prédikátoráról lesz szó, a kisebb pásztorról. Péter apostolnak volt ilyen tapasztalata. Ján 21:15-17. Miért tette fel Jézus háromszor Péternek a kérdést? Semmi kétség, mert Péter háromszor tagadta meg, és a tanulság a következő: mielőtt próbálnád a nyáját táplálni, győződj meg arról, hogy szereted

Krisztust, különben képtelen leszel táplálni a nyáját; vezetheted, dorgálhatod, de nem tudod táplálni. Ha a vén szereti Krisztust, szolgálata táplálni fogja a nyáját. 2Kor 5:14. Krisztus szeretete kényszerít bennünket, ezért mindaz, amit teszünk, tökéletes lesz. Ha ez a szeretet nem kényszerít minket, cselekedeteink önzőek lesznek. A következő bibliavers bizonyítja az állítás igazát. Ha Krisztus szeretete kényszerít minket, akkor cselekedeteink örömet szereznek Istennek, különben csak nekünk fognak tetszeni.

Péter apostol azt mondta, hogy amikor a nagy Pásztor eljön, koronát kapunk, tehát kisebb pásztorok vagyunk, és tanulmányoznunk kell a nagy Pásztort, hogy megismerjük Őt, és az Ő helyében cselekedjünk. Lukács 15:3-7. Itt olvasunk a nagy Pásztor módszérééről, és amikor egy kisebb pásztor látja, hogy egy juh eltávolodott, otthagyja a többieket, és elindul az elveszett keresésére. Akkor van mentség arra, hogy a vén megengedjen magának valami átmenetit, vagy más jellegű dolgot, amely felmenti kötelessége alól? Ján 10:11. A jó Pásztor életét adja juhaiért; akkor nem ennek a lelkületnek kellene éltetnie a kisebb pásztorokat is? Ha igen, akkor ott a helye, ahol az elveszett juh van. Akkor helyes ezt a munkát elnapolni a negyedéves találkozóig, majd bizottságokat kinevezni, hogy induljanak, és vizsgálják meg valaki esetét? Ez a vén munkája, és ő nem azért van a szolgálatban, hogy bizottságokat nevezzen ki kötelességének ellátására. 10-11 vers.

1Sám 17. Itt Dávid és Góliát történetének leírását találjuk. Dávid meg akart küzdeni Góliáttal, de testvérei megpróbálták leállítani. Dávid elmondta nekik, hogy megölt egy oroszlánt, amelyik juhot lopott, ő pedig utánament és megölte. Egy medvét is megölt. Gyerekként négy szemközt állt az oroszlánnal saját életét kockáztatva egy juhért; szakállánál fogva elkapta az állatot, miközben ütötte. Nem sokan harcolnak így egy juhért. Mit mondott Isten erről az emberről? Zsoltár 78:70-72. Mivel Dávid jól vigyázott nyájára, Isten azt akarta, hogy uralkodjék népe felett Saul király helyett, aki állhatatlan volt. Isten figyelmen kívül hagyta Isai többi szép külsejű fiát, hogy válasszon egy alázatos pásztort, ezt mondván a prófétának: „Kelj fel, és kend meg őt, mert őt választottam!”

Ézsa 40:11. Ezt tette az igazi pásztor, Dávid szelídsége vonzotta Istent. Van itt egy mély gondolat: „A juhok ismerik a hangomat”. Ha a nyáj egy hangon hallja a jó Pásztor tónusait, akkor sokkal könnyebb lesz vezetni, mint kergetni őket. Ján 10:4,7. Legyen nálunk a jó Pásztor hangja, és akkor előttük mehetünk, ők pedig követni fognak.

Most olvassuk el a 23. Zsoltárt! Dávid itt elmondta, hogyan bánik vele a jó Pásztor. Nem tartja mindig ugyanazon a legelőn, hanem finoman vezeti friss legelőre. Tehát ha egy vénnek tanulnia kell, hogy képes legyen másokat tanítani, és érvekkel meggyőzni őket; ügyeljen, hogy mindig legyen valami friss étel, és így nagyobb lesz a munka haladása. Ez nem azt jelenti, hogy minden alkalommal igehirdetést kell tartania, hanem csupán néhány bibliaverset, vagy szót mondjon, mely által tudja irányítani a gondolatokat új utakra. Ne legyen rutinszerű! Minden tagnak el kellene ezen gondolkodnia, és próbálni segíteni a vént beszédének vagy előadása vonalának megtartásában, és a közös beszélgetéseken beszéljenek arról a témáról. Ha ezt teszik, akkor egy jó összejövetel lesz - egy különleges összejövetel, nem pedig az idegenek összejövetele. Sőt, ha lelkesítjük az előadót anélkül, hogy kritizálnánk és hibákat találnánk, akkor minden prédikációból vagy beszélgetésből nagy áldásokra tehetünk szert. Lehet, hogy nagyon jól ismerjük a bibliaverset, de ha az Isten Szentlelke kíséri azt, akkor ezek a versek nem ugyanúgy fognak rezonálni a mi elménkben, mint az ő elméjében, és ezáltal új gondolatokat és sok segítséget kapunk.

A gyülekezet presbiterének meg kell látogatnia a sebzetteket, tiszta vizekhez kell terelni őket; bátorságot kell kelteni az elcsüggedtekben, és felemelni az elesetteket. A jó Pásztor azt mondta: „Tanuljatok tőlem”. Pál és Péter apostol azt írták a presbitereknek, hogy vezessék a nyájat az igazság útján. Még a halál árnyékába is menjenek, amilyen messzire csak tudnak, és hagyják a halottakat a jó Pásztor kezében, hogy majd újra találkozhassanak. Vegyék az élet kenyerét, és terítsenek asztalt, hogy a nyájat lehessen táplálni, és majd ha mindent megtesznek azért, hogy a jóság és irgalom vegye

körül a nyáját, akkor békéjük lesz. Kerülünk tehát mindnyájan arra a pontra, hogy amikor a jó Pásztor hangját halljuk, mindnyájan megismerjük azt. Ma ezresével vannak az egyházban, akik belefáradtak abba, ahogy az igét bemutatják nekik, és nem tudják, mit csináljanak, de amint eljutnak arra a helyre, ahol Isten láthatja őket, akkor az Úr kihívja mindnyájukat, hogy hallják az igazságot.

A vasárnapi törvény negatív hatásai

A ma esti alkalommal a vasárnapi törvény témájával foglalkozunk, és megvizsgáljuk azt, hogy van-e valami jó oka létezésének? Ma este a civil oldalról világítjuk meg ezt a törvényt. Azt állítják, hogy a pihenőnap a közjót szolgálja, és ebből a célból helyes lenne, hogyha az államok ennek érdekében törvényeket hoznának. De ez tévedés. Először is, arra kényszeríteni az embereket, hogy ne dolgozzanak, azt jelenti, hogy lustaságra kényszerítjük őket, és ez az örök gonosz gyökere. Számos nyelvben van egy közmondás, miszerint „Sátán mindig talál valami rossz tennivalót a lusták számára.” A lusta emberek mindig találnak valami tennivalót a megszokott foglalkozásuk helyett.

Sátán lovagjai panaszkodnak a munkás foglyokra, mert szerintük ez lealacsonyítja és csökkenti a szabad munka értékét. New York egyes helyein, ahol elég erősek, törvényeket vezettek be, hogy megtiltsák a foglyok munkáját. A „New York Independent” című újságból idézek, hogy bemutassam ezen intézkedések következményeit. 1889. április 18-án olvastam Dunstonnak, az auburni börtönigazgatónak a vallomását: „Az elítélt bűnözőkre kényszerített lustaság demoralizálja és fizikailag tönkreteszi őket.” Fuller, a clintoni börtönigazgató a következőket mondta: „A mentális, erkölcsi és fizikai romlás következményeinek elkerülése érdekében - ugyanakkor válaszolva az elítéltek munkaigényeire - a rendelkezésekre álló munkahelyeket felajánlottam nekik.”

Brush, a Sing Sing börtön igazgatója azt nyilatkozta: „Nehéz szemlélni a lustaságot a börtönben, különösen a börtön alkalma-

zottainak számára, akik teljesen értik ennek következményeit; a foglyok hamarosan nyugtalanná, boldogtalanná és nyomorulttá válnak. Számukra az idő nehezen telik; testük hamar megbetegszik, és az elméjük egészségtelenné válik. Valójában csak betegséget, demenciát és a halált lehet várni az ilyen állapotoktól.” Dr. Barber, a Sing Sing orvosa kijelentette: „A cellákban, a teljes tétlenségben való elzárás úgy tűnik, hogy önmaguk ellen fordul - prédákká válnak a tisztátalan gondolatoknak, mérgező befolyásoknak, romlott beszélgetéseknek, gusztustalan szokásoknak, a fizikai és mentális kimerültségnek és az erkölcsi degradációnak.”

Lahrop, a börtönök főfelügyelője azt mondta: „A tétlenség a börtön mérge, amelynek rosszindulatú befolyását egyetlen börtön adminisztrációjának sem sikerült legyőznie, bármennyire emberséges, ötletes vagy energikus volt.” Továbbá, van egy levelem a Sing Sing börtönigazgatójától, amelyben kijelenti: „Saját tapasztalatból mondom, a börtönben semmi sem lehet rosszabb, mint a lustaság. Az állam rabok elleni bűncselekményének tartom, hatalmas rossz az adófizetők és a társadalom ellen. Bűncselekmény a fogoly ellen, mert ez teljesen alkalmatlanná teszi őt arra az életre, amelybe majd kiszabadul. A börtönfoglalkoztatás azt jelenti, hogy amikor a foglyot kiengedik, akkor egészségi állapota jó, élénk elméje van, edzettek az izmai, szokása, hogy dolgozzon, és van egy mestersége. Sőt, bízik abban, hogy fenn tudja tartani magát és a családját. Ezzel ellentétben, ha semmittevésben tartják, akkor egy szellemi és fizikai roncs hagyja el majd a börtönt, jó szokások és önfenntartó képességek nélkül.”

A börtön nyilvánvalóan rosszabb, mint bármi más, de a lustaság hatása mindenütt ugyanaz. Egy másik illusztráció a IV. századi szerzetesek hanyatlása, akik a lehető legkevesebbet dolgoztak. Elég olvasni ezeknek az embereknek a gonoszágáról, testiességéről és leépüléséről, hogy bárkit meggyőzzünk a tétlenség negatív hatásairól. Ma már ismert, hogy a gonoszág, a bűnözés és a részegség miatt a vasárnap a hét legrosszabb napja, rosszabb, mint az összes többi nap együttvéve. Akik előkészítik a vasárnapi törvényt, azt állítják, hogy

azért van ez, mert a bárok nyitva vannak. A bárok nyitva vannak vasárnap ugyanúgy, mint a hét többi napján, nem igaz? Inkább nem azért van ez az állapot, mert az emberek vasárnap lustábbak, mint bármely más napon? Ez nem a bárok miatt van, hanem azért, mert bővelkedik a lustaság az emberek többségében.

Most idézek Dr. Craft „A szombat az emberért” című dolgozatából: „Az a tény, hogy ebben az országban az alkoholeladás közel fele, és a részegségek háromnegyede szombat este és vasárnap történik, túlságosan ismert ahhoz, hogy bizonyításra lenne szükség.” Ez a kötelező tétlenség ideje. Akkor ennek az okát nem a bárokban kell keresni, hanem a tétlenségben. Chicagóval kapcsolatban idézek Swing professzortól: „Ha 2500 bár nyitva tart a lustaság napján, akkor ez nemcsak elrabolja a naptól a jellegzetes tulajdonságát, hanem azt jelenti, hogy ezt a napot egy pozitív rosszra változtatjuk. A hétköznapi embereknek nincs semmi előnyük, hogy van egy napjuk, amikor megpihenhetnek a szokásos munkájuktól, ha ez a nap egy többletköltséget és a szenvedélyek megélését vonja maga után.”

„Hogyan akadályozhatják meg a többletköltekezést és a szenvedélyek megélését, ha lustaságra kényszerítik őket? Ha az üzletek zárva vannak, ha a gyárak zárva vannak, és a kapát meg a csákányt elhagyják 24 órára, akkor csak a poharak és az üvegek zaját lehet hallani, a játékkártyák összekeverését, a kockák dobását; és a nehezen keresett pénzt elpazarolják, ezért inkább jobb lenne, ha az ipar a hét minden napján működne.” Pontosan. Akkor hogyan tudják leállítani a kártyajátékot? Az emberek ugyanolyan jól játszanak otthon, mint a bárban. „Az egy éven át tartó rendes munka nem okoz fele akkora kárt, mint az a rossz, amelyet 52 napon át tesznek a sörözőkben. Egy olyan nap, amely bezárja a gyárat és megnyitja a kocsmát, az egy abszurd nap.” Az első vasárnapi törvény kezdete óta mindig is ez volt a helyzet, és mindig is ez lesz, amikor az embereket lustálkodásra kényszerítik.

„A statisztikák azt mutatják, hogy Németországban, ahol vasárnap engedélyezett a szeszital értékesítése, a bűncselekmények 53 százalékát szombat estétől hétfő reggelig követik el. Sok német nő

retteg attól, hogy jön a vasárnap. A férfiek, akik keményen dolgoztak és komolyak voltak a hét folyamán, a heti pihenőnapon veszélyes dolgokkal foglalkoznak, és rossz hangulatban térnek haza vasárnapi kikapcsolódásukból.” Észreveszitek, hogy az összes vasárnapi törvény tendenciája rossz, és mindig is így lesz? Angliáról szólva a szerző a következőket írta: „Nagyon nyilvánvaló, hogy Istent jobban gyalázzák, és a gonoszsgot jobban szolgálják a vasárnapi napon, mint a hét többi napján.” Dr. Craft azt mondta, hogy ugyanezt mondják a bírúk, a káplánok és mások a vasárnapi napon folytatott szeszital kereskedelemmel kapcsolatban, Amerikában. A brooklyni rendőrség nyilvántartása szerint vasárnap kétszer annyi letartóztatás van részegség és garázdaság miatt, mint a hét bármely más napján. Szinte minden hétfő reggel várják Reynolds bírót a vasárnapi partikon letartóztatott munkások feleségei, és arra kéri, hogy használja befolyását férjük megmentése érdekében.

Ha lennének tiltó törvények, akkor nem lenne ilyen sok hasonló esemény, de a kényszerített lustaság következményei láthatóak lesznek mindenütt. Ilyen bizonyítékokkal szemben apelálok minden őszinte és becsületes elmére, inkább hagyjuk, hogy az emberek becsületesen kövessék személyes elhívásaikat, mint a lustálkodó vasárnapon alávessük őket minden gonoszsgnak és kísértésnek. Dr. Clark azt mondta: „A vasárnapi szeszital-eladás a kereskedelem kalóza, amely elrabol minden más foglalkozást és érdeklődést. A vasárnap kirabolja az egyházat és az otthon az apák és a testvérek jelenlététől.”

Dr. Craft Londont nevezte meg a vasárnapi törvény kötelező megtartása legjobb bizonyítékának, és Payne ohioi szenátor meghallgatva őt a bizottság előtt - amikor utasításokat adott a vasárnapi pihenésről szóló törvényről - a következő kérdést tette fel neki: „Látta a hatóságok utolsó tanúvallomását, mely szerint a vasárnapi napokon London a világ legerkölcstelenebb városa?” És Dr. Craft így válaszolt: „Ennek oka a szeszital fogyasztása, nem azért, mert a posta zárva van.” Ezek az emberek további tétlenség létrehozásával akarják javítani a helyzetet. Nem világos, hogy egyetlen állam sem

engedheti meg magának, hogy vasárnapi törvényt alkalmazzon, és azt érvényesítse?

Valaki azt mondta: „Miért van az, hogy egy vasárnapot megtartó város nem jobb annál a városnál, ahol nem tartják meg?” Igen, de a város vallása teszi a különbséget, vagy a vasárnap? Van valami vallás a vasárnapban? Nem inkább az a tisztelet teszi a különbséget, ami az emberek szívében van? Sőt mi több, egy ember versenyezhet az utcán, részegre ihatja magát, és bármit megtehet, de ha nem csap túl nagy zajt, vagy ha nem sért szabályokat, akkor szabadon járhat, de egy becsületes ember, aki folytatja a napi tevékenységét, azt letartóztatják, és pénzbírsággal sújtják. Hova vezet ez a dolog? Díjazták a gonoszságot. Egyetlen állam sem engedheti meg magának, hogy bűncselekménynek minősítse a becsületes munkát, és megjutalmazza a bűncselekményeket.

Egyetlen vasárnapi törvény sem lehet előnyös. De nem hat vissza ez az érvelés a Mindenhatóra, aki megnevezett egy pihenőnapot? Nem, mert Isten célja az volt, hogy az ember imádjá Őt. Az embernek adta ezt a vallási törvényt, amely örökké megakadályozza, hogy a lustaság napja legyen. Isten emlékművé állította ezt a napot, hogy Magához vonzza az ember elméjét. Szentnek kell tartanunk, nem civilnek. Továbbá az ember fizikai szükségleteit nem veszi figyelembe. Hat napon át kell dolgoznunk, mert így rendelte Isten, és a hetedik napon pihennünk kell, mert így rendelte Isten. Nem azért pihenünk, mert nem veszélyeztethetjük az egészségünket, hanem azért dolgozunk és pihenünk, mert az Úr rendelte így, és mert az embernek szüksége van egy napra a fizikai pihenésre.

Ez a törvény az embernek csak a lelki szükségleteit veszi figyelembe. De amikor az állam arra kényszeríti az embereket, hogy vasárnap pihenjenek anélkül, hogy képes volna hozzá társítani azt a büntetést, amit az Isten az Ő szombatja mellé társított, akkor ez a nap egyszerűen a lustaság és a gonoszság napjává válik. Dr. Clark egy kérdésre válaszolva azt mondta az Indianapolisban munkáért küzdőknek: „Nem lehetséges, hogy ezt a heti pihenőnapot a vallásra való hivatkozás nélkül biztosítsák?” „Heti pihenőnapot egyetlen

országban sem biztosítottak, csak vallási kötelesség alapján.” Joseph Cook azt mondta: „Hiába irtok elő egy pihenőnapot, ha nem írjátok elő az istentiszteletet is.”

Dr. Craft kijelentette: „Körülbelül 150 embertől kaptam írásos választ - közülük sokan munkavállalók - a következő kérdésre: Figyelve a tisztviselőket, a szerelőket és más alkalmazottakat, melyik kategória van a legjobb testi és lelki állapotban hétfő reggel: azok, akik templomba járnak, vagy azok, akik piknikekkel és más örömeikkel töltik a szombatot? Azok, akik templomba járnak, 25 százalékkal többen vannak, mint mások. Azok, akik megtartják a szombatot, és templomba járnak, legyenek azok munkások, szerelők, vagy kereskedők, jobb állapotban vannak hétfő reggel, mint azok, akik a vasárnapot akár ártatlan örömeikben töltötték. A templomba járókat fel lehet ismerni a tömegben - tiszták, egészségesek, boldogok.”

Ha a vasárnapi törvényt könnyebb megvédeni egészségi szempontból, akkor csak a templomba járók tudják ezt támogatni. Ez azt jelenti, hogy templomba kell kényszeríteni az embereket. Tehát minden érvük azt bizonyítja, hogy az imádatnak és a vallásnak együtt kell járnia a vasárnapi törvénnyel, különben a hét legrosszabb napjává válik. De mi történik ebben az esetben? Az állam hatalmat ad az egyháznak arra, hogy Isten imádatára kényszerítse az embereket, hogy megmentse őket a lustaság következményeitől. Pontosán ez történt a IV. században, és itt jön be a gonoszságnak újabb eleme. Ez megsokszorozza az álszentséget, és az embereket a középszerűség és a tiszteletlenség szokásába vonzza, ezért minden megtett lépés csak növeli a gonoszságot, és végül olyan katasztrófát vonz maga után, amelyről nem is álmodtak.

Az egyház szervezése (IV)

Az egyházszervezésről szóló előadásaim végén néhány bibliaverset szeretnék felolvasni a diakónusok kötelességéről. Róm 16:1. A „szolgáló” kifejezés a „deaconness” - egy diakónus, aki az egyház szolgálja. Apcsel 6:1-4 az Apcsel 4:32-37-re utal. Az Apcsel 6. fejezete a hét férfit valójában nem diakónusoknak nevezi, de ők voltak az első megválasztott diakónusok. A szöveg kontextusa kiemeli, hogy az egyház apró szükségleteinek megoldására választották őket, hogy segítsenek a presbitereknek. A diakónus gondoskodik az úrvacsoráról, keresztségi ruháról, gondozza a szegényeket, és a nekik szánt pénzeket kezeli, de nem keresztel, mivel ez a prédikátor kötelessége.

Szeretnék beszélni az egyházi rend másik oldaláról is: Mt 18:15. „Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és fedd meg őt négy szemközt.” Nem egyértelmű ez a kijelentés? Kinek mondhatod el? Csak neki. Továbbadhatjuk? Nem, csak vele beszélhetjük meg. Így teszünk? Nem szoktuk elmondani másoknak is? De igen, és ez okozza az egész problémát az egyházban. Nincs jogunk megemlíteni a hibát, csak az adott testvérnek, és végső esetben a gyülekezetnek. Ez a bibliavers azért íratott le, hogy engedelmeskedjünk neki, és határozzuk el, hogy ezentúl így cselekszünk, és nem beszélünk egy másik testvér hibájáról, csak neki, és ezt kétszer tesszük meg, mielőtt a gyülekezet tudomására hoznánk. Miért neki kell elmondanom? Hogy elítéljem? Nem, hanem azért, hogy megmentsem.

Ha ellenem vétkezik, ki sérül meg? Nem én? De ki vétkezik? Ő, ezért őt kell megmenteni a tévedésből. Neki kell elmondanunk, hogy megmentjük a hibájából, és ez a lényeg. Gal 6:1. Kinek kell ezt megmentenie? „Ti lelkiek.” Akkor először mit kell tennem?

Ellenőriznem kell, hogy lelki vagyok-e, hogy Isten gondolatai vannak-e nálam, és amikor az Úrhoz megyek, talán megtudom, hogy tulajdonképpen én hibáztam, és egyáltalán nem kell mennem figyelmeztetni a testvéremet; de ha ezek után megértem, hogy a testvérem hibázott, akkor alázatos lelkülettel tudok menni, ami Krisztus lelkülete.

Amikor valaki felfedi más hibáját, csak azért teszi, hogy megmentse, és ennek a célnak kellene lennie minden esetben, aki rámutat más hibájára „ügyelve arra, hogy te magad is kísértésbe ne ess”. Akkor nincs ok valamely testvérhez menni hibát találni benne. Ne felejtjük el, hogy különbséget kell tennünk a bűnös és a bűn között. „Teljes szívedből utáld a bűnt, de szeresd a bűnöst.” Istennél ki utálhatja jobban a bűnt, és ki szeretheti jobban a bűnöst? Ha megvetjük a bűnöst a bűne miatt, egy napon az Úr hagyni fogja, hogy saját erőnkől küzdjünk ugyanazon bűn ellen, hogy meglássuk saját gyengeségünket.

„Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt.” Miért? Azért, hogy ők lehessenek a tanúk abban az esetben, ha az ügy a gyülekezet elé kerülne, és minden szót be kell bizonyítani. Tanúk által bizonyítani tudod, hogy követted Isten Igéjét. Mi a célja az egész ügynek? Rábírni a testvért, hogy belássa hibáját. A tanúknak hívott testvérek nem tudhatják, miért hívták őket. Ha előbb elmondom nekik, akkor befolyásolom őket a saját nézőpontommal. Ezek a tanúk hallják, hogy újra beszélek a testvérről, és ha sem a testvér, sem a tanúk nem úgy látják a dolgokat, ahogy én látom, akkor itt az ideje, hogy megálljak. De ha a tanúk megpróbálják megértetni velem, hogy nekem van igazam, de nem fogadja el, akkor a gyülekezet elé kell vinni a kérdést, és ha továbbra is elutasítja, akkor „olyan legyen előttetek, mint a pogány vagy vámszedő”.

De ne űzd el őt örökre, hanem munkálkodj érte, mint minden más pogányért. Pál apostol erről a Tit 3:10 versben így írt: „Az eretnek önmagát ítéli meg.” Ha egy testvér ellenáll neked, a tanúknak, a gyülekezetnek, hogy saját belátásához ragaszkodjon, akkor eretnek, aki „saját magát ítéli meg” - nem a gyülekezet, nem is a testvér

ítéli meg, hanem saját maga - de ők mindnyájan arra törekszenek, hogy megmentse őt, ne pedig elítéljék. Csak ezután lép érvénybe Máté 18:18 verse, akkor Isten szava Isten cselekedete lesz, amelyet a menny is elfogad. Ha egy testvér vétkezik az egyház ellen - például megsérti a szombatot -, a presbiternek meg kell mentenie az illetet, és nem szükséges, hogy a gyülekezet nyíltan megdorgálja (olvassátok el Mt 18:15-17 verseket). A presbiter kötelessége, amiről már beszéltem, hogy elmenjen másodszor is a tanúkkal együtt, ha szükséges, és végül a gyülekezet elé vigye az esetet, ha már mást nem tehet.

Most arról szeretnék beszélni, hogy kizárólag a hibát elkövetővel kell beszélnünk. Nem kell elmondani senki másnak. A Megváltó megtiltotta, hogy másnak is elmondjuk az elkövetőn kívül. Mt 5:22-24. Tehát ez ugyanakkor egy ellenőrzés, amikor az áldozathozónak nem lehet békéje, ameddig nem hallgatja meg azt, aki haragszik rá. Ott kell hagynia az ajándékot, és kibékülnie testvérel. Most olvassuk el Zsolt 15:1-3 verseit, beleértve a széljegyzetet is! Nem kell elfogadnunk egy testvérről szóló panaszt. 2Móz 23:1 „Ne fogadj hamis pletykát” – így olvassuk a héber változatban. Mi a hamis pletyka? Olyat mondani, amiről nem tudjuk, hogy igaz, még ha talán igaz is. Ilyen dolog továbbmondása egyenértékű a hazugsággal. Nem szabad teret engedünk a pletykának, ezért egyetlen elmondott beszámoló sem mehet túl azon, aki elmondta anélkül, hogy hamis tanúvallomás ne lenne, ami megsérti a kilencedik parancsolatot. 3Móz 19:16 - Ki a pletykás? Olvassátok el Péld 12:13 versét, és mindig tudni fogjátok. Ne legyen semmi közöttök az ilyenekhez.

A hívő megállítja, és elfedi a rosszat. Péld 20:19. „Tudsz titkot tartani?” - kérdik ők. Akkor azt válaszoljátok: „De te tudsz?” Ha ez titok, nincs jogom hozzá elmondani senkinek; elárulni azt, amit titokban mondtak el, ez árulás. Miért csak annak mondjuk el, aki tévedett? 3Móz 19:17 és a széljegyzet. Máté 18 ugyanezt mondja. Ezt azért teszem, hogy megmentsem a bűnöst saját bűnéből, de ha nem vagyok hajlandó figyelmeztetni őt, és ezért folytatja rossz útját, akkor részese leszek a bűnének. Káin azt mondta: „A testvérem őrzője vagyok?” Igen testvérek, segítenünk kell egymást.

„Vigyázz, amint hallod.” Lehetetlen meghallgatnod egy beszélgetést, és pontosan megismételned, ahogy hallottad. Minden elme más-más árnyalattal adja tovább az információt. Ezért figyelniük kell azokra a kijelentésekre, amiket tovább kell adnunk, különben más benyomást közvetítünk, mint azt, amit a narrátor szándékozott volna. Emlékezzetek vissza arra, amit egy előző előadásban mondtak nektek: „Presbiter ellen ne fogadj el vádat!” 1Tim 5:19-21. Miért létezik ez az ünnepélyes felszólítás? 1Pét 2:9-11. Különösen azért, mert vannak, akik megvetik a tekintélyt, és rosszat beszélnek valakiről, ami által az angyalok fölé helyezik magukat, és olyanokká válnak, mint Sátán, aki éjjel-nappal vádolja a testvéreket. De miért beszélünk itt Krisztusról? Olvassátok el Júdás hatodik versét! Tehát így cselekedve Krisztus fölé helyezzük magunkat. Most olvassuk el Jakab 4:11 versét! Ha ezt tesszük, akkor ott kezdjük, ahol Sátán kezdte, és oda is kerülünk, ha folytatjuk ezt a munkát.

A vasárnapi törvények tekintélye

Ma este vizsgáljuk meg, hogy milyen tekintéllyel rendelkezik a vasárnapi törvény. A szenátusi bizottság meghallgatása során a következő beszélgetésre került sor: Jones úr válaszolt Wood úr kérdésére, miszerint a lelkiismereti meggyőződés nem követeli meg, hogy a hét első napján dolgozzunk. Cooley bíró véleménye margóján szeretnék beszélni.

Wood úr - A Bibliára gondolok.

A.T. Jones úr - Nos, Cooley bíró véleménye a törvény általi kényszerítésről szól. Cooley bíró azt mondja: „De egy zsidó, aki köteles megtartani a hét első napját, amikor lelkiismerete megköveteli a hetedik nap megünneplését, jogosan mondhatja, hogy a törvény elfogult a vallásával szemben, és azáltal, hogy ez arra kényszeríti, hogy minden héten tartson meg egy második szombatot – egy helytelen -, ezáltal közvetett módon megbünteti azért, amiben hisz.”

Elnök úr - Azt mondta, hogy „jogosan”. Ez a „jogosan” szó azt jelezheti, hogy valahol ellentétes nézetek vannak.

A.T. Jones úr - Az érvelésre nem lehet válaszolni. A Pennsylvania-i Legfelsőbb Bíróság néhány olyan dolgot említett, amely alapján ezt alá lehet támasztani. Cooley bírótól idézem tovább:

„A törvényeket, melyek tiltják a vasárnapi szokásos munkát, ugyanazon alapon fogják védeni, mint amelyek az istenkáromlást büntetik, vagy az egészségügyi szabályok alapján, melyek tapasztalatokkal bebizonyították, hogy a hét napból egy pihenőnap szükséges a test és az elme elveszett energiáinak helyreállításához.” Ez a petíciójának alapja. A Bíróság így válaszolt: „A Pennsylvania-i

Legfelsőbb Bíróság az ilyen jogszabályokra a második okot részesítette előnyben az elsővel szemben, de számunkra úgy tűnik, hogy ha csak az egyén hasznát kell figyelembe venni, akkor a törvény nem tud választ adni annak, aki azzal támadja a törvényt, hogy ő már megtartotta a hetedik napot.” (Stephen J. Field évekkel ezelőtt azt állította, hogy a tudósok és az állam emberei bebizonyították, hogy az ember testének szüksége van egy pihenőnapra, de nem próbálta megmutatni, hogy miért van szüksége az embernek két ilyen napra. Ez az egész ügy egy csalás. Az „egy hétből egy nap” elmélettel jön, amit mutattam, a XVI. században Nicholas Bowne talált ki.)

Blair úr – Ő azt is állította, hogy a közzé érkező érdekében a vasárnapi törvények alkotmányosak.

A.T. Jones úr - Igen; viszont tekintély nélküli. Akkor elolvasom a következő mondatot: „De egy másik szempontból egyértelmű, hogy a hatóságok tolerálhatják ezeket a törvényeket, minden kellemtelenséggel együtt, amelyet azoknak a vallási eszméknek okoznak, amelyek nem ismerik el a hét első napjának szentségét.”

(Cooley bíró így reagál egy olyan érvre, amelyre nem lehet választ adni, és ilyen módon válaszoltak Zosoman idején is, aki arra a kérdésre, hogy milyen tekintélyre alapozza bizonyos ediktumait, így válaszolt: „Ez tetszett az apostoli püspökségnek”, vagy akár csak az Angol Parlamentben: „Adót vetettek ki, szüleink pedig nem voltak hajlandók engedelmessé válni; mi pedig most visszautasítjuk.”)

A.T. Jones úr - Milyen tekintéllyel rendelkeznek a vasárnapi törvények?

Elnök úr - Ön megvitatta már ezt, de úgy tűnik, ön egyetlen érv alapján mondja rossznak ezt a törvényt, hogy a hatóság támogatja a vasárnapi törvényt, és hogy ez a hatóság szerepe ebben az ügyben. De jó tekintély létezhet a vasárnapi törvények vonatkozásában.

A.T. Jones úr - Ez abban mutatkozik meg, hogy nincs hozzá jó tekintély, ha igazságtalanul megbüntet valakit hitetlensége miatt.

Elnök úr – Ő nem azt mondta, hogy rossz.

A.T. Jones úr - Létezhet válasz egy olyan érvre, amelyre nincs válasz? Szeretném, ha ma este megvizsgálánánk, hogy milyen tekin-

téllyel rendelkezik a vasárnapi törvény. Dr. Craft, Dr. Herrick és a többiek a negyedik parancsolatot tekintik alapnak. Akkor milyen tekintélye létezik a vasárnapi törvényeknek a negyedik parancsolatban? Ez most jogszabály és törvény kérdése, tehát vizsgáljuk meg a törvény oldaláról. Ha elfogadnák a törvényjavaslatot, és törvényerőre emelkedne, akkor a bíróságoknak bizonyos nagyon jól megalapozott szabályok alapján kellene értelmezniük a törvényt, amely azt mondja: „A bíróságnak a törvényt kell alkalmaznia, ahogy az meg van írva.” Tegyük fel, hogy a törvény tudomást szerzett a negyedik parancsolatról. Ha ezt megteszik, akkor azt úgy kell értelmezniük, ahogyan meg van írva, és ott azt írja, hogy a hetedik nap a szombat. Már ez az első szabály alkalmazása is képes hatályon kívül helyezni a vasárnapi törvényt. De azt mondhatják: „Ott nincs megírva, melyik hetedik nap.” Világos, hogy a Teremtő hat munkanapja utáni hetedik napról van szó, és konzekvens módon a hét ciklusában a hetedik napnak kell lennie, ahogy az Újtestamentum mutatja be a szombatot, mint amely megelőzi a hét első napját. Márk 16:1,2; Lukács 24:1.

A második bírósági szabály: „Valamennyi törvény esetében a törvényhozó szándéka, hogy a törvényt előírják.” Mi volt a szándéka Annak, aki a törvényt adta? Nem a hetedik nap megtartása? Nem bizonyította a pusztai vándorlás során a manna hatnapos hullásával, és azzal, hogy a hatodik napon kétszer annyi esett, negyven évig pedig egy szem sem hullott a hetedik napon? Nem mutatta meg, hogy melyik napot akarja, hogy megtartsák? Nos, akkor a bírósági szabály szerint a bíróságok soha nem írhatják elő a vasárnapi törvényeket a negyedik parancsolat alapján.

Egy másik bírósági szabály: „Ha egy írott törvény szavai világosak, akkor nincs helye az értelmezésnek; követni kell azt, amint van.” Nincs helye az értelmezésnek, ott ahol a törvény szavai világosak, hogy az emberek megértsék őket. Hány értelmetlen szó van a negyedik parancsolatban? Egy sem. A szavak nem csak világosak, hanem az angol nyelv legtisztább szavai. Akkor a bíróságoknak a törvény ellen kell dönteniük, ha továbbra is törvényhozó bíróságok

akarnak maradni. De akkor a teológusok előállnak a teológiai meghatározásaikkal, és elvárják, hogy a bíróságok kövessék ezeket, így a bíróságokat teológiai bíróságokká változtatják. De amikor azt próbálják bizonyítani, hogy a kifejezés nincs meghatározva, akkor olyan tekintélyt mondanak magukénak, amellyel senki ember nem rendelkezik, mert ha nincs meghatározva, akkor az Úr tette azzá, és akkor a földön egyetlen hatalom sem tudja meghatározni. A teológusok először határozatlannak mondják, majd vasárnapi törvény bevezetésével határozottnak nyilvánítják.

Ha a bíróságok a törvény szokásos szabályai ellen lépnek fel, akkor egy másik szabályt sértenek meg, amely kimondja: „Egyetlen erőltetett vagy természetellenes értelmezést sem szabad kényszeríteni egy nyelvezetre vagy szabályra.” Ha a „hetedik nap” kifejezés abból a határozatlan parancsolatból a hét bármely más napját jelenti, nem pedig a hetedik napot, vagy ha a törvény a hét első napjának megünneplését a feltámadás emlékére hivatott támogatni, akkor az nem csak egy erőltetett értelmezés, hanem nagyon természetellenes. De ez egy másik bírósági szabály közvetlen megsértését is feltételezi: „Egy alkotmány vagy egy törvény nem hozható úgy, hogy egyetlen jelentsen egy adott időben, és mást egy másik időben, amikor a körülmények megváltoztak, hogy más szabályt alkossanak belőle, ha az eset megköveteli.” Az alkotmány (vagy a törvény) jelentése az elfogadásakor rögzül, és nem különbözik más időben, amikor a bíróságnak lehetősége van azt felülről.

Ismét idézek a szenátus meghallgatásából, Dr. Herrick Johnson érveléséből:

Dr. Johnson úr: Önkényes kinevezni egy napot a hétből. A természetben semmi sincs, ami az idő felosztására mutatna. Huszonnégy órás nap van. Van a hónap és van az év, ezek mind természetes felosztások; de a természetben semmi sem utal a heti felosztásra; egy nap megtartására a hétből. Ezért mi isteni eredetének bizonyítékeként tekintünk rá.

Elnök úr – Hogyan alapozza magát a szombatot az isteni rendeletre, ha nincs olyan természetes törvény, amely jelezné a megtartandó napot?

Dr. Johnson úr – A Jelenésekben található, és tökéletes összhangban találok a természet törvényeivel.

Elnök úr – A hétből egy pihenőnapot a Jelenésekre, vagyis a Bibliára alapozza?

Dr. Johnson úr – Igen, uram.

Elnök úr – De sok ember kételkedik abban, hogy a Jelenéseken alapszik, igaz?

Dr. Johnson úr – Nem hiszem, hogy bárki, aki elfogadja a Bibliát, kételkedik abban, hogy van egy nap a hétből, amelyet pihenőnapként kell megünnepelni.

Elnök úr – Meg tudná mondani, mi a tekintélye?

Dr. Johnson úr – Erre a törvényre utalások vannak az egész Bibliában.

Elnök úr – Akkor most megváltoztatják a szombatnapot, amelyre az Úr utal?

Dr. Johnson úr – Amit mi őrzünk, azt maga az Úr változtatta meg.

Elnök úr – Mikor tette ezt, és milyen nyelven?

Dr. Johnson úr – A hét első napján volt egy istentiszteleti összejövetel, azon a napon, amikor az Úr feltámadt, és hét nappal később, ugyanarra a célra volt egy másik összejövetel, és akkor úgy van rá utalva, mint az Úr napja.

Elnök úr – A változtatás után?

Dr. Johnson úr – Igen, uram, a változtatás után.

Elnök úr – Akkor két vagy három napon alapul, amiket a feltámadás után az imádat napjaként ünnepeltek?

Dr. Johnson úr – Igen, uram.

Tehát, ez képezi az egész tekintélyt, amellyel alátámaszák a vasárnap megünnepelését, és mégis a negyedik parancsolatra hivatkoznak, mint alapra. Mi ez, ha nem egy teljes törvényellenes akció? A parancsolat jóval a feltámadás előtt lett megalapítva és elfogadva. A hetedik nap a Szerzőjének célját és szándékát képezte jóval azelőtt, hogy ilyen szükséglet létezett volna, ezért most sem jelenthet mást. Egy másik törvényi szabály ez: „Egy bíróság vagy törvényhozó tes-

tület, amelynek meg kellene engednie a közvélemény változásának befolyásolását egy írott alkotmány módosításához, amit alapítói nem garantálnak, jogosan lennének elítélve a hivatalos eskü semmibe vételével.”

Mit akarnak ezek a teológusok a kongresszustól? Nem egy olyan törvényt akarnak elfogadtatni, amely a parancsolatoknak olyan konstrukciót ad, amelyet Isten soha nem szándékozott? Pontosan ezért kérte Blair szenátor a kongresszustól a hatalmat. Blair szenátor törvényjavaslata úgy hivatkozik a vasárnapra, mint az „Úr napjára”. Ha a törvényjavaslat jogerőre emelkedne, nem kellene a bíróságoknak átkutatniuk a Bibliát, hogy megnézzék, az Úr melyik napot mondja magáénak? Ha igen, mit fedeznének fel? Az első megállapítás ez: „Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.” Következő: „A hetedik nap a szombat.” Nagyon jó, akkor az embernek Fia a hetedik nap ura. Mindenkinek el kell ismernie, hogy ez a következtetés logikus, és nem lehet sikeresen ellentmondani neki. Ezért, bármelyik legyen is az a nap, amelynek Ura Krisztus, az a nap a szombat. János apostol azt mondta: „Lélekben voltam az Úr napján”, és így volt János apostol lélekben a hetedik napon. De ezek az emberek így fognak érvelni: „A bíróságoknak nincs tekintélyük a Biblia értelmezésére, hanem csak annak eldöntésére, hogy mit jelent a törvény.” Mi következik, ha ezt teszik? Először azt állítják, hogy a vasárnap az Úr napja, majd arra kényszerítik az embereket, hogy akaratuktól függetlenül fogadják el azt. A vasárnapi törvénynek nincs tekintélye a negyedik parancsolatban, ezért a tekintély megszerzése érdekében a törvényhozó bíróságokat teológiai bíróságokká kell változtatni, és az egyháznak diktálnia kell a bíróságoknak, így irányítva az államot.

A fiatalabb államok vasárnapi törvénye az idősebb államok törvényein alapul, mind a tizenhárom régi államban van állami vallás és vasárnapi törvény. Ezek az idősebb államok lemásolták ezeket Angliától és a pápaságtól. A brit rendszer nem más, mint a keresztény nevű pápai rendszer, és mögöttük áll az őket éltető pogányság. Az első vasárnap ünneplését, mint láttuk, Konstantin alapította, aki

felvette a keresztények Pontifex Maximus címét és a pogány címet is, hogy minden alattvalója kedvében járjon. Egy magas rangú tekintély kijelentette, hogy a Konstantin által használt cím a Dies Solis (A Nap napja) elegendő bizonyítéka annak a pogány gondolatnak, amely eredetéhez kapcsolódik. Ez Konstantin ötlete volt, hogy az új vallás különböző elemeit összehangolja. Ez az egyetlen tekintély, amely a vasárnap megünneplésére létezik.

Tehát a vasárnapi törvények megalkotása helyett nem kellene arra törekednünk, hogy kitöröljük azokat államaink törvénykönyveiből, és az államok alkotmányát az Egyesült Államok alkotmányának szintjére emeljük?

Felvetődött, hogy a következő kongresszusi petíció szerényebb legyen, mint az előző, hogy ne jelenjenek meg újabb vallási törvényalkotási kísérletek benne, de minden jóhiszemű polgár kötelessége, hogy szembeszálljon a vasárnapi törvények megalkotásával, vagy a vasárnap bármilyen formában való megünneplésére irányuló minden próbálkozással. Ezek az emberek precedenst akarnak teremteni. Ha sikerül rávenni a kormányt, hogy ismerje el azt az elvet, miszerint az államnak joga van törvényeket megfogalmazni ebben a témában, követeléseik addig növekednek, amíg végül teljes jogalkotási hatalmat nem szereznek helyzetük elősegítésére. Dr. Craft ezt mondta az új politikáról: „Ez valami sokkal jobhoz fog vezetni minket.” Ez volt Konstantin érvelése is a negyedik században, és ennek eredményeként megjelent a pápaság, és ha a kongresszus megteszi az első lépést, bármennyire is ártatlannak tűnik, akkor biztosan megszületik a pápaság.

Most a kongresszus elé terjesztett petíciókról szeretnék beszélni, amelyek állítólag 14 millió nevet tartalmaznak, de amelyek bizonyítják az egész összeesküvés gonoszságát és becstelenségét, és amelyek lehetővé teszik Önnek annak eldöntését, hogy az ilyen szentségtelen módszereknek lehetnek-e rossz következményei. Amikor Blair szenátor benyújtotta a petíciót a kongresszusnak, azt mondta, hogy az 14 millió nevet tartalmaz, és azt is mondta, hogy csak 407 jóhiszemű aláírást tartalmaz. Én személyesen írtam

a szenátornak, és megkérdeztem tőle, hogy ez az állítás helytálló-e, ő pedig azt válaszolta, hogy igen. Majd hozzátette: „Hozzáférhet az aktákhoz - vagy bármely barátja, ha ön nem ér rá -, és elolvashatja a jelentéseket és az aláírásokat.” Az egész petíción a neveket egytől egyig ugyanaz a kéz írta alá, egyik kéz egy bizonyos számút, majd egy másik kéz a többieket stb. Hogyan történhetett ilyesmi?

Az összes nevet „jóváhagyással” adták meg, ő írta az összes nevet, és csatolt egy önálírt igazolást arról, hogy a többiek elfogadták a petíciót. Ezek a személyes aláírások a jóhiszeműség nevét jelentik. Egy prédikátor elolvashatja a petíciót a gyülekezetben, és megkérhet mindenkit, hogy fogadja el. Ha mondjuk háromszáz jelenlévő közül ötvenen adták beleegyezésüket, akkor a prédikátor visszatér a dolgozószobájába, és a központ parancsai szerint megírja a gyülekezet minden résztvevőjének nevét, még azokét is, akik nem voltak jelen, mert, ahogy valaki elmagyarázta: „a hallgatás hozzájárulást ad, és nekünk mindenképpen teljesítenünk kell a parancsokat”. És most újra mindenhova mennek az Országos Reformszövetség titkáranak parancsára, aki körlevelet küldött, amelyben ezúttal kérte, hogy szerezzék meg minden tag személyes aláírását, és így „lemásolták” a neveket. Amikor ez megvalósul, és felveszik ezeket az új listákat a régiékhöz, akkor 14 millió helyett 28 milliójuk lesz.

Ami a petíciók „jóváhagyását” illeti, Bateham asszony, a W.C.T.U. ügyvédje azt mondta: „Az aláírások a legértékesebbek, de a jóváhagyásokat gyorsabban lehet számolni.” Indianapolisban Dr. Craft 240 élmunkás aláírását szerezte meg a petícióhoz, és mivel más régiókból delegálták őket az egyezményhez, az Egyesült Államok élmunkásainak teljes listáját követelte - 240 000 nevet - természetesen „jóváhagyással”.

Gibbons bíboros levelet írt, mondván, hogy „a legboldogabb vagyok, ha hozzáadom a nevemet”, és aláírásának felhatalmazása által az Egyesült Államok 7 200 000 katolikusát felvették a petícióba, természetesen „jóváhagyással”. A baltimore-i D.E. Lindsey úr írt a bíborosnak, és megkérdezte tőle, szándékozik-e aláírásával bevonni az összes többi katolikus is. Felolvasom önöknek azt a választ, amit titkára útján adott:

„Válaszoló az 1889. február 25-én kelt levelére. Gibbons bíboros eminenciája azt kívánja, hogy írjak Önnek minden jóváhagyásáról, amelyet Ő Eminenciája adott az Ön által említett „vasárnapi törvényhez”, hogy nem volt tekintélye, és nem állt szándékában érsekeket, püspököket, vagy az Egyesült Államok katolikus laikusait kényszeríteni. Eminenciája megbízott, hogy írjam meg önnek, hogy indíttatást érzett levelet írni a törvényjavaslat elfogadásának támogatására, különös tekintettel a pihenésre és a kikapcsolódásra, amely a dolgozó polgároknak kedvez, valamint az előnyökre, amelyre a vasárnap megünneplése szolgálna. Helytelen azt feltételezni, hogy eminenciája a törvénytervezetet aláíró Blair szenátornak azt mondta volna, hogy a 7 200 000 katolikus beleegyezett a projektbe. A legnagyobb tisztelettel maradok, hűséges J. P. Donahue kancellár.”

Ha azt aényt is figyelembe vesszük, hogy e katolikusok nagy része a már megszámolt él munkások tagja, akkor a „megkettözés” visszatér. Tehát a metodista, presbiteriánus, baptista és német egyházak Generál Konferenciái is „egyetértettek”, és Dr. Craft megszámolta e felekezetek összes tagját, annak ellenére, hogy a helyi lelkészek már figyelembe vették őket gyülekezeteikben. Ezenkívül a presbiteriánus, baptista és metodista egyházak tagjainak nagy százaléka a W.C.T.U. szervezet tagja is, amelynek tagjait már megszámolták, így megháromszorozták a nevüket, és az új petíciókban négyszer számolták őket. A katolikusok aláírásait illetően nem igaz, hogy a petíciókat elfogadják közöttük. A katolikus méltóságok és laikusok országszerte tiltakoznak az ilyen jogszabályok ellen. Egy úr Minneapolisból összegyűjtötte több mint 1200 püspök, pap, apáca stb. aláírását, és szinte minden katolikus, akinek a tiltakozást bemutatta, aláírta. Ezenfelül ezen emberek által a kongresszusnak benyújtott petícióban azt állítják, hogy az összes aláírás olyan embereké, akik „21 évnél idősebbek”, miközben - mint fent látható - minden katolikus életkortól függetlenül beleszámoltak, és a vasárnapi iskolákban az összes gyermek nevét is beleszámolták, még a legkisebbekét is.

Szeretném megmutatni, hogyan sikerült Dr. Craft-nak megszereznie Indianapolis él munkásainak aláírásait. Megkérdezték

tőle, hogy nem lenne jó, ha a kormány ellenőrizné az összes vasútvonalat, és megállítaná a vonatok közlekedését vasárnapokon? Azt válaszolta: „De, azt hiszem”, és így folytatta: „Ha a vasutasok megtagadják, amit most kérünk, akkor az emberek az egész munka irányítását fogják követelni.” Ezután felolvasta a következő petíciót, ugyanazt a petíciót, amely jelenleg Minnesotában és más államokban kering: „A vasárnapi törvényről szóló xy állam felnőtt polgárainak petíciója. Az állami szenátushoz: Aláírtuk Önnek a petíciót annak a törvényjavaslatnak előterjesztéséről, amely megtiltja, hogy bárki alkalmazzon valakit, vagy alkalmazva legyen heti hat napnál tovább, kivéve a belső szolgáltatásokat és a betegek gondozását, hogy azokat, akiknek törvényei vagy szokásai megengedik, hogy vasárnap dolgozzanak, joguk legyen a hét egy másik napján való pihenéshez, és hat munkanapos fizetéshez.”

Nem csoda, hogy megszerezte az aláírásokat, mégis sok olyan lovagias ember volt, akit semmilyen módon nem lehetett meggyőzni arról, hogy írjon alá egy petíciót a vasárnapi törvény mellett. A petíció alapja nem más, mint a szocializmus. Ha egy személynek törvényesen többet lehet fizetni egy nappal, mint amennyit dolgozik, akkor is igényt tarthat fizetésre, ha egyáltalán nem dolgozik. Ha hat munkanap után hétnapi munkabér illeti meg, akkor öt munkanapért igényelheti a hatnapos fizetést, négy munkanapért ötnapost, három munkanapért négynapost, két munkanapért a háromnapos fizetést, az egy ledolgozott napért kétnapos fizetést, és az egynapos fizetést a le nem dolgozott napért cserébe. Nem ez a logikus sorrend? Ezek az emberek állíthatják, hogy valójában nem akarják a hétnapos fizetést a hat ledolgozott nap után, de megmutathatom, hogy pontosan ezt csinálják. George Elliott tiszteletes a szenátus bizottsága előtt kifejtett érvében Call szenátor következő kérdéseire válaszolt Elliott úr:

Call szenátor – Azt javasolja, hogy a szenátus tegyen lépéseket, és fizesse ki a vasárnapi munkanapot azoknak a kormányzati alkalmazottaknak, akik fel vannak mentve a vasárnapi munka alól?

Elliott úr – Elvárom, hogy megfelelő ellentételezést adjon nekik.

Call szenátor – Javasolja-e, hogy a törvény határozza meg, hogy hét munkanapos bért kapjanak a hat munkanapos munkáért?

Elliott úr – Igen, mert hisszük, hogy az alkalmazottak hat nap alatt elvégezhetik az összes munkát, és ha az összes munkát elvégzik, akkor fizessék ki őket.

Álljunk meg itt, és tegyük fel komolyan ezt a kérdést a munkavállalónak. Ha ezeknek az embereknek sikerül önöket „megmenteni” az elnyomó „monopóliumoktól”, akkor ki ment meg attól a vallási monopóliumtól, amelybe most akarnak csábítani? És ne feledje, a vallási monopólium a legszörnyűbb és legfélelmetesebb dolog, amit a világ valaha is ismert.

Barátaim, az igehirdetők ilyen akciót terveznek, és szándékosan avatkoznak bele a munkásosztály szocialista tendenciái javára. A katolikus egyház dogmájával van dolgunk, hogy a papoknak joguk legyen előírni az embereknek, hogy hogyan cselekedjenek, hogyan beszéljenek; és hozzák ezt az elvet egyházaikba. Sőt, még azzal is dicsekednek, hogy bizonyos számú szavazatot ellenőriznek, amelyről hajlandók tárgyalni bizonyos politikai szívességekért. Amikor a prédikátorok ilyen cselekedetet terveznek, ők akármik, csak nem az evangélium hirdetői. Az evangéliumot pedig el fogják utasítani aljas törvényalkotási machinációik által.

Ez történt Columbia Dél-Karolinában tavaly februárban, az úgynevezett Ohioi Nemzetközi Szombati Egyezményen, amelyet a vasárnapi törvény támogatására rendeztek, és amelyen állítólag az állam összes felekezete képviseltette magát. Számos kiemelkedő előadó volt jelen, köztük Dr. Wilbur F. Craft és Thomas McDougall, Cincinnatiából, akit külön meghívtak. Szeretném megmutatni nektek, hogy ez az úriember Jézus Krisztus evangéliumát az emberség újjászületésének útjaként mutatta be, és hogy ez a konvenció (beleértve az alelnököt és másokat a Nemzeti Reformszövetségből) szándékosan elutasította az evangéliumot, és nem volt hajlandó megengedni ennek az úriembernek, hogy tovább beszéljen. Részleteket olvasok a beszédéből, amely teljes egészében megtalálható az American Sentinel, Oakland, Kalifornia, április 3-i számában.

„Teljes mértékben szimpatizálva minden racionális és jól irányított mozgalommal a polgári szombat jobb megünneplése érdekében, ezért válaszolok a kérésükre, hogy felszólaljak a létező gonoszságokról, amikre panasz érkezik. Hogyan létezhet egy olyan törvény, amely előírja őket? Bármilyen e tárgyban hozott törvény, amely egy bírósági esküdtszéktől függ, a nagyvárosaink jelenlegi közvéleményét figyelembe véve, minden bizonnyal kudarcra van ítélve egy igazságos jogrendszer alatt, amely képviseli az adott közösséget, ahonnan származik. Mit tegyünk akkor? Törekedjünk arra, hogy a legjobbra tegyünk. Jézus Krisztus evangéliumán keresztül kell törekednünk a nagyvárosok tömegeinek felkeresésére, és a törvény jobb betartására való emelésére. Az Ő nevében dolgozva, menjetek el otthonaikba, keressétek javukat, oktassátok őket Jézus Krisztus ereje és tanítása által, és megtaláljátok a keresett reformot. Ők várják az Ő szolgálatát, oktatását. De nem a bizottságokban; nem állásfoglalásokban; nem a törvény rendeleteiben, hanem ajánljátok fel időtöket, pénzeteket, imáitokat és szolgálataitokat, hogy az evangéliumot eljuttassátok a megfáradt tömegek otthonaiba, és ezáltal felmagasztaljátok a reformot, azokért, akiket most a szombat ellenségeinek tekintetek. Tanuljuk meg, hogy ez egy rendkívül praktikus kérdés, amely olyan problémákat vet fel mérlegelésünkre, amiket nehéz megoldani, és amiket egyetlen jogszabály sem képes megoldani. A gonosz gyökerei még mélyebbek; szükségünk van Krisztus evangéliumára, mint arra az erőre, amely megadja nekünk, amit akarunk. Hagyjátok el az izgatottságot, és annak szolgálatát, ami nem érhető el, és szenteljétek időtöket, pénzeteket, imáitokat és szolgálataitokat, hogy elvigyétek a szeretet és a szolgálat evangéliumát azoknak, akikért Krisztus meghalt.”

A beszédet követő legközelebbi ülésen javaslat született arról, hogy „a konvenció nem ért egyet McDougall úr beszédével”. A javaslatot egyhangúan és vita nélkül fogadták el. Hasonló találkozót rendeztek Cincinnatiában a következő vasárnapra, hogy McDougall úr felszólalhasson, de amikor a bizottság elolvasta a Columbia Dél-Karolinában tartott beszédét, megkérdezték tőle, hogy ugyan-

azokat a gondolatokat akarja-e elmondani Cincinnatiban is. Miután igennel válaszolt, megkérték, hogy ne vegyen részt az ülésen. Azzal, hogy elutasították Jézus Krisztus tanítását, következetesek ezek az emberek? Nyilvánvalóan igen, mert ha a törvényük által igazzá tehetik az embereket, miért van szükségük az evangéliumra? Követhetik ezek a politikai prédikátorok a szelíd és alázatos Jézust, aki elutasította a politikát, és azt mondta: „Az én országom nem e világból való”? Krisztus evangéliuma nem harmonizál a politikai machinációkkal; és a politikai prédikátoroknak sem tetszik az ötlet, hogy az evangélium módszereivel dolgozzanak és hirdessék az evangéliumot.

Alkotmányunk és kormányunk alatt ez az ország példa volt az egész világ számára. Példáját minden nemzetnek ajánlották, mint követésre méltót. Nem nagy tanúbizonyosság ez az ország és az alkotmányunk mellett? Tehát, amikor ezek az emberek megpróbálják tönkretenni azt a vallási és polgári szabadságot, amit most élvezhetünk, és amely példája által más nemzetek számára újjáélesztő erővel bír, és megpróbálják helyettesíteni a vallási jogszabályok és a vallási intolerancia bevezetésével, visszavetve a nemzetet a sötét időkre, milyen következményei lesznek más országokra nézve? Ők is le fognak süllyedni, a pápaság újra felkapja a fejét és a legfőbb hatalom lesz, és ennek élőképe fog felemelkedni hazánkban a pápai alapokon.

Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát

Azonban tudnunk kell, hogy hol és hogyan keressük, mert gyakran rossz helyeken keressük. Például, ahogy sokan teszik, Isten törvényében és annak megtartásával keressük... Isten igazsága benne van a törvényében, de az embereknek nem a törvény által tárja fel, Róma 1:16-17, hanem Isten igazsága az evangéliumban tárul fel az embereknek, nem a törvényben...

Galata 2:21 „Mert ha az igazság a törvény által van, akkor Krisztus hiába halt meg”, következésképpen mindazt, amit a törvényből megszerezhetünk, az egy saját igazság, de Isten igazsága csak Jézus Krisztus által jöhet. Mi a mi igazságunk?

Ézsaiás 64:6 „Igazságunk olyan, mint egy szennyes ruha”. Amikor Izrael népe kijött Egyiptomból, nem ismerte Istent... Annak érdekében, hogy megértsék saját állapotukat, nevezetesen mi a bűn, Isten egy olyan szót használt, amely azt jelentette eltévesztette a célt... Következésképpen minél nagyobb az ember törvény általi igazsága, annál rosszabb - annál rongyosabb ő...

Aminek értéke van, az a Krisztus engedelmessége, nem pedig a mi engedelmisségünk, és Krisztus engedelmissége az, ami igazságot hoz nekünk. Következésképpen szüntessük meg abbéli próbálkozásunkat, hogy saját erőnk által teljesítsük Isten akaratát. Hagyjátok abba teljesen. Hagyjátok el ezt örökre. Hagyjátok, hogy Krisztus engedelmissége mindent megtegyen értetek, és nyerjeteek erőt az új megfeszítéséhez, hogy eltaláljátok a célt...

Tehát, ha az igazság Isten ajándéka és az evangéliumon keresztül érkezik, akkor mi a törvény haszna? ... Abban a tényben, hogy a törvény tökéletességet követel, megtalálható az egész emberiség reménye, mert ha a törvény elnézhetne egyetlen bűnt, még a legkisebbet is, akkor soha senki sem volna szabad a bűntől, mert a törvény soha nem tenné ismertté azt a bűnt, és azt a bűnt soha nem lehetne megbocsátani, és megbocsátás nélkül az ember nem menthető meg. Közeleg az a nap, amikor a törvény leleplezi még az utolsó bűnt is, mi pedig tökéletesen fogunk állni Isten előtt, és üdvözülünk az örökkévalóságnak. Isten törvényének tökéletessége abban van, hogy rámutat minden bűnünkre, és akkor egy tökéletes Megváltó készen áll mindet eltávolítani. Amikor rámutat minden bűnünkre, Isten nem azért teszi, hogy elítéljen bennünket, hanem azért, hogy megmentsen, következésképpen ez bizonyítja az irántunk érzett szeretetét.

Tartalomjegyzék

1. A szombat megtartása	3
2. A vallási törvényhozás negatív következményei	7
3. A vallási törvényhozás negatív következményei - Pontosítások.....	11
4. Az egyház - Isten háza	13
5. A vallási törvényhozás hátrányai (I).....	17
6. Az egyház - Krisztus teste	23
7. A polgári és vallási kormányzás (I)	27
8. A polgári és vallási kormányzás (II).....	31
9. Az egyháztagság Krisztus egyházában	35
10. A vallási törvényhozás hátrányai (II).....	39

11. A polgári és vallási kormányzás (III)	43
12. Az egyház kormányzása (I)	45
13. A vallási törvényhozás hátrányai (III).....	49
14. A polgári és vallási kormányzás (IV)	53
15. Az egyház - Isten ajándékai	57
16. A vallási törvényhozás és Róma (I).....	59
17. A vallási törvényhozás és Róma (II).....	65
18. Az egyház kormányzása (II)	67
19. A vallási törvényhozás és Róma (III)	71
20. Isten igazsága.....	77
21. Az egyház és az állam egyesülésének hátrányai	83
22. Az igazság (I)	91
23. Az egyház kormányzása (III)	97

24. Az igazság (II).....	101
25. Az egyház szervezése (I)	107
26. Az egyház szervezése (II).....	111
27. A hit győzelme	115
28. Az egyház szervezése (III)	119
29. A vasárnapi törvény negatív hatásai.....	123
30. Az egyház szervezése (IV)	129
31. A vasárnapi törvények tekintélye	133
32. Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát	147

